

ДЖАНИС КАЙЗЪР ТЯЛОМ И ДУХОМ

Превод от английски: Красимира Абаджиева, 1995

chitanka.info

На Рут и Ал Кайзър — по случай златната им сватба

ПЪРВА ГЛАВА

Той свали разсеяно една паяжина и погледна през прозореца. В крайбрежната скала се разбиваха мощни вълни и образуваха същински ветрила от водни капки. Дерек Гордън обиколи с поглед брега. Усамотено място. Точно това му трябваше. Откога мечтаеше да прекара няколко спокойни месеца.

Над скалите се стрелна чайка, понесена от бриза. Птицата сякаш нехаеше за всичко останало, освен за морето. Така искаше да се чувства и Дерек. Да забрави всички и всичко и да мисли само за работата си. Нали затова беше дошъл чак тук, на този отдалечен бряг. Ала това едва ли щеше да му се отдаде така лесно.

Чу се трясък от врата на кола. Дерек се обърна и видя Марк, опрян в рамката на вратата.

— Няма повече — рече момчето и кимна към кашоните с книги на пода. — Нещо друго искаш ли?

— Не, много ми помогна.

Момчето огледа стаята.

— Трябва да се изчисти.

— Собственикът обеща да изпрати чистачка следобед. От миналата есен тук никой не е идвал.

— Личи си.

Дерек пхна ръце в джобовете на джинсите си и се усмихна.

— Мен нищо не ми трябва. Фотьойл, силна нощна лампа, маса за пишещата машина, легло, малко храна... И спокойствие.

Марк го гледаше с лека насмешка и критично — винаги критично. Особено откакто Дерек обяви, че заминава.

— Ти си същински будистки монах.

— Има нещо такова.

Погледите им се срещнаха. Някои неща не бяха казани и Дерек искаше да ги уточнят, преди да се разделят. Не им беше лесно да говорят за Маргарет. И двамата я обичаха, но страдаха всеки по свой начин. Инак можеха да говорят и да споделят мненията си по много

теми. Но откакто състоянието на Маргарет се влоши, болестта ѝ не ги сближи, а по-скоро ги отчужди. Дерек знаеше, че трябва да поговорят.

— Неприятно ти е, че я оставих, нали?

— Мама дори не би го разбрала.

— Да, но ти...

— Не си женен за мен.

— Ти си мой доведен син. И мнението ти не ми е безразлично.

— Не би трябвало.

— Не, не е така.

— И какво трябва да направя? — нетърпеливо попита Марк.

— Разбирам чувствата ти. Но ще се радвам, ако се опиташ да ме разбереш.

— Но ти си женен все едно за безжизнен човек. Какво има да говорим?

— Майка ти не е безжизнен човек, не е хубаво да говориш така.

— В очите и на двамата се четеше напрежение, Дерек се ядосваше колкото на себе си, толкова и на Марк. Обърна се към прозореца с надеждата да се успокои.

Вълните все така се разбиваха в скалите. Чайките бяха вече две и се носеха леко над морската шир.

— Поне веднъж месечно ще я посещавам — обади се Дерек след кратко мълчание. — След като няма да бъда там, вероятно смяташ, че тежестта ще падне върху теб. Не това съм искал, повярвай ми.

— Не се притеснявай. Майка ми ще бъде винаги моя майка, а ти дали си там, или не...

Дерек се обърна. Засегна се от думите на момчето, което очевидно не съжаляваше за тях.

— Винаги съм смятал, че сме едно семейство. Знам те и те обичам от дете.

— Излишно е да сантименталничим. Всеки от нас има свой живот и нека оставим нещата да се подреждат от само себе си. Аз си живея моя живот, ти — твоя и няма защо да се жертваш заради мама.

Дерек пое дълбоко въздух и каза сподавено:

— Обичам майка ти.

— Аз също.

Спогледаха се. Сякаш бяха два елена, застанали един срещу друг — единият помъдрял, а другият съвсем младок, податлив на чувствата

си. Неприязънта можеше да тегне помежду им години. Дерек бе сигурен в това, докато беше жива Маргарет. Момчето се сепна и заяви:

— Време е да тръгвам. Чака ме дълъг път.

— Още веднъж ти благодаря за помощта. Особено при тези обстоятелства.

Марк кимна и излезе. Дерек го последва и застана на верандата. Момчето се качи в колата. Толкова приличаше на майка си. Същата кестенява коса, високи скули и тесен прав нос. На Дерек му беше приятно, че момчето нямаше почти нищо от баща си. Така му беше полесно да го възприема като свой син, защото мислеше за него само като за детето на своята съпруга. Разликата им бе близо осемнайсет години и Дерек наистина го бе приел като свое дете. Дано един ден отношенията им се изгладеха.

Марк свали прозореца на колата.

— Ще те попитам нещо лично, може ли?

Дерек се приближи.

— Разбира се.

— Мислил ли си някога за развод?

— Не — гласеше лаконичният отговор.

— Може би е редно да помислиш.

— Защо?

— Ясно защо. Ти си само на... на трийсет и осем, нали? А жена ти е в болница от пет години, от седем години вече е зле.

— Маргарет е моя жена. Човек не спира да обича някого затова, че е болен.

— Да, но тя няма да оздравее.

— Искаш да се разведа с майка ти, така ли?

— Да избягваш фактите е все едно да лъжеш. — Марк запали мотора.

— Ако това е един вид разрешение — добре. Благодаря ти. Ако пък искаш да ми кажеш, че ти, аз или майка ти ще сме по-добре, стига да се разведем, тогава направо ти заявявам — нямам такова намерение. Изобщо.

— Ами ако срещнеш друга?

— Друга няма.

— А ако си намериш?

— Тогава ще му мисля.

Марк включи на задна и опита да се усмихне.

— Добре, професоре. До скоро виждане.

Дерек кимна и се усмихна — най-доброто разрешение беше примирието.

— Карай внимателно.

Дерек изпрати с поглед колата. Влезе в къщата и огледа кашоните с ръкописи, записки и книги. Беше дошъл в Мендосино да работи. Но това бе и самоналожено изгнаничество.

Тя натисна копчето на касетофона и отиде до перилата. Облегна се и се загледа в боровете, дълга синьо-зелена ивица досами океана. В стаята се разнесе собственият ѝ глас. Лара се заслуша внимателно в ритъма на думите. Съсредоточи се и се опита отново да изживее чувствата, които я бяха накарали да седне и да ги опише. Сухият въздух галеше кожата ѝ и тя потрепери от ласката му. Обичаше да работи на открито — харесваше свежия дъх на гората, самотата, независимостта, поетичния начин на живот. Тя натисна копчето, за да превърти лентата, и взе бележника си. Прегледа написания текст и се замисли над една дума, която привлече вниманието ѝ.

— Нямах ли компания? — чу се мъжки глас зад гърба ѝ.

Лара сепнато се обърна. Мъжът надничаше над перилата.

Добре познато лице. От миналото. От един друг живот.

— Какво правиш тук, Стийв? Толкова ме уплаши!

— Чух гласове — усмихна се той — и реших да се отбия. Мислех, че при теб е някой от твоите гости писатели.

Тя го гледаше учудено и все още не вярваше, че това е той. През последните няколко години се бяха виждали един или два пъти, но не бяха разговаряли.

— Изненада се, а?

— Честно казано, да.

— Минавах отгук и си рекох — защо да не ти се обадя. — Той зашари с игрив поглед по голите ѝ крака и се усмихна.

— От десет години живеем на десетина мили един от друг. Никога досега не си се отбивал.

— Очевидно му е дошло времето. Може ли да дойда при теб?

— Работа — смръщи тя вежди и посочи касетофона. — Не ми е до гости.

— Е, ти пък!

— Стийв, да ти кажа честно, ще ми се да не си спомням, че сме се срещали.

— Срещали?! Това ли е думата?

— Знаеш какво имам предвид.

Стийв Адамсън отново огледа краката ѝ и в този миг Лара осъзна, че е облечена само по шорти и прозрачна блузка без сутиен. Наскоро измитата ѝ тъмноруса коса се бе накъдрила и падаше до раменете. Бързо остави бележника и склучи ръце на гърдите си. Стийв спокойно прескочи перилата и се приближи до нея. Беше забравила колко е едър. Запазил бе спортната си фигура, нали тренираше в гимназията. Лицето му бе помъдряло и поостаряло, но така имаше много по-мъжествено изражение. Не бе останала и следа от онова момче, което някога бе неин съпруг.

Той я гледаше с възхищение и вероятно си спомняше онази другата Лара. Стийв полуотвори устни и езикът му се стрелна между тях. Може би несъзнателно, но пък съвсем красноречиво. На Лара ѝ стана неприятно.

— Защо дойде, Стийв?

Той се приближи до касетофона и натисна копчето. Разнесе се гласът ѝ, странно официален, като се имат предвид обстоятелствата. Стийв чу част от стихотворението и натисна стопа.

— Винаги съм харесвал гласа ти. Много е секси. Помниш ли как седеше до среднощ и пишеше стихове, а аз те чаках превъзбуден в леглото? Мислех си, че го правиш нарочно, та съвсем да ме разпалиш, и като си легнем да е още по-хубаво.

— Стийв...

— Но ти не го правеше за това, нали? Теб ти беше по-приятно да пишеш поезия.

— Не ми харесва този разговор — каза тя и очите ѝ проблеснаха. — Съвсем не е на място. Всъщност къде е жена ти?

— С Мери Бет се разделихме. Лара, не ти ли е приятно, че ме виждаш?

— Не.

— Я кажи, защо се омъжи за мен? Така и не разбрах.

— Стийв, това беше преди тринайсет години. Бяхме деца. Нищо общо с това, което сме сега.

— Ами! Хората не се променят. Аз съм този, за когото си била омъжена. Това е то.

— Не искам да говорим повече.

— Да не ни беше лошо едно време! Като оставеше поезията и легнешеш при мен... Май ненавреме ме изостави, не мислиш ли? — Намекът беше от ясен по-ясен.

Тя го изгледа недоумяващо. Стийв беше изтрит от съзнанието ѝ. Какъв абсурд, че някога са били мъж и жена. Тя беше само на осемнайсет, а бракът им трая шест месеца. Увод към живота ѝ, една игра. Деца, които си играят на възрастни. Стийв продължаваше да я гледа. Беше впил нагъл поглед в тялото ѝ. Това я уплаши и тя си припомни последните седмици на съвместния им живот. Той фактически я изнасилваше, защото тя не искаше да се любят.

В онези години разбира се на това не му казваха „изнасилване“. Той беше само поредният неотстъпчив съпруг, утвърждаващ брачните си права. Дълго потисканата горчивина отново обзе душата на младата жена. Стийв отдавна не беше част от живота ѝ. Но тази среща, а и наглостта му, върнаха спомените.

— Върви си, Стийв. Веднага.

— Защо си такава? — намръщи се той. — Не съм пил, не се бой.

— Не се боя. Дразниш ме. Нямаме какво да си кажем.

— Знаеш ли какви ги разправят хората за теб... Че може и да си лесбийка, щом си седиш само вкъщи и никъде не излизаш.

— Пет пари не давам за хорските приказки.

— Добре знам, че не си такава. Хубавичко си прекарвахме двамата, а?

— Нямам никакво желание да говорим за миналото. За мен ти не съществува. Хайде, върви си, преди да съм извикала шерифа.

— Жалко, че се държиш така. — Стийв се надигна. — Минах насам, защото се надявах да бъдем отново приятели. Живееш тук като монахиня. Аз също съм сам.

— Не ме интересуваш ни най-малко.

— Бихме могли да се позабавляваме — рече той и обходи тялото и с поглед.

Стийв беше на трийсет и една години, неин връстник, як и грубоват мъж, а Лара знаеше, че е шофьор на камион в дърводобивната промишленост. Бе рус, с гъста брада, необичайно тъмна за кожата му, но винаги беше гладко обръснат. Някои жени го намираха за привлекателен, тя също го бе харесала преди години, а и затова се беше омъжила за него.

— Много ми харесват дрешките ти, но защо държиш ръцете си там? Да не би да криеш нещо?

— Не съм те очаквала.

Той се приближи до Лара и се загледа в ръцете ѝ. Тя се стегна, защото си припомни силата и гнева му.

— Я си признай, не ти ли се приисква понякога?

— Моят сексуален живот не те засяга. Ако до трийсет секунди не си изчезнал, ще се обадя на шерифа.

— Е, добре, тръгвам си. Но искам да знаеш, че още си падам по теб. Дори когато бях с Мери Бет си мислех за теб... Колко хубаво би било, ако бяхме мъж и жена. Защо ме ненавиждаш за това? За истината?

Лара преглътна с мъка. Не можеше да повярва на думите му.

— Губиш си времето, Стийв.

— Щом ме гониш, ще си ида, но като истински мъж, през предната врата.

Лара се замисли дали да го пусне да мине през къщата, но наоколо тъй и тъй нямаше жива душа — дали вътре, или вън от къщата... Тя се реши и отвори плъзгащата се врата. Той я последва по дървения под на терасата. Къщата ѝ беше малка, три стаи долу и спалня над хола. Лара стигна до входната врата и я отвори. Мъжът застана до нея и процеди през зъби:

— Тия, дето ги криеш, са най-хубавото нещо на света. Винаги съм ги харесвал!

Лара инстинктивно притисна ръце до тялото си, но Стийв я сграбчи, впивайки пръсти в кожата ѝ.

— Колко съм си мислил за тях, колко съм си спомнял какво правехме заедно двамата!

— Веднага изчезвай! — Тя почти изпищя.

Тогава той я вдигна от пода и я притисна към гърдите си. Лицата им се доближиха. Паника сграбчи сърцето на Лара. Погледна го с ужас

в очите. Стийв я повдигна и свали няколко пъти, отривайки тялото си в нейното.

— Помисли си за това, когато си легнеш сама. — Устата му се изкриви в усмивка. — Знаеш къде съм. Ще бъде както преди. Ти и аз.

— Изчезвай ти казвам! — просъска Лара.

Без да мигне, той я пусна на пода. Лара веднага се дръпна. А той я изгледа и заслиза по стъпалата. Тя тръшна вратата, заключи с резето и избухна в гневен плач. После заудря с юмруци по дървото, обляна в сълзи.

Дерек Гордън паркира срещу супермаркета „Макгафи“ в Мендосино. В магазина като че ли нямаше кой знае какъв избор от храни, но той реши все пак да влезе. Заключи беembeто и тръгна по дървената пътека пред магазина с чувството, че е заобиколен от странни декори за снимки на филм. По витрините се мъдреха едва ли не музейни находки, а не търговски стоки. Какви ли бяха цените?

Мендосино бе прекрасно кътче, макар и жертва на туризма. Освен през лятото, то бе посещавано и през уикендите. Затова бе решил да не идва в града в края на седмицата.

Тъкмо посегна към дръжката на стъклената врата и тя се отвори. Той отстъпи, но една жена връхлетя върху него и изтърва книжната торба с покупки, която носеше. Дерек се наведе да ѝ помогне да съберат продуктите. Изненада се, когато забеляза малък пистолет и патрони.

— Извинявайте — каза жената, — без да искам. — После прибра пистолета в книжната торба.

Дерек я погледна — беше невероятно красива. Синьо-зелените ѝ очи мигаха смутено.

— Вярвам, не сте обрели магазина! — пошегува се той.

Тя се засмя и двамата се изправиха. Той ѝ подаде торбата, а тя отметна назад русите си коси.

— Не. Нося го за самозащита.

— Сигурно ръководите местното дружество на стрелците.

Изражението ѝ вече не бе смутено, думите му сякаш я подразниха.

— О, не. Просто живея сама — усмихна се тя и тръгна към джипа, паркиран пред беembeто.

Дерек я гледаше. Дълги хубави крака. Червената ѝ широка фланелка стигаше до ръба на шортите. Дерек понечи да се качи в колата, но забеляза, че няколко патрона все още се търкаляха пред магазина. Вдигна ги и извика към жената, която затваряше вратата на джипа. Тя се показа от прозореца, той ѝ показа патроните и тя се пресегна да ги вземе.

— Благодаря.

Усмивката ѝ беше приятна, но по-скоро сдържана, отколкото сърдечна.

— Да не се обидихте за дружеството на стрелците? — попита той и се облегна на вратата на джипа.

— О, не, тези неща не ме вълнуват — отвърна тя.

— Значи интересувате се само от самозащита.

Тя кимна. Очевидно не ѝ се разговаряше. Какви очи имаше само! Хладният им израз криеше нещо властно и той почувства, че не е безразличен към блясъка им...

— Казвам се Гордън. Дерек Гордън. Отскоро съм в града.

Тя подаде ръка през прозореца на колата и каза сякаш от немай-къде:

— Лара. Лара Серенов. Добре дошли!

Дерек хвана ръката ѝ — тънка, с дълги пръсти. Нямахше съмнение, че жената искаше да тръгва и той каза:

— Беше ми приятно.

— И на мен — отговори тя и запали мотора. — Благодаря за патроните.

— Няма защо.

Лара му се усмихна все така сдържано и потегли, а той се запъти към супера, питайки се защо се държа така хлапашки.

На вратата се сблъска с мустакат мъж на около четирийсет години с вълнена риза и дънки. Мъжът му се усмихваше.

— Хубави крака, а?

Дерек погледна навън.

— Имате предвид...

— Да, имам предвид Лара Серенов. Видях ви, че разговаряте.

— Неочаквана среща с въоръжена дама. Ваша клиентка, надявам се, а не бандит.

— Стара наша клиентка.

— Тукашна ли е?

— Тук е родена и израснала. Откакто съм собственик на магазина, все тук пазарува, пък доколкото знам и преди това.

— Значи вие сте собственикът.

— Да. Казвам се Джордж Крумхолц — подаде ръка мъжът.

— Дерек Гордън.

— За уикенда ли сте тук?

— Не, смятам да остана около година. Взел съм вила под наем до Албион.

— Цяла година? Какъв сте? Художник, писател, майстор на художествени занаяти или отшелник? Обикновено такива идват по тези места.

— Преподавам в един университет в Калифорния, с други думи по малко от всичко. Имам една година за научна работа, наричаме я сабатикал и доход тук да завърша труда си по теология и политическа философия.

— Съжалявам, но едва ли ще купя книгата ви, дори да е с меки корици — засмя се Крумхолц. — Напоследък не чета нищо по-сложно от Стивън Кинг.

Дерек се усмихна.

— Нормално. Освен студентите ми, които нямат избор, не са много тези, които ще я прочетат.

— Май нещата не са се променили от времето, когато бях в училище. Всяка трета книга е писана от собствения ти преподавател!

— Рекет, какво да се прави.

— Е, господин преподавателю, с какво мога да ви услужа?

— Отбих се да видя какво имате — огледа се Дерек.

— Заповядайте! — Крумхолц се обърна и се запъти към тезгяха.

Дерек обиколи магазина — железария, консерви, туристически принадлежности, стоки, както се казва, за народа. Близо до касата видя книги: Името Лара Серенов привлече вниманието му. Дерек взе едно томче и го разгърна. Поезия. Той погледна към Крумхолц, който зяпаше навън през витрината и подхвърли:

— Значи Лара Серенов е поетеса?

— Да, местната знаменитост. Взел съм от книгите ѝ, защото се познаваме. Продадох някоя и друга бройка.

— Добра ли е?

— Не разбирам много от поезия, но онези, които разбират, твърдят, че е добра. Аз я харесвам, приятелка ми е. Ако купите нейна книга, тя ще ви я надпише с автограф. — Крумхолц подаде една от книгите и добави: — Ето тази е надписана за една наша клиентка.

Дерек запрелиства страниците, като четеше по два-три стиха тук-там. Стихотворенията бяха за природата и за чувствата, нормално за една поетеса.

— Аз също не разбирам много от поезия — рече Дерек, — но ще взема една.

— Разбира се, от това глава не боли — усмихна се Крумхолц. — Казах на Лара, че е трябвало да си сложи снимката на корицата. Тогава сигурно щеше повече да продаде.

— Доколкото разбирам, тя не е омъжена.

— Не. Беше някога. Но отдавна живее сама сред хълмовете. Като отшелничка. Баща ѝ има тук наблизо ферма, но двамата много не се имат. Самотна е...

— Затова ходи с пистолет.

— Днес си го купи. Може би някой ѝ досажда. Нищо не ми каза, но вероятно има нещо такова, за да реши да носи оръжие.

— Не е ли срамота! — възмути се Дерек и остави парите на касата.

— Такава е цената, която плащат жените, когато живеят сами. Но че не бива да им се досажда, не бива. Тя май не може да ти излезе от главата, а?

Дерек понечи да възрази, но си каза, че май Крумхолц е прав.

— Необикновена жена е.

— Да, Лара е доста странна, но пък е и много привлекателна.

Дерек взе рестото и малкия плик.

— Защо смяташ, че е странна?

— Как да ти кажа... Доста е независима. Преди години беше омъжена за едно тукашно момче. Нещо не потръгна и оттогава като че ли мъжете не я интересуват, нищо, че половината в околията са влюбени в нея.

— Гледай ти.

— Но тя си е добре. Живее във вила в планината, близо до Флат Пайн Роуд.

— Сигурно има приятели.

— О, да. Не страни от хората. Участва в литературното дружество. Кал Бианко и тя са главните организатори. И са много близки.

— Значи литературно дружество.

— Не знам дали би те заинтересувало, но ако решиш, обади се или на нея, или на Кал. Не им знам номерата наизуст, но в края на улицата ще видиш окачена местната информация с имена и телефони.

— Добре, благодаря — рече Дерек, ала веднага се запита дали няма да изневери на плана си за пълно отшелничество.

— Какви крака има, нали — засмя се Крумхолц. — И какви очи! Може да завърти главата на всеки мъж. Прави впечатление.

— О, не Джордж, мен ме интересува поезията ѝ. Пък и съм женен.

Крумхолц сви рамене.

— Е, фантазиите не пречат, нали? Аз си мечтая понякога, какво толкова.

— Дори е полезно за душата — кимна Дерек. — Радвам се, че се запознахме, Джордж — каза той и намигна. — Благодаря за книгата и за приятния разговор.

— Няма ли да я оставиш за автограф?

— Не сега. Първо ще я прочета.

Крумхолц му махна.

— Довиждане, професоре.

Дерек се сбогува и се качи в колата. На излизане от града, той забеляза таблото с местната информация и се готвеше да го отмине, когато се разколеба и спря. Слезе и си записа телефона и адреса на Лара Серенов.

ВТОРА ГЛАВА

Когато се прибра, чистачката си беше отишла. Кашоните бяха подредени в ъгъла на хола, а куфарите — в спалнята. Наоколо блестеше от чистота. Дерек остави продуктите в кухнята и се върна в хола.

Вилата беше приятна и за работа, и за почивка. Тази стая можеше да използва за кабинет. Тук имаше бюро, фотьойл и канапе. Откриваше се гледка към залива, а големите френски прозорци водеха към вътрешно дворче с изглед към върха. Каменната камина сигурно топлеше приятно през зимата, когато леденият вятър засвисти в стрехите. Дерек реши да извади книгите и да нареди бюрото си на другия ден. Тогава щеше да запретне ръкави и, ако всичко вървеше по план, чакаше го много работа до догодина, през лятото, когато смяташе да завърши книгата си.

Взе плика с книгата на Лара и се настани във фотьойла. Загледа се в името ѝ на корицата, изпитвайки приятно чувство от спомена за красивото ѝ лице, което все още бе пред очите му. Странно, отдавна не бе изпитвал подобни усещания към жена. Беше верен на Маргарет, дори когато се разболя, и това постоянство лиши, от каквото и да е позадълбочено или трайно съдържание мимолетния интерес, който понякога изпитваше към други жени. Не че не ги забелязваше, но вече дори не си спомняше кога за последен път бе мислил толкова дълго за жена, при това след толкова кратка среща.

Дерек прочете първите три-четири стихотворения. Не разбираше много от поезия, но му харесаха ритъма и настроението. От тях те обземаше онова прикрито чувство на тъга, от което като че ли е била обзета и авторката. Или така му се струваше? Затвори книгата. Дали не го налягаше самотата? Вероятно бе потиснат и от думите на Марк. Мъжът отиде до френските прозорци, загледа се в кипарисите на хълма, които се огъваха от вятъра в причудливи форми. Слънцето беше ниско, а гледката — прекрасна и той реши да се поразходи. Идилична природа, мислеше си Дерек, колко хубаво би било лятото да пише

навън и да се любува на океана — чак до есента, докато застудее. Подпря се на стар кипарис, извиван от време на време от силния напор на бриза и се загледа в една рибарска лодка на около миля навътре в морето.

Синьо-зелената вода му напомни за очите на Лара Серенов. Доця му се да ги види отново! Разбираше защо мъжете я харесват. Тя бе сдържана, но и по някакъв мистериозен начин — привлекателна. Дерек вдъхна соления въздух и усети, че мисълта за тази жена наистина го вълнува. В нея дълбоко се таеше някакъв копнеж, копнеж, който той пожела да утоли. Може би в него заговори преподавателят. Бяха разменили само няколко думи, а му се прииска да бъде съпричастен на живота ѝ, да бъде неин приятел.

Сякаш бе свикнал да живее по този начин. Така, в известен смисъл, бе и с Маргарет — вдовица с малко дете, седем години по-голяма от него. Майка му бе споменала, че той вероятно изпитва съчувствие и че сърцето му е подвластно по-скоро на съжалението, но не беше така. Обичаше Маргарет. И сега я обичаше. Макар обстоятелствата да ги бяха разделили и той живееше едва ли не като вдовец, съвсем сам.

И тялото, и умът на Маргарет бяха безвъзвратно поразени от страшната болест. Хората го мислеха за светец, защото той продължаваше да ѝ е верен. Нито за миг не забравяше дълга си. Маргарет му беше жена и Дерек наистина не проумяваше как така съдбата ще промени този факт.

Но ето че срещна тази жена и тя грабна мислите му. Това че я бе забелязал и че го бе привлякла бе напълно естествено. И все пак — защо никога не му се беше случвало преди? Защо?

Дерек се надигна, за да проследи с поглед лодката, която се беше отдалечила от брега. Пред него отново беше Лара Серенов — очите ѝ и широката ѝ чувствена уста. Опита се да не мисли за нея и затова се обърна към къщата, облегнал гръб на грапавия ствол на кипариса. Замисли се за работата си — цяла година щеше да твори сам. Но ето че отново пред очите му изплуваха разрошените руси коси на Лара, прекрасните ѝ очи.

Дерек се наведе, взе едно камъче и го хвърли към заливчето. То цопна във водата и той се замисли за безбрежието на океана и дали

това камъче бе смутило поне няколко от безбройните обитатели на гълбините му.

Джипът подскачаше по пътеката към вилата. Лара внимателно следеше пътя и дърветата. Паркира пред къщата и слезе от джипа. Тъй и тъй беше излязла и след като направи покупките си в супера, включително и пистолета, тя мина през Форт Бряг за зеленчуци. Искаше с едно излизане да свърши всичко.

Докато заобикаляше джипа, за да разтовари продуктите от багажника, тя забеляза някакъв пакет на верандата пред входа на къщата. Приблужи се. В краката ѝ лежеше букет, увит в мека хартия. Повехнали жълти рози, които явно бяха пред вратата вече няколко часа. Между цветята имаше бележка.

„Лара,

Съжалявам, ако те уплаших сутринта. Май попрекалих. Но пък приеми го като комплимент, че възпламеняваш толкова лесно мъжете. Само за теб си мисля. Може би чувствата ми се възродиха. Забрави миналото и нека да бъдем приятели. Разбираш какво имам предвид. Дали не сгрешихме, че се разделихме? Да опитаме пак, а? Убеден съм, че ще ни хареса.

Намеренията ми са сериозни. Дай ми шанс.

Стийв.“

Стомахът на младата жена се сви и тя пъкна бележката между розите. Влезе в къщата и остави букета на кухненския плот. Тъжни цветя... Хем ѝ беше жал за Стийв, хем изпитваше ужас, сякаш под въздействието на някакъв повтаряш се кошмар.

Тя разтовари покупките си, като няколко пъти погледна към пътеката с безпокойство. Кой знае, може би бившият ѝ мъж се криеше зад дърветата и я наблюдаваше. Само вътре в къщата, заключена, се чувстваше в безопасност. Подреди кухнята и пъкна пистолета в чекмеджето с покривки. Взе букета и си спомни как наглият поглед на Стийв шареше по тялото ѝ. Картини от съвместния им живот нахлуха в

съзнанието ѝ. Една вечер Стийв бе влязъл в малкия им хол само по шорти. Тя беше по нощница и четеше. Явно бе вбесен, че стои до късно и не си ляга.

— Престани да четеш тези тъпи стихотворения! — развика се той. — Хайде, лягай си!

— Нямам настроение за спане, Стийв.

— Ти нямаш, но аз имам!

Тя не се помръдна, той впери яростно очите си в нея, вдигна нощницата ѝ и я огледа като кръвожаден звяр. Тогава бяха още деца, макар и с тела на възрастни; но това не намали с нищо ужаса от онова, което последва. Стийв се опита да свали бикините ѝ. Тя се дърпаше и той сграбчи двете ѝ китки с една ръка, а с другата съдра нощницата ѝ. Лара се бореше, но Стийв ставаше все по-груб и накрая я замъкна на дивана. Когато свърши, тя беше цялата в пот от битката, насинена и натъртена. След това никога повече не го допусна до себе си.

Лара потрепери от спомена и хвърли розите в плика за боклук до плота. Излезе на верандата и опита да се успокои. Слънцето залязваше над Тихия океан и оставяше след себе си оранжево сияние. Дори тази красота, която толкова обичаше, не можа да я откъсне от неприятното чувство.

Посещението на Стийв не означаваше нищо, повтаряше си тя. Както дошъл, така и си отишъл. Подобно на брака им.

Лара дочу някакъв шум и скочи в ужас, че ще види бившия си съпруг. Една катеричка си играеше с изсъхнала клонка. Тази напрегнатост бе необичайна за Лара. Стийв наистина я изнервяше. Тя затвори очи и пое дълбоко дъх. Слава Богу, че събра кураж и сложи край на този кратък, но кошмарен брак. Стийв винаги се бе интересувал от нея само физически, а същото като че ли можеше да каже и за себе си. След като майка ѝ почина, баща, ѝ се ожени повторно и всичко сякаш тръгна на зло. Не се разбираше с мащехата си, а с баща си не беше близка и появяването на Стийв бе повод да се махне от родното гнездо. В гимназията беше преодолявала изкушението да замести липсата на семейна обич с любовта на момчетата. В последния клас обаче Стийв Адамсън успя да ѝ влезе под кожата. В нощта на абитуриентския бал отне девствеността ѝ. Отчаяна и объркана, Лара се вкопчи в него, за да избяга от къщи и за да отмъсти на баща си, който изобщо не се интересуваше от нея.

Но защо се вълнуваше от всичко това? Бракът ѝ беше разтрогнат преди години, а ето че тя трепереше, сякаш разводът е бил вчера. Лара реши да се стегне и да овладее чувствата си. Най-добре щеше да е да се излегне във ваната и да се отпусне в горещата вода. Пусна резето и влезе в банята. Тъкмо се съблече и звънът на телефона я сепна.

Кой ли можеше да е... Ами ако е Стийв. Лара обу бикините и фланелката си и вдигна телефона в кухнята, колебаейки се дали да каже „Ало?“!

Мъжкият глас отсреща бе непознат. Отначало не разбра кой е, но после се сети, че е мъжът, с когото се сблъска пред супера — Дерек Гордън.

— Дано не звъня в неподходящо време — започна той, вероятно доловил нейната обърканост.

— О, не, не.

— Джордж Крумхолц ми каза, че вие отговаряте за литературното дружество. Взех телефона ви от таблото с информация за жителите. Интересува ме това дружество.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Изискват ли се някакви специални условия, или всеки може да участва в събиранията ви?

— Няма ограничения. Единственото условие е интерес към литературата. Вие пишете ли?

— Пиша, но не литература. Преподавам в университета и работя върху книгата си по политическа философия.

— Ако не се отегчавате от поети, писатели и есеисти — заповядайте. Скоро ще имаме сбирка. Ще ви кажа и точната дата. — Лара остави слушалката и отгърна тефтера си. В този миг дочу шум от кола.

— О, Боже! — промълви тя и погледна зад пердетата. Беше се здрачило, но тя разпозна колата на Стийв.

Обзе я паника. Пистолетът. Веднага отиде до чекмеджето и го взе. Ръката ѝ трепереше. Тогавя зърна отворения телефон. Беше забравила за разговора. Вдигна слушалката и каза припряно: — Господин Гордън, трябва да затворя. Налага се.

— Всичко наред ли е?

— Да. Но току-що пристигна един човек, който от известно време ми досажда. — Опитваше да не се вълнува, но усещаше

панически страх.

— Да се обадя ли в полицията?

— Не, ако се наложи, аз ще се позвъня на шерифа. — На вратата се почука.

— Не мога да говоря повече. Вече е на вратата. Извинете!

— Да ви се обадя ли по-сетне?

— Не. Всъщност... да. Ако искате. Дочуване.

Стийв отново почука. Само по фланелка, която прилепваше към тялото, Лара пристъпи на пръсти в коридора. Въздъхна с облекчение, като видя, че не е забравила да заключи. Ново почукване. Надяваше се, че Стийв ще си тръгне.

— Лара — извика той. — Знам, че си вътре. Колата ти е отпред. Хайде да поговорим, а?

— Няма да стане — заяви Лара със свит стомах и стисна пистолета.

— Но защо? Намери ли цветята?

— Стийв, губиш си времето. Не желая да разговаряме. Върви си.

След миг Лара чу стъпките му по верандата. Но не чу да отваря вратата на колата. Какво беше намислил?

Нещо изшумя зад гърба ѝ. Тя се обърна и го видя на големия прозорец в задната част на къщата, замря от страх, но не извика. Стоеше, без да помръдва и опитваше да се овладее.

Стийв се взря през стъклото, но вътре беше тъмно. Държеше кутия бира. Натисна дръжката на вратата, ала тя, слава Богу, беше заключена. На прозореца нямаше пердета. Вилата беше толкова усамотена, че Лара ги смяташе за излишни. Сега обаче си даде сметка, че е сбъркала. С тази фланелка се чувстваше като риба в стъклен аквариум.

Стийв я видя и почука.

— Отвори, Лара, нищо няма да ти направя.

Тя стисна пистолета и го скри зад гърба си. Наложеше ли се, щеше да го заплаши. Пистолетът ѝ даваше смелост, макар да гледаше на оръжията като на абсолютна напаст за човешкото общество. Прикривайки страха си, тя се приближи към Стийв.

Той се захили, очевидно доволен от облеклото ѝ.

— Взел съм шест бирички. Нека да ги донеса и ще си поговорим както едно време!

Изражението ѝ беше враждебно.

— Върви по дяволите, Стийв Адамсън! Разкарай се от къщата ми! За последен път те предупреждавам. Махай се веднага!

Стийв се намръщи. По очите му личеше, че доста е пийнал. Той опря огромната си длан на стъклото, без да отмества очи от нея. Лара не знаеше какво да прави, но знаеше, че няма да отстъпи.

Най-сетне Стийв се обърна и запокити бирената кутия в тъмнината. Прескочи перилата и заобиколи къщата. Лара изчака да чуе вратата на колата и въздъхна. И все пак, защо не палеше колата... Тя чакаше.

Отиде до кухненския прозорец и видя бившият си съпруг да седи на мястото до шофьора и да надига следващата бира. След малко той грабна останалите няколко кутии, заобиколи къщата, седна на един от столовете на верандата, вдигна обувия си в ботуш крак на перилата и започна да се налива.

Лара нямаше намерение да се предава. Но с това облекло... Качи се на горния етаж, взе халата си и здравата го завърза около кръста. Пъхна пистолета в джоба, слезе долу и почука на прозореца. Стийв не се обърна веднага, но след малко погледна към нея.

— Стийв, изчезвай, казах ти!

Той се направи, че не чува, наведе назад глава и пресуши поредната кутия. Хвърли я и взе следващата. Лара се вбеси и набра номера на шерифа. Дежурната телефонистка я попита дали я заплашва, или настоява да влезе в къщата.

— Нито едното, нито другото.

— Ами вижте, ще ви изпратя хора при първа възможност. В момента имаме два нещастни случая, пиянско сбиване и не разполагаме с патрулни коли в западния край на областта. Дръжте ме в течение. Може би ще трябва да почакате. Той вероятно ще постои, ще постои, пък ще си тръгне. Но ако буйства, обадете се веднага!

Лара затвори. Ами сега... Не обвиняваше полицията, имаше и по-тежки случаи, но пък трябваше ли една жена да бъде изнасилена, за да приемат сериозно оплакванията ѝ от заплахите на един мъж! Лара надникна и видя, че Стийв продължава да седи и да пие. Не знаеше как да постъпи. Да не му обръща внимание и да го остави да постои, та дано си тръгне? Ами ако се напиеше и се разбеснееше?

Единствено пистолетът ѝ даваше кураж. Но ако се наложеше да го заплаши с него, а той се отнесе несериозно, може би щеше да се наложи да го използва... Въпреки ужаса, който изпитваше, тя не беше сигурна, че ще може да стреля срещу Стийв. Седна на масата в кухнята, където не можеше да я види. Стори ѝ се, че мина цяла вечност. Седеше със стиснати колене на ръба на стола и чувстваше ужасен студ, въпреки топлото време.

Когато за пореден път отиде до прозореца, вече се беше стъмнило и Стийв се движеше като звяр в клетка напред-назад. Приблужи се до плъзгащата се врата и удари с длан по стъклото.

— Лара! — извика той с пиянски глас. Лара потръпна, като чу разярения му вик. — Отвори да поговорим. Какво съм ти направил? Дори ти донесох цветя, дявол да те вземе! — Той отново удари по стъклото и цялата къща се разтресе.

Личеше, че е пиян. Ще рече — много опасен. Докато бяха женени, Стийв Адамсън бе отвратителен пияница, а доколкото чуваше от хората в града, изобщо не се беше променил. Лара извади пистолета от джоба си.

В този миг се чу шум от кола и тя видя фаровете ѝ пред къщата. Шерифът! Не си спомняше някога да се е радвала толкова на полицай.

Затича се към входната врата, пред която спря колата, и светлините ѝ я осветиха цялата.

— Госпожице Серенов, всичко наред ли е? — чу се мъжки глас.

Познаваше този глас, но той не беше гласът на полицай, не звучеше така властно. Лара се вгледа в колата, не беше полицейска. Мъжът изключи фаровете и се приближи. Беше преподавателят, който ѝ се беше обадил.

— Тревожих се и реших да дойда да видя добре ли сте.

Лара беше изненадана и не знаеше какво да каже. В известен смисъл беше разочарована и все пак се радваше, че на помощ ѝ се беше притекъл, ако не шерифът, то поне един приятелски настроен мъж.

Дерек посочи колата на Стийв.

— Това колата на онзи тип ли е?

— Да. Той е отзад, пиян е и не иска да си тръгне.

— Обадохте ли се в полицията?

Строгий вид на Дерек успокои Лара. Той се отнасяше сериозно към нейния проблем и тя му беше толкова благодарна.

— Да — отговори тя и ѝ се прииска да го хване за ръката така, както уплашеното дете се държи за полата на майка си.

Дерек погледна халата ѝ за пръв път, откакто беше пристигнал, и каза:

— Ако смятате, че има смисъл, ще поговоря с него.

— Не знам.

— Нека да опитам — предложи Дерек и Лара го пусна да влезе. Запали лампата в коридора и заключи вратата. После завъртя ключа на осветлението и в хола, и на верандата. Стийв стоеше и мигаше, изненадан от внезапната светлина и от появата на друг човек.

— Как се казва?

— Стийв Адамсън.

Дерек отвори плъзгащата се врата и излезе на верандата.

— Какво става, Стийв? — подхвърли Дерек.

— Ти пък откъде се взе? — попита онзи, като гласът му го издаваше колко е пиан.

— Аз съм приятел на Лара.

— Приятел ли? — иронично подхвърли Стийв и погледна към прозореца. — Тоя приятел ли ти е? Значи него го пускаш вътре, а аз мръзна тук на гадната веранда!

— Стийв, хайде, мисля, че ще бъде по-добре да си вървиш.

— Защо? Защото ти го казваш ли?

— Защото Лара не иска да стоиш тук. Това е от ясно по-ясно. Хайде, тръгни си, преди да е станало късно.

Пияният изпъчи гърди.

— Ами ако вече е станало късно! Никой няма право да ми казва да си вървя, когато не искам. Ти — също!

— След малко ще дойде полиция. Имаш късмет, че пристигнах преди тях. По-добре си тръгни, защото ще те замъкнат в ареста.

— Майната ти! — Стийв почервеня и стисна юмруци.

Лара знаеше, че боят е неминуем. Стийв не беше на себе си. А университетският преподавател нито имаше сила, нито смелост, за да се справи с якия шофьор на камион. Стийв направи крачка към Дерек, а той блъсна пияния великан, който се просна по лице на верандата.

Вбесеният Стийв се изправи на крака. Преди да стигне до Дерек, Лара излезе на верандата и с насочен пистолет му изкрещя да не мърда нито крачка.

— Брей! Какво правиш, бе жена?! — ококори Стийв очи.

— Ще те застрелям! Ако веднага не изчезнеш от дома ми, ще те застрелям!

Той като че ли поизтрезня. Погледна Дерек, а после пистолета в ръката на Лара.

— Едно на едно — промърмори Стийв и мина покрай Дерек, като го закачи с рамо, а после добави: — Ще се върна, няма да се откажа толкова лесно — и се отдалечи.

Лара и Дерек се спогледаха с облекчение. Ръката ѝ с пистолета сякаш изтръпна и тя имаше чувството, че всеки миг ще избухне в сълзи.

— Да влезем — предложи Дерек и я поведе към къщата, но забелязал, че очите ѝ плуват в сълзи, сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои.

В това време чуха свистенето от гумите на колата на Стийв. Лара трепереше и Дерек приятелски я прегърна, защото тя всеки миг щеше да се разплаче с глас. Дерек я погали по косите и тя усети топлината на ръката му. Той ухаеше приятно, непознат мирис. Лара го погледна смутено.

— Може би ти дължа извинение — усмихна се той. — Приятелят ти като че ли никак не ми се зарадва.

Тя се засмя горчиво и се поотдръпна.

— Аз трябва да ти благодаря. Защото всеки миг очаквах да нахълта през прозореца.

— Но ти беше в бойна готовност — посочи той пистолета в ръката ѝ.

— Исках да го сплаша. Не знам дали бих могла да натисна спусъка. — Лара тръгна към стълбите. — Той дойде съвсем неочаквано. Извинявай за малко, ще се преоблека.

Лара се качи горе, облече си риза, обу дънките и така се почувства много по-добре.

Дерек разглеждаше книгите ѝ, когато слезе долу.

— По телефона спомена, че си преподавател — обади се тя. — В кой университет?

— В Бъркли, Калифорния.

— О! Там е страхотно!

Той се усмихна.

— Тази година ми е сабатикал и затова наех тук вила на брега.

Дерек Гордън имаше особено чувствително и интелектуално излъчване, което допаднаше на Лара. Беше привлекателен. Тя рядко харесваше някой мъж, но Дерек беше мил, внимателен и грижовен и тя се чувстваше спокойна с него.

— А как ме откри? — попита тя.

— Не беше лесно. Джордж Крумхолц ми каза, че живееш сред гората, близо до Флат Пайн Роуд. Карах по пътя, четях имената на пощенските кутии и така стигнах до тук.

— Много мило, че ми се притече на помощ. Ако разчитах на шерифа, кой знае какво щеше да се случи.

— Ти се справяш отлично и сама. Аз — също. — Лара се усмихна, все още смутена. — Тук съм и по друг повод — каза Дерек — Купих си книгата ти и искам автограф.

— Сериозно ли говориш? — засмя се тя.

— Да. Книгата е в колата.

— Имало значи за какво да я издам — засмя се Лара, учудена и доволна, че вече забравя ужаса, който бе преживяла само преди няколко минути.

— Ще отида да я донеса — рече Дерек, излезе и бързо се върна. — По пътеката се задава кола. Ако искаш, вземи си пистолета, може би Стийв Адамсън се връща.

Лара посегна към чекмеджето, но Дерек извика от вратата, че е полицейската кола. Лара прибра пистолета и излезе навън. Полицаят вече приближаваше към нея. Беше дори по-едър и от Стийв Адамсън.

— Лара Серенов?

— Да, аз съм.

— Заместник-шериф Стайлс. Имаме сигнал, че ви безпокоят. Това ли е лицето?

— Не, това е Дерек Гордън, мой приятел. Говорех с него по телефона, когато Стийв дойде.

— Стийв?

— Стийв Адамсън. Бившият ми съпруг. Напоследък доста ме безпокои. Тази вечер се беше напил и искаше да влезе вкъщи. Ужасно

ме изплаши.

— Тя обаче успя да го накара да си тръгне — обади се Дерек. — Аз опитах да разговарям с него, но беше доста пиян и...

— Извинявайте за въпроса, но това скандал между бивш съпруг и настоящ приятел ли беше? — попита заместник-шерифът.

— Не — остро отговори Лара. — Двамата се видяха днес за пръв път. Аз също се запознах с него днес — кимна Лара с усмивка към Дерек.

— Отскоро сме приятели — каза Дерек и също се усмихна.

— Е, щом е така. Може ли да вляза за малко? — попита полицаят.

Лара го покани в хола. Той седна на един от столовете, а Лара и Дерек се настаниха на дивана. Неговата близост я караше да се чувства още по-спокойна. Погледна го крадешком.

Стайлс ги разпита за някои подробности и Лара му разказа всичко — от сутрешното посещение на Стийв до вечерта. След като спомена и за пистолета, Стайлс потърка брадичка.

— Доколкото разбирам, вие не желаете повече да ви посещава?

— Точно така. Какво можем да направим, за да не стъпва никога повече тук?

— Няколко неща. Подайте официално оплакване. Влязъл е в чужда собственост, посегнал ви е без ваше желание. Но областната прокуратура надали ще ви обърне особено внимание, тъй като има много по-сериозни случаи.

— Господин Стайлс, предполагам, че на вас може и да не ви се струва сериозно, но...

— О, не, не ме разбирайте погрешно.

— Искате да кажете, че ако ме беше изнасилил, тогава вече случаят заслужава внимание. Нали така?

— Изобщо не искам да кажа това. Гледам на случая реално, ако можете, погледнете и вие по-практично. Подобни отношения между мъж и жена са много сложни за разследване, особено когато няма физическо насилие. Дори при изнасилване се изслушват и двете страни.

— Може би трябва да свидетели в случай, че ме нападне, така ли?

— Не, госпожице Серенов. Не мислете, че не ви съчувствам. Ако ми бяхте сестра или дъщеря, щях добре да го подредя. Но вие сте

гражданка, Стийв Адамсън е гражданин, а ние сме обществени служители. Трябва да преценявам безпристрастно. Ако ме питате за съвет, най-добре си наемете адвокат. Кратък арест или дори съд за нанесени щети набързо ще изпарят романтичните му идеи.

— Значи вие няма да предприемете нищо? — попита Лара и погледна Дерек.

— Мога да поговоря с него, преди да го задържа. Не го познавам лично, но съм чувал за него. Ще си поговорим, дано има резултат. Често пъти появата на полиция има ефект върху подобни лица. Вероятно ще се стресне и ще престане да ви безпокои.

— Добре, съгласна съм — прие Лара. — Само направете нещо.

— Госпожице Серенов, внимавайте с този пистолет. Ако намерим Адамсън на верандата ви с куршум между очите, самозащитата едва ли ще бъде достатъчен довод за оправдание. Искам да кажа — спусъкът се натиска само в краен случай. — Лара въздъхна. — Вие решавате, разбира се. Но ви говоря от опит.

Тя кимна и заместник-шерифът стана да си ходи. Тя го изпрати до вратата. Когато се върна, Дерек четеше книгата ѝ. Младата жена се настани на стола, в който бе седял полицаят.

— Аз също трябва да тръгвам — обади се Дерек. — Но ако смяташ да не нощуваш тук, ще те изчакам да се приготиш.

— Много ти благодаря, но не искам да те притеснявам повече. Направи толкова много за мен. Дори се сби с непознат, за да ме защитиш.

— Важното е, че всичко приключи добре.

Двамата си размениха смутени погледи.

— Наистина ли си била омъжена за Стийв?

— Преди сто години. Детска грешка.

— И защо те тормози?

— Защото още не е пораснал. Наскоро се разделил с втората си жена и сигурно си е спомнил миналото. Днес разговаряхме за пръв път от тринайсет години.

Дерек поклати съчувствено глава.

— С други думи, изненадал те е неприятно. — Той подаде книгата си и добави: — Мога ли да получа автограф?

Тя се усмихна.

— Разбира се. Отивам за писалка.

Когато се върна, Дерек каза:

— Стихотворенията ти ми харесват. Прегледах няколко. Много са хубави.

— Пиша от любов към поезията, а не за пари.

— Това важи за повечето стойностни неща.

Лара кимна и написа: „На Дерек Гордън, моят спасител и нов приятел“.

Дерек прочете посвещението и ѝ благодари. Погледна я в очите и там съзря една по-различна жена от тази, която бе срещнал пред магазина. Наистина, вече не бяха непознати като при онази първа среща, и все пак, в погледа ѝ се четеше приятелска добронамереност, която го трогна.

— Как смяташ да прекараш нощта? Може би ще отидеш при някоя приятелка?

— Не знам. — Лара прокара пръсти през къдравите си коси. — Сега съм спокойна. Но щом си тръгнеш, сигурно всеки шум ще ме плаши, защото ще си мисля, че Стийв се връща. Ще звънна на една приятелка и ще спя при нея.

— Мога да те изпратя до магистралата, ако искаш.

— Благодаря, няма нужда.

Лара забеляза колебанието на Дерек. Като че ли не му се тръгваше. Странно, но и тя не искаше да се разделят. Беше ѝ спокойно с него. Мъжът се подвоуми, но накрая стана. Лара съжали, че му отказа да я почака, докато се приготви. В този миг се сети за литературното дружество.

— В суматохата забравих да ти кажа кога ще се събираме. Ей сега ще проверя. — Лара отиде до кухнята и взе бележника, в който записваше ангажиментите си. — Петък, в три часа. В дома на Кал Бианко.

— Наблизо ли е?

— Тя живее в предградието на Мендосино. Ще ти напиша адреса. — Лара му подаде листчето. — На лесно място е. Движиш се около половин миля по крайбрежната магистрала, на юг към Албион, после завиваш наляво. Пада се третата или четвъртата къща. Гледай за повече паркирани коли и ще ни намериш.

Дерек кимна и се отправи към вратата.

— Забележителна вечер, нали? — рече Лара.

Той я погледна в очите.

— Да, взех си и автограф.

— И ме защити.

Той ѝ подаде ръка.

— Осмислена вечер, нали?

Лара стисна ръката му. Беше топла.

— Да. А можеше да бъде и много неприятна.

Като се засмя, Дерек Гордън я претегли към себе си и я прегърна приятелски. Тя се изненада, когато почувства, че топлината и близостта му са ѝ много приятни.

Дерек отиде до колата си. Около къщата беше светло от лампите на верандата, но дърветата тъмнееха заплашително. Лара отново съжали, че му каза да не я изчаква. Дерек потегли и тя заключи вратата. Облегна се на стената и премисли случилото се. За щастие, любезността на новия ѝ познат сякаш потуши неприятните чувства, които Стийв бе предизвикал у нея.

Лара се откъсна от мислите си и реши да се обади на Кал. Искаше веднага да се махне от къщи. Самотата я плашеше. Имаше нужда да е между хора, а къщата на Кал беше пълна с деца — съвсем подходяща обстановка за състоянието ѝ в момента.

— Идвай, разбира се — каза приятелката ѝ на фона на детските крясъци близо до слушалката. — Стой, колкото искаш.

— Сигурна ли си?

— Иска ли питане! Стига да можеш да изтърпиш дечурлигата.

Лара не спомена причината, а обеща да ѝ обясни, когато се видят. После си приготви най-необходимото, взе чантата и бързо се качи в джипа. Докато караше, се замисли колко ли по-различен щеше да бъде животът ѝ, ако наместо Стийв бе срещнала някой като Дерек. Най-малкото, сигурно нямаше да търси спасение в къщата на приятелката си, и то посред нощ. Всъщност онова, което я плашеше, не бе преживяното, а неизвестността — дали опасността бе преминала, дали отново не ѝ предстояха неприятности с този необуздан човек.

ТРЕТА ГЛАВА

Четвъртък вечер Кал Бианко прекарваше сама с децата. Съпругът ѝ Тони излизаше с приятели и се прибираще късно. Когато Лара пристигна, „малките чудовища“, както ги наричаше приятелката ѝ, бяха вечеряли и гледаха телевизия. Кал заведе Лара в кухнята и наля две големи чаши с вино от галона в килера. Още от пръв поглед разбра, че Лара е доста развълнувана.

Кал слушаше разказа ѝ с брадичка, подпряна на пълничката си длан. Клатеше глава, възклищаваше и се възмущаваше, като от време на време ставаше, за да наглежда чилито, което топлеше за приятелката си. Тя беше единственият човек, с когото Лара споделяше дори и най-интимните си чувства. Външно двете жени нямаха нищо общо. Кал беше едва ли не символ на Майката Земя — полупровинциална съпруга, полулитераторка. Тя беше едра, тъмнокоса, с кръгло хубавко лице. За разлика от Тони, беше завършила колеж. Обичаше да пише и докарваше почти толкова пари със статиите си, колкото и мъжът ѝ, който работеше като водопроводчик.

Лара млъкна и Кал я потупа по ръката.

— Ти не заслужаваш това! Толкова ми е мъчно...

— Надявам се, утре като се събудя и нищо да не си спомням. Но Стийв надали ще се откаже така лесно.

— Да, но заместник-шерифът ще поговори с него и това вероятно ще помогне. Не може да е толкова тъп, нали? Ще му писне и ще се опита някъде другаде, където има шансове.

— Аз изобщо не му дадох надежда.

— Я ми разкажи повече за Дерек. Струва ми се готин, а?

— Беше много внимателен.

— Как изглежда? Млад, стар?

— О, много хубав мъж. С тъмна коса. Интелигентен, чувствителен.

— Значи е млад? — усмихна се Кал.

— Не знам на колко години е. Някъде към четирийсет.

Кал се усмихна и побутна приятелката си по лакътя. Нямаше нужда да казва каквото и да е. Лара я разбра.

— Кал, не е това, което си мислиш.

— Не го ли харесваш?

— Шегуваш ли се?! Аз бях толкова притеснена. Дори наум не ми е дошло.

— Хайде, хайде, може да си се усамотила, но все още си жива!

Лара пийна от виното.

— Напротив.

— Гледай сега, този човек не може да не ти обърне внимание, така де!

— Не съм и помислила за това.

— Лара! — обади се Кал с майчинския глас, до който прибягваше, когато се налагаше да изрази пълно сливане. — Той как се държа към теб?

— Мило.

— А нещо по-специално?

— Казах ти, че не съм и помисляла... Радвах се, че ми се притече на помощ и нищо повече.

— Значи иска да дойде на сбирката на дружеството. Това е добър знак. — Лара я погледна. — Не е женен, нали?

— Не съм го питала.

— Носеше ли халка? Имаше ли вид на женен? Обикновено им го пише на лицата.

— Всеки случай, по нищо не личеше. Стига ми и това, че толкова много ми помогна.

Кал въздъхна дълбоко.

— Знаеш ли какво, мислех си, че ще откача, докато Джоуди спре да се напишква, но твоята неподатливост май повече ме подлудява.

— Тони нали имаше братовчедка монахиня? Е, все едно и аз съм като нея. Щастлива в обятията на поезията.

Кал се надигна отново, за да види стоплило ли се е чилито. Тя самата не бе чревоугодник, но готвеше чудесно.

— Готово е — обяви тя и разбърка съдържанието на тенджерата с дървената лъжица. — Ако искаш, сипи си още вино.

Лара доля чашата си и пое чинията с чили. Кал излезе от кухнята, за да разтърве голямата си дъщеря Джоуди и Тони номер две,

както всички му казваха. Останала сама, Лара отново премисли събитията от вечерта. Беше малко объркана от думите на приятелката си. Отговаряше на въпросите ѝ напълно откровено и наистина гледаше на Дерек като на приятел, макар да следеше внимателно и него самия, и отношението му към нея. И все пак постоянното ѝ безразличие към отсрещния пол си оставаше.

Кал се върна, мърморейки нещо за майчинството, но нейните ядове с децата винаги бяха краткотрайни. Тя беше родител хала — действаше бързо, точно и с любов. Кал не искаше да прекаляват с разговора за Дерек Гордън и затова разказа на Лара за статията, която пишеше — за първите китайски заселници в Мендосино Каунти.

Лара обичаше да я слуша. Кал беше умна и разказваше интересно. А Лара ценеше много интелигентността. Именно това качество на Дерек и допадна най-много. Не бяха говорили кой знае колко, но след като преподаваше в университета, сигурно беше умен. А и излъчването му беше безспорно интелектуално. Не го беше питала за работата му, макар доброто възпитание да го изискваше. Не че имаха време за това. Ако дойдеше на сбирката в петък, щеше да се опита да го заговори по този въпрос.

— Пак същият проблем — говореше Кал. — Събирам толкова много информация, че се чудя откъде да захвана. Трудно ми е да изведа темата.

— В какъв смисъл?

— Ами в публицистиката трябва винаги да има основна тема. Не само да сипеш информация. Същото се отнася и за поезията, нали?

— Донякъде. Не е задължително. Все пак там всичко идва от чувствата.

— Мисля твърде логично, за да пиша поезия. Интересуват ме доказателствата и заключенията. А ти как си с писането? Нещо ново напоследък?

Лара ѝ разказа за последното си стихотворение и отново си спомни за посещението на Стийв. Опита се да не мисли повече за бившия си съпруг.

— Стихотворението е за сойката, която се навърта напоследък покрай верандата.

— О, каква радост — тъкмо да си поговориш с някого — засмя се Кал, а Лара я плесна закачливо по ръката.

В този миг влезе тригодишната дъщеря на Кал Тереза. Очите ѝ почти се затваряха за сън.

— Я виж кой е дошъл — зарадва ѝ се Лара и я взе в скута си. Телцето и беше толкова пухкаво.

Лара прокара пръсти през косата на детето и за кой ли път сърцето ѝ се сви при мисълта, че няма да има свои деца. Какво да се прави... Обичаше децата, но бе решила никога и с никого повече да не се обвързва.

Поговори с Тереза, но момиченцето беше уморено и скоро се умълча. Майка ѝ я метна през рамо и се запъти да я приготви за лягане. Докато сложи и другите две деца да спят, Лара изпи чашата си. Дали Кал бе права? Възможно ли бе Дерек да проявява по-особен интерес към нея... Той се държа съвсем възпитано, но в погледа му имаше такава чувственост. Колкото и да бе разтревожена, тя забеляза този поглед. Но не спомена на Кал за него. Всъщност той можеше и да не означава нещо кой знае какво. Пък и Лара предпочиташе да си мисли за Дерек като за добрия приятел самарянин.

Приятелката ѝ се върна в кухнята точно когато Тони Бианко се прибра вкъщи. Той остави топката за кегли до хладилника, целуна жена си и сърдечно поздрави Лара. Кал му съобщи, че Лара ще спи у тях и набързо му разказа за посещението на Стийв.

Тони беше едър, но не пълен. Той кимна, сякаш току-що си изясни някакъв въпрос. Почеса се по почти плешивото теме и каза:

— Гледай ти, интересна работа.

— Каква работа? — попита жена му.

— Когато се прибирах, видях колата му, паркирана наблизо. Щом завих, той запраши към магистралата.

Лара погледна Кал е ужас.

— Дяволите да го вземат! Значи е стоял отвън през цялото това време!

Кал прегърна Лара.

— Не се притеснявай, миличка, тук си на сигурно място.

— Да, така е, но какво ще правя утре?

Стийв Адамсън отвори кухненския бюфет. Вътре имаше само няколко чаши за кафе с чинийки и няколко високи стъклени чаши. Той

тресна вратичката и погледна към мивката — беше пълна с мръсни съдове. Трябваше да ги измие, нямаше нито една чиста чиния.

Изруга по адрес на Мери Бет и се поколеба, вбесен от купа мръсни чинии. Не успя да намери запушалката на мивката и запуши отвора с една малка чинийка. Пусна водата и обилно заля чиниите с миещия препарат. Не помнеше откога не беше мил съдове и не знаеше какво количество от препаратата ще е необходимо. Реши да ги залее така, както заливаше палачинките си с кленов сироп. В мивката се надигнаха мехури и пара. Май беше сипал доста от препаратата.

Спря чешмата и остави чиниите да се накиснат.

На масата имаше няколко списания, с голи жени. Взе едно и се загледа в снимките. Сексуалният му живот се ограничаваше само в гледане на проклетите списания. Той го запокити в стената ядосан, и от Мери Бет, и от Лара. Но Лара наистина го разяри. Защо се държеше така е него? Беше учтив. Като я видя с тази прозрачна блуза, му се прииска да бъдат заедно така, както бяха някога, когато се ожениха.

Лара явно не му беше простила. Но дълбоко в себе си тя не може да не си мечтае за мъж. Доколкото знаеше, след него не беше имала никого. Може напоследък да си е намерила приятел и все още да не се беше разчуло. Може би този тип, който дойде... Стийв не го познаваше. Или й беше само приятел? Лара можеше и да не го съзнава, но сигурно копнееше за секс.

И Стийв смяташе да настоява. Тя му го дължеше. Беше сложила край на брака им с толкова лека ръка. Мери Бет се държа поне известно време както трябва, но не и Лара. Тя никога не го оцени. Изведнъж я пожела толкова силно, че удари с юмрук по масата. Напоследък не му вървеше. Първо Мери Бет го напусна, после го отстраниха от работа, а сега и Лара, която се държеше с него като че ли е някакъв боклук! Стийв не можеше да си намери място. Желаше Лара и мисълта не му даваше мира. Ама че безизходица!

Той стана и отиде до мивката. Мехурите си стояха, но водата беше почти изтекла. Взе една чиния и едва не я изпусна, защото беше много гореща. Водата и препаратът бяха размекнали мръсотията. Успя да я поизплакне и я избърса с кухненската кърпа.

Сипа си яхния от консерва. Дали пък да не даде двайсет долара на мексиканката от мотела, за да изчисти малко къщата? Не му се даваха пари, но мръсотията започваше да го дразни. Стийв сложи

чинията в микровълновата печка. Скоро яхнията завря. Той взе последната бира от хладилника и в този миг дочу шум от кола.

През прозореца видя полицейска кола и изруга. Да не би оная мърла да се беше оплакала от него?! Заместник-шерифът слезе от колата. Стайлс не си поплюваше и се грижеше за реда. Едва ли беше дошъл сам. Обикновено ходеха по двама.

Стайлс почука на вратата и Стийв отиде да я отвори.

— Да? — рече той и го изгледа през мрежестата врата. Големите черни очила на Стайлс закриваха очите му.

Той не се усмихваше, не беше и намръщен.

— Добър ден, Адамсън. Искам да разговаряме по един въпрос.

— Какъв въпрос?

— Може ли да вляза?

Стийв помисли и после каза:

— Може.

Отвори мрежестата врата, изрита дрехите по пода и подаде един стол на Стайлс.

Стайлс застана с огромния си ръст наред стаята и свали шапката и очилата си. Стийв седна на канапето, а Стайлс на стола.

— Жена ти май я няма?

— Да. Как позна? — изгледа го Стийв.

— Ами знам как изглеждат ергенските къщи.

— Мери Бет отиде при майка си в Кресънт Сити. Вероятно ще се върне. Пък ако не се върне — не е голяма загуба.

— Май не те е тренирала добре.

— Ти за какво дойде — да провериш как върша домакинската работа ли?

Стайлс се засмя.

— Не, за нещо по-сериозно. Вчера си безпокоил една твоя позната на Флат Пайн Роуд. Надявам се, че това повече няма да се повтаря.

— Ще ме арестуваш ли?

— Не, искам да поговорим.

— Не съм нарушил закона.

— Не, нарушил си го, но госпожица Серенов реши да не предявява обвинения.

— Обвинения за какво? Че съм замърсил двора ѝ с празни бирени кутии?

Стайлс го изгледа строго.

— Надявах се да приемеш по-сериозно нещата.

— Не съм направил нищо.

— Почти... За малко да престъпиш закона. Ако не престанеш, ще се забъркаш в голяма каша.

— Какво, заплашваш ли ме?

— Чуй ме добре. Ако тази жена пострада по някакъв начин, ще те арестувам, а и физиономията ти като нищо ще намаже ботуша ми.

— Значи ме заплашваш.

— Съветвам те.

— Това, че имаш значка, не означава, че можеш да ми нареждаш къде да ходя и с кого да говоря.

— Така е. Но щом госпожица Серенов не желае да я безпокоиш, мое задължение е да защитя правата ѝ.

— Това се отнася за съдията, а не за теб.

— Моята работа е да възпирам теб и такива като теб от нередни деяния. Смятам, че след като сме поговорили, ще проявиш разум и ще се държиш както подобава.

— Добре. Каза каквото имаше да кажеш. А сега няма да е лошо да ме оставиш на мира, защото тъкмо обядвах.

— Тръгвам си. — Стайлс се изправи.

Стийв също стана.

— Но помни какво ти казах, Адамсън. За твое добро е.

— Лара ми е била жена. И може би ме харесва повече, отколкото го показва.

— Съмнявам се.

Стийв се ухили.

— Ще видим, шерифе, ще видим.

— Знаеш какво се иска от теб. — Стийв сви рамене и Стайлс се запъти към вратата. — Довиждане, господин Адамсън — каза той, без да се обръща. Сложи си шапката и очилата и тръгна към колата.

Стийв го проследи с ненавист през мрежестата врата. Мразеше да го заплашват. Идеше му да отиде у Лара и да ѝ покаже на какво е способен.

Дерек Гордън седеше на скалите с поглед, отправен към морето. Мислеше си за вълнуващия вчерашен ден. Странно, Лара Серенов не излизаше от мислите му. Опитваше се да я забрави, защото допускаше, че чувствата му се дължат до голяма степен на нейната безпомощност, и все пак тя го привличаше. Освен че искаше да ѝ помогне, имаше и нещо друго, което не му даваше мира. Вечерта, след като се прибра, той прочете стиховете ѝ. Искаше му се да я поопознае, да вникне в чувствата и мислите ѝ.

Сутринта се мобилизира, разопакова кашоните и нареди бюрото си. Седна да пише, но пред очите му беше красивото лице, таящо страха, който бе доловил, че изпитва.

Дерек съзерцаваше вълните, които се разбиваха от другата страна на залива. Противоречиви чувства се блъскаха в гърдите му и той търсеше начин да ги подреди. Не една и две красиви жени бяха заставали на пътя му, но той беше женен за Маргарет и винаги намираще начин да се справи с изкушението, което никога не надделяваше. Веднъж една от преподавателките по социология — сексапилна и червенокоса — недвусмислено го покани да бъдат заедно, но той отклони поканата внимателно и учтиво. Не че не я харесваше. Но нямаше желание за по-близки отношения. Никой друг не му трябваше, освен жена му.

А ето че вече не мислеше така. Намерило се бе място и за друга. И все пак, ако бракът му не бе лишен от смисъл, как можеше да изпитва такива чувства само защото жената, която обичаше, бе тежко болна? Връзката му с Маргарет бе дълбока. Вероятно това увлечение е временно. Дай Боже, очарованието на Лара да изчезне като ранната утринна мъгла. Дерек стана, обърна гръб на красивата гледка и се върна във вилата. Мястото все повече му харесваше.

Книгата на Лара до стола, на който четеше, привлече като магнит вниманието му. Искаше отново да я разлисти. Глупаво желание, сякаш беше влюбен студент. И все пак, поривът беше непреодолим. Отново ли беше влюбен? Нелеп въпрос. Та той обичаше Маргарет. И винаги бе обичал нея.

Дерек тутакси отиде до телефона и се обади в болницата в Бъркли. Преди звънеше по един-два пъти дневно и минаваше почти толкова често да види жена си. В началото на болестта ѝ разговаряха,

макар общуването да не бе лесно. Но от няколко години това беше невъзможно и той се осведомяваше за състоянието ѝ от сестрите. Постепенно разбра, че тези обаждания са безсмислени и само ангажира излишно персонала — състоянието на Маргарет беше едно и също и не се подобряваше. Телефонът вдигна старшата сестра. Тя познаваше Дерек и любезно каза:

— Разбрах, че сте заминали, господин Гордън.

— Не и духом — рече той, но се подразни от баналния израз. — Как е Маргарет?

— За съжаление все така. Нищо ново. Никаква промяна.

Дерек изпита чувство на тъга много по-силно, отколкото обикновено. Така очакваше най-сетне добра вест, която да му даде поне малка надежда, че жената, която обича, че това крехко изнемощяло тяло все още проявява признаци на живот.

— Доктор Дъкет какво казва?

— Не бях по време на визитацията и не мога да ви кажа нещо определено. Но на листа няма отбелязано почти нищо. Състоянието ѝ е все същото. И това е всичко.

Дерек съзнаваше, че отнема от времето на сестрата само за да се поуспокои, а това не беше редно и не трябваше да го прави. Благодарил ѝ и затвори телефона.

Обиколи стаята, но нервността не го напусна. Знаеше, че както винаги е доста емоционален, вместо да остави разумът и обмислената преценка да надделеят над чувствата. Трябваше да престане да мисли както за Лара, така и за Маргарет. Време бе да се съсредоточи върху работата си.

Дерек реши да посвети цялото си време на книгата, която пишеше. Предстоеше му сериозна работа. Вечерта реши да прескочи до града и да вечеря на някое хубаво място. После смяташе добре да се наспи, за да започне с нови сили деня. Устоя на желанието да прегледа още веднъж книгата на Лара. Остави стихосбирката между два тома по политическа теория на лавицата с книги, която бе подредил сутринта. Може би като не виждаше книгата ѝ, нямаше да мисли толкова често за Лара Серенов...

Лара приближи дома си късно следобед, като непрекъснато поглеждаше в задното огледало, за да се увери, че Тони я следва. Стариият му шевролет, с който ходеше на работа, се задъхваше, а Лара не искаше да го изпускат от очи.

Прекарала бе деня у Кал и сега се чувстваше доста по-спокойна. Имаше пистолет и телефон, а и надали щяха да ѝ потрябват, ако помощник-шерифът бе поговорил със Стийв. Нямахме да допусне бившият и съпруг да смуцава живота ѝ.

Но добре че Тони я изпрати, така беше по-спокойна. Нищо не можеше да ѝ се случи, щом заключи вратата зад себе си.

По пътеката пред вилата Лара караше съвсем бавно, защото зад гумите хвърчеше чакъл, а Тони я следваше с колата. Изглежда никой не беше идвал. Нямахме букети цветя, прозорците и вратите бяха непокътнати. Тони изчака младата жена да огледа къщата. Всичко беше наред.

Тя се показва на верандата.

— Не е идвал, Тони.

— Сега вече спокойна ли си?

— Да. Благодаря ти, че ме изпрати, много мило от твоя страна, Тони.

— Няма защо. Радвам се, че ти помогнах. Внимавай, Лара, пази се. И ни се обаждай, ако имаш проблеми.

— Разбира се.

Тони си тръгна и Лара влезе в къщата. Беше ѝ приятно, че си е у дома, макар да ѝ предстояха някои промени в начина на живот. Първото нещо, което трябваше да направи, бе да поръча плътни завеси. Трябваше също да внимава с какво е облечена на верандата, поне известно време, докато Стийв се откаже от намеренията си?

Беше ѝ приятно, че е у дома, въпреки, че бе прекарала чудесно деня у Кал. Отдавна не бяха прекарвали толкова дълго време заедно. Когато го каза на Кал, тя веднага я смъмри, че живее като отшелница. После заговориха за Дерек, но Лара даде да се разбере, че тази тема съвсем не ѝ е по вкуса.

Кал прекаляваше — гледаше все да завърти разговора за Дерек. Кой знае защо беше решила, че от това запознанство не може да не излезе нещо!

Появата на Дерек и разговорите с Кал наведоха Лара на мисълта, че всъщност може би живее като Робинзон Крузо. Вероятно бе дошло времето да излезе от черупката си, но трябваше да внимава с такива „спасители“ като Стийв. Лара не сподели с Кал намерението си да започне да излиза и да се среща с хора. Смяташе надвечер да отиде в града и да разгледа книжарниците, а ако срещнеше някой приятел, можеха да пийнат по кафе... Напоследък съвсем се беше затворила. С радостно чувство от взетото решение Лара отиде в кухнята, за да си приготви нещо за ядене.

Тъкмо приключи с вечерята и чу шум от приближаваща кола. Бързо надникна през прозореца и се успокои, когато видя полицейска кола. Беше Уоли Стайлс.

— Днес говорих със съпруга ти.

— Заповядай.

Влязоха в хола, но по изражението на Стайлс Лара се досети, че разговорът не е бил особено приятен.

— Не се разбрахте, нали? — каза тя.

— Не съм убеден, че се е отказал да минава насам.

— Какво каза?

— Посещението ми не му беше приятно, а още по-неприятно му стана, когато му казах, че трябва да те остави на мира. Той знае, че засега не мога да предприема други мерки и дори ми го заяви.

— Значи... нямаше ефект.

— Не бих казал. Все пак е предупреден и това не може да не го накара да се замисли, преди да действа. С други думи — продължавай да бъдеш нащрек.

— Ще внимавам! Той е опасен тип.

— Ако дойде пак и те безпокои, веднага се обади.

Лара кимна.

— Непременно. Толкова е глупаво — да нямаш спокойствие...

— Предполагам, че Стийв ще се откаже, това не може да продължава вечно. Ще си намери някоя жена и ще спре да те търси.

— Дано по-скоро я намери.

Стайлс се усмихна и стана.

— Е, уведомих те за разговора. Пази се.

Лара също се изправи.

— Благодаря много.

Тя изпрати полицая и се върна в кухнята, за да измие съдовете от вечерята. Помисли и реши, че ще изпълни плана си за вечерта. Стийв не можеше да ѝ направи нищо. Ще отиде в града и ще се забавлява.

Дерек излезе от хотел „Мендосино“ и вдъхна с наслада свежия вечерен въздух. Беше вечерял в ресторанта, а половината бутилка вино, която изпи, повдигна настроението му. Не биваше да шофира и затова реши да се поразходи и поосвежи. Скоро се озова сред късите улички на близкия до търговския център жилищен квартал. Повечето къщи бяха дървени и стари, боядисани в бяло или сиво, оградени с високи гъсти храсти. И сградите, и дърветата бяха преживели много години, но въпреки това Дерек имаше чувството, че всичко наоколо е някак крехко. Може би защото тук доминираше природата.

Здрачаваше се и тук-там блещукаха светлинки. Хората се бяха прибрали в домовете си, а вятърът бе лек, приятен, ухаещ на море.

Дерек пое по Литъл Лейк Стрийт към носа. Мина покрай Културния център. Пред него се разкри безбрежното море и синьото небе. Последните слънчеви лъчи се губеха в здрача. Ивицата тъмночервени облаци на хоризонта отделяше небето от морската шир. Виждаше се края на улицата, наоколо бе пусто. Но когато наближи края на носа, Дерек забеляза паркирала кола. Джип. Нейният джип.

След десетина крачки различи Лара. Седнала върху гюрука, с развети от вятъра коси, тя бе зареяла поглед към морето. Мъжът спря. Не знаеше как да постъпи. Дали да я заговори? Можеше да използва за повод стихосбирката ѝ. Щеше да ѝ каже колко много я харесва. Но кой знае защо нещо го възпираше да ѝ се обади. Страх. Боеше се от чувствата, които тази жена будеше в него. Лара беше толкова красива. Седеше, без да помръдва, обгърнала коленете си е ръце, а той не можеше да откъсне очи от нея.

Но защо беше дошла тук? Защо седеше така замечтана?

Какво ли си мислеше? Искаше да я попита, но нали беше решил да не се поддава на изкушението... Ако я заговореше, копнежът му несъмнено щеше да се възпламени. Копнежът да я има. Дерек съзнаваше, че трябва да си тръгне, но не можеше да откъсне очи от тази красива жена. Погледна към морето и към гаснещите лъчи. И

отново обърна очи към Лара, чиито коси се вееха от вятъра като дълги тънки ленти.

Опита да не я съзерцава толкова дълго и се загледа към Албион. Тук-там блещукаха далечни светлинки. На около сто и петдесет мили беше Сан Франциско, а малко по-нататък и Бъркли, и дома, в който някога бе живял с Маргарет. Онзи живот беше някъде далеч в миналото. Истинските и дълбоки чувства между него и Маргарет също бяха останали в миналото. Копнежът, който го изгаряше, бе много по-реален, стремеж към неизвестното, към това почти мистично създание само на няколко крачки от него. Дерек усещаше, че Лара започва да обсебва цялото му съществуване по някакъв странен, неуловим начин.

А може би фантазираше... Може би не трябваше да се поддава на мечтите си, а да прояви повече разум. И то сега, веднага.

Дерек тръгна обратно към града. Без да се обръща. Не биваше да се обръща. Макар желанието да го изгаряше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В петък, когато се събираше Литературното дружество, Лара отиде у Кал по-рано от уречения час, за да ѝ помогне с подготовката. Джоуди и Тони Втори отидоха в съседите, а Тереза не се чувстваше добре и остана вкъщи. Майка ѝ се надяваше, че ще заспи, докато трае сбирката.

Кал беше в кухнята и Лара я попита с какво да ѝ помогне.

— Ами забавлявай Тереза — отговори приятелката ѝ.

Лара взе детето на коленете си. Момиченцето беше много кротко и отпускна глава на гърдите на Лара. Лара запя приспивна песен. Майка ѝ винаги ѝ пееше, когато беше болна. Погали главата на детето и двете се загледаха през прозореца към разлюлените от вятъра дървета.

Седмицата беше минала спокойно, а може би това бе само затишие пред буря. Стийв Адамсън не се беше появявал, но и по нищо не личеше да се е отказал от намеренията си.

Един ден Лара отиде да пише в близката долина. Взе и пишещата машина. След няколко часа работа сред прекрасната природа, която така обичаше, тя се върна вкъщи и намери шест празни кутии от бира, наредени на перилата пред верандата. Нямахше цветя, нито пък бележка. Не се беше опитвал да влиза в къщата. Само ѝ даваше знак, че не я е забравил.

Няколко вечери по-късно ѝ се стори, че на верандата има някой. Може би си въобразяваше, а може би беше някое животно. Не можа да види, тъй като беше окачила новите завеси, за които доста се охарчи, понеже искаше веднага да ѝ ги донесат. Зад тях се чувстваше по-сигурна, макар че така Стийв можеше да я изненада.

Няколко пъти през седмицата Лара се сети за Дерек. Дали щеше да го види скоро? Любопитството на Кал разпалваше и нейния интерес, въпреки че продължаваше да мисли за него само като за приятел. И все пак Лара очакваше петъка, когато бе сбирката на Литературното дружество с много по-голямо нетърпение от преди.

Кал се появи от кухнята и се усмихна на Лара и Тереза с ръце на хълбоците.

— Трогателна гледка сте! Все едно сте майка и дъщеря.

Лара погледна Тереза, която почти бе заспала.

— Ние двете сме големи приятелки.

— Не се и съмнявам.

— Нещо да ти помогна? — попита Лара.

— Почти свърших. Този път нямах толкова работа. Много хора ще отсъстват от града заради Деня на труда. Забравихме, че е празник.

— Колко души очакваш?

— Шест или седем с твоя професор.

— Той не е мой, Кал.

— Мой пък съвсем не е.

— Е, добре. Аз го поканих. Значи е мой.

Кал засия в усмивка.

— Нямам търпение да видя как изглежда.

— Дано дойде. Та да спрем най-сетне да говорим само за него.

— Кал като че ли се засегна. — Извинявай — рече Лара. — Не исках да кажа нищо лошо.

— Няма нищо. Разбирам те.

Кал се върна в кухнята, а Лара отново запя на Тереза, милвайки я по главата. След малко пристигна Ленард Кейъс и Кал занесе дъщеря си в леглото.

Ленард беше на шейсет години, но изглеждаше по-възрастен. Той пишеше исторически романи за отколешни времена и странни места — предимно Далечния Изток или Азия. Героите му бяха тирани господари, които тормозят невинните селски момичета. Романите се продаваха доста слабо, въпреки интересните исторически детайли, вплетени в сюжета.

След Ленард дойдоха Мери Ейлс и Труди Саймън. И двамата бяха на средна възраст. Мери пишеше детски разказчета. Труди работеше като репортер във вестника във Форт Брат. Дойдоха и Харди Клайн, търговец и автор на непубликувани разкази и стихотворения, и Шърли Уилси, която като Кал пишеше статии за периодични издания.

Ленард взе думата и разказа за последната си книга, която се надявал да стане популярна. Лара се улови, че не го слуша, а гледа през прозореца. Дали Дерек щеше да дойде?

След като Ленард приключи, членовете на дружеството се разприказваха и Шърли сподели с Лара, че смята да напусне работа, за да се посвети изцяло на писането. В този миг Лара забеляза, че към къщата приближава кола.

Сърцето ѝ трепна от радост, защото след минута Дерек се появи на входната врата. Кал отвори и всички млъкнаха, при вида на непознатия. Дерек се представи на Кал, а тя погледна Лара с игриво пламъче в очите, което подсказваше одобрението ѝ. Домакинята хвана Дерек за лакътя и го покани в хола. Представи го на всички.

— С Лара се познавате, нали? — рече тя, когато стигнаха до Лара.

— Здравей — поздрави я Дерек с приятелска усмивка.

Кал му подаде стол. Преди това внимателно огледа стаята, като очевидно се чудеше как да го настави по-близо до приятелката си. Най-сетне сложи стола до Шърли, която седеше до нея.

Лара усети, че сърцето ѝ тупти така, сякаш всеки миг щеше да изхвъркне. Беше с бяла пола и тюркоозна блуза, с вдигната специално за сбирката коса. Искаше да изглежда добре. Дерек ѝ се видя още по-мъжествен от преди. Беше с черен пуловер и черни джинси. Посребрените на слепоочията коси му придаваха доста изискан вид.

Харди го попита с какъв вид литература се занимава и бе приятно изненадан, че новодошлият не е от серийните писатели на романчета и разкази. Мери го помоли да им разкаже за книгата, върху която работи, и той направи кратко резюме. Скъмността му направи силно впечатление на Лара.

— За пръв път имаме истински учен! — възкликна Труди с възхищение.

— Не си права — обади се Ленард. — За да пишеш исторически романи като мен, трябва да познаваш съвършено историята.

Лара и Кал се спогледаха, но разговорът продължи. В очите на Кал се четеше: „Страхотен е, дръж го!“

Лара се смути, защото — съвсем необичайно за нея — се изчерви. Кал я беше попитала дали Дерек е ерген. Като че ли беше. Погледна ръцете му и видя, че носи халка. Испита огромно разочарование, а и настроението ѝ, неочаквано за самата нея, се помрачи. Улови погледа на Кал, посочи пръста на ръката си, на който

обикновено се носят халки, и леко кимна към Дерек. Лицето на Кал тутакси помръкна. А Лара сви рамене.

Дерек разбира се не забеляза тези едва доловими знаци между двете приятелки. Лара го гледаше с крайчеца на окото си и си мечтаеше за онова, което можеше да бъде... Безобидна игра, която никога не бе играла.

Кал попита Дерек направо:

— Професор Гордън, дълго ли ще останете в Мендосино?

— Наел съм вилата за една година. Следващата есен се връщам в университета.

— Съпругата ви с вас ли е?

Лара чакаше отговора му със смесени чувства на тъга и болка.

— Не, Маргарет е в болница. В Бъркли. Болна е от миастения гравис, болест на мускулите.

Чу се шепот от разменени думи на съчувствие.

— О, колко жалко — промълви Кал. — Това сигурно е сериозна болест.

— За нещастие — да. В болницата е от близо пет години.

— Господи...

Всички поклатиха глави и се умълчаха.

Дерек огледа членовете на дружеството и за миг задържа очите си на Лара.

— Човек постепенно свиква — отбеляза той, като несъмнено се опитваше да смени темата. — Няма смисъл да се обсъжда непоправимото.

— Съчувстваме ви — обади се Кал, — и знайте, че винаги можете да разчитате на нас. Сигурно не ви е лесно сам. А ако ви се хапва нещо вкусно, винаги сте добре дошли у нас.

— Благодаря — смутено рече Дерек. — Благодаря.

Лара знаеше, че Кал го кани от душа и от сърце. Тя беше много добър човек и сигурно се беше натъжила от това, че съпругата на Дерек е толкова тежко болна. Лара също бе смутена. Вдигна очи към Дерек и погледите им се срещнаха. Сякаш искаше да й каже нещо. Вероятно бе имал намерение да сподели само с нея за болестта на жена си, а ето че всички разбраха.

— Е, дами и господа — обади се Кал, — направила съм кейк, има и други вкусотиини. Чакат ви на масата в трапезарията!

Заповядайте, вземете си!

Всички одобряваха кулинарното майсторство на Кал и се разнесоха радостни възгласи. Шърли и още няколко от присъстващите веднага се запътиха към масата и Дерек използва възможността да се премести на свободния до Лара стол. Подаде ѝ ръка и се усмихна.

— Здравей, Дерек, добре дошъл! — каза тя.

— Как си? Стийв притеснява ли те?

— О, не. Гледам да забравя всичко.

Двамата останаха сами в стаята. От трапезарията долитаха гласове, звън от вилици и потрепване на чинии.

— Съжалявам за жена ти, Дерек, не знаех, че е болна. — Той само кимна безмълвно. — А умствено как е? Нищо не знам за тази болест.

— В нейния случай са засегнати гърлото и лицето, отчасти дробовете. Но преди пет години настъпи влошаване и тя спря да диша. Направиха ѝ спешна трахеотомия и едва я спасиха. Според лекаря ѝ може да са настъпили и мозъчни увреждания, но не е съвсем сигурно. От няколко години не може да говори.

— Горката... А има ли някаква надежда да оздравее?

Дерек поклати глава.

— Никога няма да оздравее. Организмът ѝ е много отпаднал и винаги съществува риск от инфекция. Според лекаря ѝ всичко зависи от постоянните грижи за нея.

Лара кимна.

— Сигурно ѝ е много тежко, но и на теб не ти е леко.

— Гледам да не се замислям.

Младата жена разбра, че на Дерек не му се говореше по този въпрос. Сега всичко беше ясно. Женен, но твърде самотен. Нямаше съмнение, че бракът и съпругата му имаха голямо значение за него.

След малко всички се върнаха в стаята. Носеха чиния в едната ръка и чаша кафе или чай в другата.

— Отивайте, защото нищичко няма да остане — подкани ги Харди Клайн.

— Да отиваме, а? — намигна Дерек на Лара.

Влязоха в трапезарията и застанаха до масата. Кал наливаше кафе и чай. Лара се смущаваше от близостта на Дерек, особено под зоркото наблюдение на приятелката си. Усещаше приятния мирис на

одеколона му и спокойното му интелектуално излъчване. А всъщност току-що бе научила, че той е женен... Кой знае защо се чувстваше по-спокойна. Може би защото нямаше на какво да се надява — та той не бе свободен мъж. Щяха да си останат приятели така, както ѝ се искаше още от самото начало на запознанството им.

— Професор Гордън, много се радваме, че дойдохте в нашето дружество — обади се Кал и погледна Лара.

— Професор съм в Бъркли. Тук съм Дерек.

— „Професор“ звучи така академично! — възкликна Кал. — Когато бях студентка, обожавах преподавателите си. Особено готините! Другите момичета си падаха по групарите, аз — по преподавателите.

Дерек се засмя.

— Е, не можем да устоим на изкушенията, така е.

Кал му подаде чаша кафе.

— Сигурно хубавите студентки непрекъснато те ухажват, а Дерек?

Кал погледна закачливо Лара и я попита:

— Би ли се прехласнала по такъв преподавател, който може с часове да ти разказва за Тома Аквински и за Томас Мор?

Лара се усмихна.

— Ами... сигурно. За каквото и да разказва.

Дерек се засмя.

— Благодаря, благодаря, но не живея чак толкова интересно, наистина.

— Изобщо не ти вярвам — заяви Кал.

Върнаха се в хола и Лара за пореден път се зачуди защо Кал бе толкова настоятелна. Та тя бе истински стожер на брака! Този мъж бе женен и Лара въобще не искаше да се занимава с женени мъже. Така или иначе, това можеше да ѝ донесе само главоболия.

Шърли Уилси явно бе харесала Дерек и щом седнаха, подхвана разговор с него. По тона ѝ личеше, че в Мендосино влюбените студентки спокойно можеха да бъдат заместени от неомъжени млади писателки.

Лара реши да не им обръща внимание и се заприказва с Ленард. Зададе му един-два въпроса и Ленард взе думата — той обичаше да разказва за работата си.

Както винаги след чая, кафето и вкусотиите на Кал, всеки прочете по нещичко, а останалите казаха мнението си. Харди започна с дълбокомислена поема. Мери прочете няколко страници от новия си детективски роман за юноши и всички я похвалиха.

Лара поглеждаше от време на време към Дерек — искаше да разбере дали не скучае. Той слушаше внимателно и по всичко личеше, че му е интересно. Гледаше го с възхищение, беше толкова привлекателен, а същевременно и сдържан. Излъчването му я успокояваше. Как е възможно един мъж да я вълнува, но в същото време и успокоява.

Кал попита за мнението им за статията ѝ за ранните заселници китайци в Мендосино Каунти. Шърли я похвали за интересните справки, а Дерек каза, че библиотеката в Бъркли разполага с много интересни материали за историята на Калифорния. Лара все още гледаше Дерек, когато Харди я попита дали носи някое ново стихотворение. Въпросът му я върна към действителността. Отвърна, че не е написала нищо ново. Истината беше, че тя носеше последното си стихотворение, но присъствието на Дерек я възпираше да го прочете.

Пиха по още едно кафе и членовете на дружеството започнаха да се разотиват. Лара предложи да помогне на Кал, но приятелката ѝ каза, че ще се справи сама. Въпреки това Лара занесе подноса с чашите и чинийките в кухнята, а когато се върна в хола, всички си бяха тръгнали. Освен Дерек. Той сякаш я чакаше.

Кал го попита:

— Добре ли се чувстваш сред нас?

— Прекрасно — усмихнато каза той.

— Нали разбра, че винаги си добре дошъл за обяд или вечеря!

— Много мило от твоя страна.

— Искам да ти благодаря, че спаси Лара онзи ден. Тя ми е най-добрата приятелка и не искам нищо лошо да ѝ се случи. — Кал прегърна Лара, която се приближи до тях.

— Колкото аз я спасих, толкова и тя ме спаси.

Лара смутено наведе очи.

— Бяхме се обединили.

Кал ги погледна с умиление, сякаш ги благославяше.

— Да те изпратя ли до колата? — обърна се Дерек към Лара.

— Сигурна ли си, че не искаш да ти помогна? — обърна се тя на своя ред към Кал.

— Напълно.

— Гониш ме, значи!

— Точно така, гоня те!

Сбогуваха се. Лара и Дерек излязоха.

— Дружеството ви е много интересно — каза той, докато вървяха към портата.

— Дано не ти е било скучно.

— Напротив, беше ми приятно. Бих дошъл и следващия месец. Нали може?

— Разбира се. Всички ще ти се зарадват, защото очевидно те харесаха.

— Това е хубаво, но ти ме интересува повече от всички.

— Аз?

— Смутих се от разговора за Маргарет. Имах намерение да кажа само на теб, че съм женен.

Изражението на очите му смути Лара и тя промълви:

— Защо, толкова ли е важно?

— Не исках да тълкуваш погрешно посещенията ми при теб.

Лара възнегодува.

— Не е задължително един мъж да е неженен, за да помогне на някоя жена, която се нуждае от помощ.

— Така е.

Двамата тръгнаха към нейния джип.

— Дерек, не съм си помисляла нищо лошо за теб. Наистина.

— Надявах се, че можем да бъдем приятели.

— Мисля, че вече сме.

Спряха до джипа.

— Прочетох всичките ти стихотворения — пръв наруши тишината Дерек.

— О!

— Вечерта, след като се прибрах.

Лара не можеше да разбере дали ги е харесал, или не.

— Харесаха ли ти?

— Много. Четох ги внимателно.

— И защо внимателно?

— Искан да опозная авторката чрез творбите ѝ.

Сърцето на Лара трепна. В гласа на мъжа до нея долови някаква интимна нотка и не знаеше какво да отговори... Тъкмо се нахрани да се сбогува, когато чу, че Кал ги вика от верандата.

— Тони се обади току-що! Спечелил е сто долара на лотария! Ще донесе пържолки и вино. Канени сте на вечеря. И ти, Дерек!

— Благодаря, но...

— Тони много държи да се запознае с теб. Той винаги настоява на своето, такъв си е... Обича гостите! Лара, оставате ли?

— Имам пиле за вечеря, но...

— Пилето ти ще почака.

Лара погледна Дерек и се засмя:

— Май оставаме, а?

— И без това имах намерение да ви каня за вечеря — рече Кал и ги хвана под ръка. — Тъкмо имаме чудесен повод. Тони е в чудесно настроение. Ще пийнем вино и ще се повеселим.

Стийв Адамсън зави по крайбрежната магистрала в посока към дома на Бианко. Само след миг зърна джипа на Лара.

— Бинго!!! — възкликна той и натисна клаксона. Радостта му бързо помръкна, когато видя беемвето на оня приятел, който го повали на верандата ѝ, и който му приличаше на адвокат, на финансист или на нещо такова. Стийв намали ход. Къщата бе ярко осветена, около масата седяха хора. Стийв реши да огледа по-добре и паркира няколко къщи по-надолу, където имаше знак „Продава се“. Слезе от колата и се приближи до дома на Бианко. На масата седяха Лара, Тони, Кал и оня с беемвето. Стийв се прокрадна покрай храстите и застана до прозореца. Лара беше с вдигната коса, много красива, толкова красива, че чак коремът го присви.

Четиримата разговаряха и се смееха. Оня тип не свалеше очи от Лара. Макар да не го показваше, по всичко личеше, че я желае. Трябваше да си мъртъв, за да не пожелаеш Лара Серенов. Стийв не можеше да прецени дали и тя го харесва, но забеляза, че от време на време го поглежда. Лицето ѝ бе поруменяло, някак смутено. Вероятно от виното.

Тони наля на Лара и Кал. Лара поднесе чашата към устните си и Стийв си представи как ги целува. Пожела я толкова страстно, че сигурно ако беше в ръцете му, щеше да я задуши в прегръдките си. Обзе го луда възбуда! Стийв нямаше никакво намерение да се отказва от Лара. Трябваше да я има. Трябваше да я обладае! Дори да излизаше с нея до нея. Рано или късно щеше да я има!

Сигурно ухажорът превъзнасяше поезията ѝ и затова се бе прехласнала толкова по него. Кой знае какъв беше, адвокат може би... Но тя определено флиртуваше с него.

Стийв усети, че се вбесява и реши да си тръгне, преди да е направил нещо необмислено. А Лара щеше да бъде негова! Само да я видеше насаме, без пистолета, разбира се.

След като вечеряха, Лара помогна на Кал да вдигнат масата, а Тони и Дерек отидоха в хола. Макар да бяха доста различни, двамата мъже веднага откриха общи теми. Тони не беше много образован, но бе внимателен и възприемчив слушател и с него беше приятно да се разговаря.

Лара надникна от кухнята към мъжете и каза на Кал:

— Благодаря ти, че ни покани на вечеря. Но не си въобразявай нищо, чу ли?

— Какво да си въобразявам?

— Разни неща за мен и Дерек. Той е женен, а засега аз не искам никой до себе си. Знаеш, нали?

— Знам, че седиш затворена от твърде дълго време, това знам.

— Няма нужда да ме подтикваш към връзка с Дерек, Кал!

— Знам. Но той е безопасен, пък и вече сте приятели. Не е редно да игнорираш напълно мъжете. Общувай с тях, животът е пред теб, кой знае колко мъже те очакват.

— Сама мога да се грижа за бъдещето си — леко раздражено заяви Лара. Кал малко прекаляваше. — Докато вечеряхме, ти се държеше така, сякаш нарочно си ни събрала заедно. Знаеш ли как ме ядоса, когато подхвърли, че живея доста усамотено.

— Извинявай, но от тези постоянни грижи по децата май съм станала доста пряма и припряна. Ще се постарая да бъда по-деликатна.

— Престани да се стараеш да ни сватосаш!

— Добре! Но и ти се отпусни. Не си монахиня! Само дето ти е приятно да си мислиш, че си.

Лара я изгледа.

— Радвай се, че си най-добрата ми приятелка, иначе...

— Иначе какво, а?

Двете се спогледаха и тутакси се усмигнаха. Кал си избърса ръцете и те се прегърнаха. На Лара ѝ се доплака.

— Хайде да отидем при мъжете — предложи Кал.

Четиримата поговориха за едно, за друго, а Лара се улови, че гледа на Дерек едва ли не през очите на Кал. Между Лара и Дерек сякаш преминаваха флуиди. Тя го усещаше при всеки негов поглед. Не че беше настоятелен. Явно се владееше.

Лара подхвърли, че е време да си тръгва. Тони я попита дали не я е страх да се прибере сама и предложи да я изпрати.

— Не, не ме е страх — отговори Лара. — Мисля, че Стийв вече няма да ме безпокои.

— Чукай на дърво — рече Кал.

— Ако искаш, ще те изпратя — предложи Дерек. — Така, предполагам, ще бъдеш по-спокойна.

— Благодаря. Но трябва да свиквам.

— И все пак, не е лошо да внимаваш поне една-две седмици.

— Така е — веднага се обади Кал.

— Добре — съгласи се Лара и изгледа приятелката си. — Приемам.

Сбогуваха се с Тони и Кал и тръгнаха към джипа.

— Не се налага да ме изпращаш — настояваше Лара.

— Така ще бъда по-спокоен. Да не говорим за Кал.

Лара погледна Дерек на слабата светлина от къщата на Бианко. Колко беше хубав, а любезността и вниманието му го правеха още по-привлекателен. Не ѝ се искаше да го признае, но той наистина ѝ харесваше.

Лара подкара джипа, а Дерек я последва с беемвето. Скоро приближиха Флат Пайн Роуд. Лара мислеше за Дерек. Беше ѝ приятно, че я изпраща. Че пожела да я изпрати. Въпреки голямата изненада от факта, че той бе женен, тя продължаваше да изпитва топли чувства към него. Вече се движеха в гората към къщата на Лара. Лампата в хола ѝ се включваше автоматично в определен час и къщата бе осветена.

Наоколо беше спокойно. Лара паркира и тръгна към вратата. Дерек я последва.

— Искаш ли да поогледам? — попита той.

— Не, няма нужда.

Лара измъкна ключа от чантата си. Без да иска, изпусна листа със стихотворението, което бе приготвила да прочете тази вечер. Дерек вдигна листа. Тя отключи и на светлината той зърна напечатаното стихотворение.

— Защо не го прочете? — попита Дерек.

— Не знам. Смутих се.

— Защо?

— Притесних се от теб — призна Лара, пхна листа в чантата си и плахо вдигна очи.

— Май наистина създадох проблеми — каза той, но по тона му не личеше, че съжالياва. — Приятелката ти Кал дори усложни нещата.

— Тя си е такава, но аз я обичам. — Лара го погледна и отново усети флуидите. Лицето му не беше безразлично, тя също се вълнуваше.

— Да ти кажа ли за жената, която съзрях в стихотворенията ти? Една хубава жена, чувствена, чувствителна, но и малко тъжна. Тя ми хареса. И аз я разбрах. Дори ми се струва, че имаме много общо.

При тези думи Лара сведе поглед.

— Бях решил да не идвам на сбирката днес.

— Защо?

— Защото прецених, че може би ще бъде по-добре и за двама ни, ако не дойда.

Лара не разбираше какво означава това откровение.

— А защо все пак дойде?

— Защото реших, че можем да бъдем приятели. Истински приятели.

Сърцето ѝ затрептя. Защо ли? Вероятно нещо в тона на гласа му... Тя го погледна на слабата светлина от хола — мъж, който не само бе привлекателен, но който бе някак различен и я очароваше по необичаен начин.

Последва тишина. Двамата не сваляха очи един от друг. В очите на Лара блещукаха сълзи. Дерек докосна лицето ѝ с върха на пръстите

си. После се наведе непринудено и целуна ъгълчето на устните ѝ. Приятелски.

Лара не помръдваше. Целувката не я стресна. Дори я трогна. Обзе я мигновено дълбоко вълнение. Дерек се отдръпна и се взря в очите ѝ. Спокоен, мил поглед. При това много нежен и изпълнен с копнеж.

Дерек като че ли се канеше да си тръгне, но също не помръдваше. Лара стоеше като парализирана, имаше чувството, че дори не диша. Той отново се наведе към нея и докосна с устни устните ѝ. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ и телата им се приближиха. Устните ѝ постепенно се отпуснаха, тя пое дъх и усети приятния му мирис.

Целувката им бе нежна, но и нелишена от страст и желание за взаимност. Лара не разсъждаваше, беше цялата отдадена на силното чувство, което я бе обзело. Целувката се задълбочи. Езикът му се плъзна по устните ѝ и погали върха на нейния език. Той я притисна в обятията си, а тя се отпусна в ръцете му. А после устните им бавно се отлепиха и той вече не я притискаше толкова силно. Лара усети дъха му върху лицето си.

Постепенно ръцете му се откъснаха от тялото ѝ. В очите му се таеше въпрос, а може би извинение или почуда? Дерек мълчеше. Преди да се обърне и тръгне към колата, той погали още веднъж лицето ѝ.

ПЕТА ГЛАВА

Дерек караше по магистралата сред долината. От двете му страни, над лозята и овощните градини, се издигаха златисти хълмове. Утринното слънце блещукаше и той свали козирката на предното стъкло. Беше станал призори. Докато пи кафето си, дълго съзерцава морето, което постепенно изплуваше от тъмата на нощта.

Спа неспокойно. Може би не биваше да целува Лара предишната вечер, но не съумя да се въздържи. Не можеше да продължава да живее така. Налагаше се да предприеме нещо. В Бъркли щеше да се срещне с Марк и с Маргарет. Какво щеше да им каже? Но трябваше да види и двамата и най-сетне да вземе някакво решение за живота си.

Слънцето бавно се издигаше, а Дерек не спираше да мисли за Лара. Представи си я първия път, когато я видя пред супермаркета. После с халата в нощта, когато бе толкова уплашена от Стийв, че му позволи да я прегърне. И седнала на гюрука на джипа, прегърнала колене, с поглед, зареян в морето. Колко беше хубава у Кал, с вдигнатата руса коса и синьо-зелени очи, които го гледаха с любопитство и подозрение. А устата ѝ, преди да я целуне — толкова чувствена и изкусителна.

Но тя не го привличаше само физически. Да, той я желаше физически, но не по-малко копнееше за нея и духовно. Искаше я. И тялом, и духом.

Дерек караше по магистралата, умислен и загрижен. Времето обаче минаваше бързо. Преди Санта Роза движението се засили, особено в насрещното платно, защото хората напускаха града за празничния уикенд на Деня на труда. А той се връщаше вкъщи.

Мина по моста към Ийст Бей и пое на юг към Бъркли. Беше горещо, много по-горещо, отколкото обикновено в този район покрай залива. Сред познатия градски пейзаж Мендосино като че ли избледня в съзнанието му. На път към Юнивърсити Авеню мина покрай пъстрите магазини, ресторантчетата и мотелите. Всъщност колко самотен беше напоследък. В Бъркли нищо не се беше променило.

Всичко си беше постарому. Караше към сградите на университета, сгущени в подножието на хълмовете, после мина по зигзагообразните улици и приближи болницата, в която вече пет години беше Маргарет. Както обикновено, нямаше къде да паркира. Обиколи сградата и най-сетне откри едно място.

Запъти се в горещината към входа на болницата, вървеше по тротоара с разлистени големи дървета. Огромните къщи с широки веранди изглеждаха толкова масивни в сравнение с белите дървени къщички в Мендосино — крехки крайбрежни сгради, осеяли високия бряг над океана, устояващи на непрестанния вятър.

Дерек приближи входа на болницата. Опитваше се да забрави Лара и Мендосино. Предстоеше му среща с Маргарет. Качи се по стълбите. Сестрата на регистратурата го позна и му кимна — беше идвал толкова пъти.

— Отдавна не сме ви виждали, професор Гордън — рече тя.

— Не съм в града. — Жената естествено не знаеше за продължителната му отпуска. — Как е Маргарет?

— Нищо ново, струва ми се. Но по-добре говорете с госпожица Куин. Тя е дежурна.

Дерек се запъти по коридора. Някои болни седяха в колички пред стаите, други се разхождаха. Поздрави една възрастна пациентка, с която се бяха виждали многократно.

Сестра Куин преглеждаше болничните листове на бюрото си. Беше млада едра жена и гледаше съвестно и професионално на работата си.

— О, професор Гордън! Не ви очаквах.

— Дойдох за уикенда.

Сестрата се усмихна, но не каза нищо. Не беше нейна работа да преценява или укорява.

— Бях при госпожа Гордън преди десетина минути. Спеше. Ако искате, отидете при нея. Нали знаете, че понякога само задрямва.

Дерек кимна.

— Как е тя?

— Все така.

Сестрата тръгна по коридора и спря пред първата врата — стаята на Маргарет. Дерек надникна през стъклото и видя жена си, подпряна

на възглавници да спи кротко. Лицето ѝ беше отпуснато, спокойно и на бледата светлина от прозореца изглеждаше почти бяло.

Загледа се в чертите ѝ и тутакси го прониза мъчителна болка, а и онова чувство на вина, което изпитваше, откакто срещна Лара. Той направи няколко крачки в стаята. Какво очакваше да срещне? Разбиране? Прощка?

Маргарет си беше същата — милата безпомощна Маргарет. Дерек изпита ужасното, чувство на безизходица, което се отнасяше както за нея, така и за него. Приседна на ръба на леглото с надеждата, че тя ще отвори очи и ще го погледне. Но дори и да го погледнеше, надали щеше да го познае. И все пак, така щеше да се установи някакъв контакт, контактът, който го крепеше толкова години.

Ала Маргарет не помръдваше. Не проявяваше никакви признаци на живот. Единствено гръдният ѝ кош бавно се повдигаше и спускаше. Дерек докосна отпуснатата ѝ ръка. Кожата беше хладна и някак безжизнена. Маргарет не реагира на докосването. Той погали ръката ѝ и както винаги, леко я стисна. Правеше го инстинктивно. Тя му беше жена. И той я обичаше.

Погали лицето ѝ и отметна назад кестенявите кичури на слепоочията. Белите ѝ коси бяха повече от миналия път. Колко ужасно, Маргарет старееше, без дори да съзнава, че годините минават. Не можеше дори да се пошегува с оня суетен черен хумор, до който хората прибягват, когато забележат първите признаци на старостта. Очите му се навлажниха.

Като по чудо Маргарет отвори внезапно очи! На Дерек му се стори, че дори го позна, но не беше сигурен. Той я поздрави шепнешком, наведе се и я целуна по бузата. Жената не реагира, но той започна да говори с надеждата да установят някакъв контакт. Припомни случки от миналото, празничните уикенди по случай Деня на труда, екскурзиите с Марк, когато беше малко момче. Спря, за да си поеме дъх и за да ѝ даде възможност да реагира по някакъв начин, но осъзна, че надеждата му е напразна. Тя не разбираше нито дума от онова, което ѝ говореше, и дори не гледаше него, а през него.

След малко клепачите ѝ се отпуснаха и тя отново изпадна в онова състояние, в което я беше заварил. Дерек седеше и милваше ръката ѝ. Нищо, нищо не се беше променило. Маргарет изобщо не реагираше на неговото присъствие.

Дерек стана и се отпусна тежко на стола до прозореца. Загледа се в лицето ѝ. От коридора долитаха гласове на минаващи пациенти и персонал. В стаята бе тихо. Не се чуваше дори дишането на Маргарет. Тук времето течеше незабелязано. Лара отново се яви в мислите му. Нали беше дошъл тук и заради нея, за да вземе някакво решение... Какво би било мястото ѝ в неговия живот — той беше обвързан с болната Маргарет, която продължаваше все така да обича.

Образът на Лара съвсем не бе натрапчив. Може би това означаваше, че в сърцето му няма място за две жени? Кой знае... Дали подсъзнателно не чувстваше нещо към Лара, което съзнанието му не отчиташе... Пред очите му бе красивото ѝ лице — косите, очите, устата. Опита се да сравни чувствата си към нея с онова, което изпитваше към Маргарет. Ужасно начинание. Ала сърцето му трябваше да направи това сравнение.

Скоро си даде сметка, че само се измъчва. И то без никакъв резултат. Стана и отиде до леглото на жена си. Докосна с пръсти лицето ѝ и бързо напусна стаята. Време бе да се види с Марк.

Марк погледна над книгата към Марси, която лежеше на леглото му, все едно не го забелязва. Не можеше да не съзнава колко е съблазнителна в тесните си шорти. Странно — момиче в неговата стая. Докато беше в гимназията, няколко пъти беше вкарвал тайно приятелката си в стаята, но само заради идеята. Сега всичко бе различно.

След двете години в студентско общежитие, ето че беше отново у дома, свободен да върши каквото поиска. Дерек го беше помолил да внимава, когато кани гости, и момчето се съобразяваше с молбата му. Макар да живееше сам, Марк водеше напълно спокоен живот. От две седмици излизаше с Марси, но инак се виждаха всеки ден. Беше останала при него два пъти. Марси се обърна и улови погледа му, изпълнен с възхищение.

— Гордън, струва ми се, че ще прекараме уикенда, без да излизаме! — каза тя.

— Има и по-лошо — засмя се той.

Дългокраката Марси, с къса щръкнала руса коса, се обърна, за да не види усмивката ѝ.

— Ама ти само за това мислиш!

— Има нещо такова.

— Сексът пречи на учението.

— Но могат да се съвместят.

Момичето се обърна по гръб и гърдите му изпъкнаха под тясната фланелка.

— Не си ли чувал, че удоволствията трябва да са с мярка? Сексът трябва да се заслужи.

Марк поклати глава.

— Да оставим теорията. Плътските желания не подлежат на такива философски обобщения.

— Щом не харесваш моята философия, мога веднага да си отида — рече Марси полушеговито, полузаплашително.

— А, не. Вече почти приключих с четенето. В никакъв случай няма да пропуснем тази възможност.

Марси се намръщи.

— Много обичаш да анализираш ситуацията. Истински психолог си! Нали щяхме да ходим на пикник? Или забрави?

Марк искаше да ѝ каже, че има време и за любов, и за пикник, когато чу шум от приближаваща кола. И двамата се обърнаха към прозореца.

— Кой ли може да е? — каза Марк и стана.

— Някой кандидат за психоанализа — засмя се момичето.

Марк погледна навън и видя колата на Дерек.

— Да му се не види! Съпругът на мама!

Марси скочи от леглото.

— Как така! Нали беше заминал някъде?

— Да, но ето че пристигна. Слизам да го посрещна.

Марк напъха краищата на ризата си в панталоните и обу маратонките.

— Да си тръгна ли?

— Не, на него му е ясно, че съм минал пубертета. Дерек е готин. Спокойно! Ако реши да остане, ела долу и се дръж съвсем естествено.

Марк слезе в дневната погледна през пердето на вратата. Дерек тъкмо слагаше ключа в ключалката. Въпреки неочакваното посещение, на Марк му беше приятно да го види. Той отвори вратата.

— Здравсти! Извинявай, че не ти се обадох предварително — каза Дерек, — но изведнъж ми хрумна да дойда, за да видя майка ти и реших да намина и покрай къщи.

— Няма нищо — отговори Марк и направи път на Дерек, за да влезе. — Учех с една приятелка.

Дерек се усмихна.

— Приятелка ли?!

— Да, нали разбираш.

— Нова ситуация, а? — засмя се Дерек. — Ще трябва да измислим някакъв сигнал, за да се ориентирам дали теренът е чист.

Марк също се засмя.

— Спуснати пердета — има човек, дръпнати — няма никой. Какво ще кажеш?

— Става. — Дерек погледна към стълбите и попита: — Може ли да поговорим няколко минути, или наистина съм дошъл в доста неудобен момент?

— Няма проблем — сви момчето рамене. — Но ще се кача да кажа на Марси, че ще се забавя.

Марк хукна нагоре по стълбите.

— Сигурен ли си, че не ви преча?

— Да. Ей сега се връщам.

Марси седеше на леглото. Погледна го разтревожено.

— Какво има? — закачливо попита Марк. — Все едно съм те хванал да свиваш бонбон.

Марси сбърчи вежди.

— Все пак, това е неговата къща, нали? Той какво каза?

— Нищо. Иска да поговорим за нещо. Вероятно за мама. Ще дойдеш ли да те запозная с него?

— Трябва ли?

— Както кажеш.

Марси отново се хвърли на леглото.

— Май предпочитам да остана тук.

Марк се засмя.

— В нелегалност, а?

Момичето зарови глава във възглавницата.

— Млъкни, Гордън!

Марк слезе долу. Дерек стоеше до прозореца и гледаше към улицата.

— За какво искаш да говорим? — попита Марк.

— Още ли не ти е минало? — обърна се Дерек към него.

Марк беше почти забравил за породилото се напрежение помежду им. Смяташе, че скоро ще забравят за разменените реплики в Мендосино. Но това беше едва ли не равносилно да се надява, че майка му ще оздравее като по чудо, не че не си беше мечтал за подобно нещо...

— Какво искаш да кажеш? — попита Марк.

Дерек го изгледа така, сякаш четеше мислите му.

— На теб не ти е приятно, че заминах и... оставих майка ти.

— Нали ти казах — решението си е твое.

Дерек помълча и каза:

— Няма смисъл отново да подхващаме тази тема. Важно е настоящето.

— И какво му е на настоящето?

— Бях в болницата.

— Да не би нещо с мама.

— Не, всичко е както преди.

— Тогава какво?

Дерек прекоси стаята и се обърна към Марк.

— Нали ме попита защо нямам друга връзка и аз ти отговорих, че е така, защото никой не ме интересува... Казах, че обичам майка ти и никой друг.

— Да, така беше.

Марк вече се досещаше каква е новината.

— Казах ти истината. Аз продължавам да обичам майка ти.

— Но си имаш някого, така ли? — с равен глас попита Марк.

— Срецнах една жена, която много ми харесва. Приятели сме.

Марк усети, че не му стига дъх. Знаеше, че рано или късно, това ще се случи. Но едно е да знаеш, друго е да се сблъскаш с реалността. Почувства и гняв, и болка.

— Поздравления.

Дерек се намръщи.

— Не става дума за поздравления. Не затова ти го казвам.

— А защо?! — Марк усети, че гневът все повече го завладява. С Дерек винаги се бяха разбирали много добре и това беше необичайна ситуация и за двамата им. Дерек бе предал майка му. А и него самия.

— Не знам. Искан да ти кажа. Ако майка ти би ме разбрала, бих го казал и на нея.

Марк поклати глава.

— О, не! Това — не. Би я убило!

— Не мога да постъпвам нечестно с Маргарет. Но в нейното положение така или иначе не мога да направя нищо.

— Значи казваш на мен, защото не можеш да кажеш на нея, така ли? — В гласа на момчето прозвучаха нотки на обвинение.

— Марк, не искам да те притеснявам. Но нали говорихме по този въпрос и затова реших, че би ме разбрал.

Марк сложи крака на ниската масичка. Преди години все му се караха за този навик, но сега Дерек замълча, пък и точно в този миг Марк не даваше пет пари за поведението си.

— И коя е тя?

— Казва се Лара Серенов. Живее в Мендосино. Има къща сред хълмовете до града. Пише стихотворения.

Марк усети, че на Дерек му е трудно да споделя, но не понечи да облекчи задачата му.

— И сега — какво? — попита той.

— Между нас няма нищо сериозно, Марк. Дори не знам защо ти разказвам всичко това, но имам чувството, че приятелството ни прераства в нещо по-голямо и не искам да заблуждавам никого.

Марк усети, че ушите и вратът му пламват. Той свали краката си от масичката, стана рязко и изгледа гневно Дерек.

— Не искам да слушам повече!

Дерек като че ли се сепна.

— Това е по-силно от мен, Марк.

— Не ме интересува.

— Не бих искал да те лъжа.

— Няма значение.

— Марк...

— И да не вземеш да споделяш с мама любовните си истории. Възможно е да не чува какво й говорим, но няма никаква гаранция. Не искам да знае за това.

— Никога няма да кажа нещо, с което да я наскърбя.

— Делата говорят вместо дуелите.

Двамата си размениха погледи.

— Май сгреших, че ти казах — въздъхна Дерек. — Съжалявам, ако съм те наскърбил.

За Марк нямаше съмнение, че реакцията му засегна Дерек. Но как можеше да реагира на изневярата към майка му, която беше напълно безпомощна? Ако той не я защитеше — кой! Дерек очевидно възнамеряваше да мисли вече само за себе си.

— Да отида ли да живея другаде? — попита Марк.

— Какво говориш! Та това е твоят дом. А и защо да стои празен, докато ме няма?

Марк мълча дълго и най-сетне каза:

— Виж, ако искаш да ти кажа, че одобрявам всичко това, ще ти го кажа. Не ме интересува какво правиш. Но и аз като теб не мога да променя чувствата си.

— Разбирам — кимна Дерек.

— Дано.

— За мен бе важно да поговорим за това. — Марк не продума. — Е, тогава ще се връщам в Мендосино. Искан да остана ден-два, но виждам, че не е много удобно.

— Мога да отида в общежитието. Не си тръгвай заради мен.

— Марк, мисля, че е по-добре да не се виждаме известно време. Нещата ще се уталожат. Пък и дойдох така ненадейно... — Дерек отново погледна през прозореца. — Искан да видя майка ти. Тръгнах рано. Видях я и сега се връщам.

— Сигурен ли си, че не искаш да останеш?

Дерек кимна и се отправи към вратата. После погледна към стълбите и попита:

— Познавам ли я?

— Марси ли? Не. Запознахме се преди няколко седмици. В „Мечата бърлога“. Никога не ходя там, но се отбих и...

— Стават такива неща. Тъкмо тогава, когато изобщо не ги очакваш. — Марк разбра какво имаше предвид и кимна. — Е, отивай при момичето, че ще се почувства изоставено. Аз изчезвам. — Дерек отвори вратата, обърна се и стисна приятелски Марк за рамото — така

правеше някога, когато беше още момче. — И на мен не ми е лесно. Обичам майка ти, обичам и теб. Искам да го знаеш.

Марк не отговори. Изпрати с поглед Дерек до колата. Затвори вратата и бавно изкачи стълбите.

Марси лежеше и четеше. Марк влезе при нея.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да. Абсолютно!

— Сигурен ли си? — загледа го Марси.

— Аха.

— Тръгна ли си доведеният ти баща?

Марк кимна.

— Значи всичко е наред.

— Говорихме за мама.

Марси го погледна.

— Да не би да те е яд на него, че си е взел отпуска и те е оставил да се грижиш за нея?

— В болницата се грижат за нея. От мен не се иска нищо.

— Но емоционално...

— Ей, аз уча психология, а ти — икономика, май забрави, а?

— Но не съм само твоята икономистка!

— Тъй, тъй — усмихна се Марк, но някак насила.

— Какво обсъждахте? Или не ти се говори за това?

— Нищо особено — сви той рамене. — Само дето с всеки ден все повече се убеждавам, че кръвта вода не става.

— Май гледаш на нещата доста мрачно.

— Работата е там, че те са си мрачни.

— Извинявай — промълви Марси с нескрито съчувствие.

— Хайде да поучим още малко. Не че ми се чете последния въпрос... Какво ще кажеш да вземем да отидем на пикник?

Марси му се закани с пръст.

— Ето как изкушенията водят до слаби бележки.

— Тогава, можем да поиграем на гоненица, а?

— Добре, Зигмунд, отиваме на пикник — отсече Марси и стана.

Марк я придърпа към себе си и целуна пълните ѝ устни. Тя също го целуна, но се дръпна.

— Няма да се поддам!

— Тогава направи сандвичи.

Момичето се засмя и тръгна към вратата. Марк я последва, оглеждайки я от глава до пети. По навик. Защото му беше много тъжно и нямаше никакво настроение. Само дете не си го признаваше.

Стийв Адамсън седеше в колата и гонеше досадната муха, която влетя през отворения прозорец. Беше горещо, но поне беше на сянка. Паркирал бе колата под дърветата близо до дома на Лара, и то така, че той да я види пръв, когато пристига с джипа.

Къде ли беше се запиляла тая мръсница? И чия беше тази стара кола пред дома ѝ? Онзи приятел караше ново беемве. Стийв беше жаден и запотен и го беше яд, че забрави да си вземе няколко бири. Не мислеше, че ще се наложи да чака толкова дълго. Не знаеше какво ще прави, когато Лара се завърне. Но се надяваше, че е премислила след онази буйна реакция, и че ще се зарадва, когато го види. Много се надяваше да се държи любезно. Беше решил да не отстъпва и да бъде настоятелен. Стига Лара да не носеше пистолета.

Мина още един отвратителен час в борба с гадните мухи. Стийв започваше да се чуди къде ли се губи Лара и дали въобще ще се прибере. След малко чу шум от кола. Беше нейният джип. С нея имаше и друга жена. Жената на Тони Бианко. Двете бяха приятелки и Стийв не се учуди, че са заедно, но пък се ядоса. Планът му се проваляше.

Значи другата кола беше на Кал. Какво ли щяха да правят? Сигурно щяха да побъбрят, сякаш не го правеха по цял ден. Стийв реши да почака още петнайсетина минути и да отиде да надзърне какво правят, пък дано Кал си тръгнеше по-скоро. Яд го беше, че току някой се появяваше и му пречеше. Стийв удари с юмрук по кормилото. Тази Лара! Колкото по го отблъскваше, толкова повече я желаше. През последната седмица направо му ходеше по нервите. Как само я искаше!

Стийв слезе, за да се поразтърпче. Крачеше зад храстите, като внимаваше да не го видят, а и следеше с едно око пътеката с надеждата, че Кал ще си тръгне. Нали имаше деца, къде беше тръгнала по гости! Сигурно ги беше оставила на мъжа си. Истински кошмар. Добре че с Мери Бет нямаха деца — по едно време тя само за това приказваше.

Писна му да снове напред-назад и реши да се излегне в колата и да чака, докато Кал си тръгне.

ШЕСТА ГЛАВА

Лара напълни две чаши с лед и наля чай. Стисна няколко капки лимон в своя и занесе чашите на верандата, където беше Кал. Приятелката ѝ се зарадва, когато видя разхладителната напитка.

— Манна небесна! — възкликна тя, отпи и допря ледената чаша до челото си. — Всяко лято се заричам да отслабна. Нямаш представа какъв ад е да си дебел в тази горещина. Но ето на, пак е лято и аз пак съм си аз.

Лара се усмихна на приятелката си и се настани в другия стол.

— Кал, не си толкова дебела.

— Да не си на моето място! И никой да не е, не мога да се търпя.

— Тук не става кой знае колко горещо, особено където си ти, близо до брега.

— И слава Богу. Сега разбираш защо не ти идвам често на гости, нали?

Лара погледна към слънцето, което надничаше зад дърветата.

— Скоро ще се позахлади. И ще стане по-приятно.

— Трябва да се прибирам, че Тони сигурно е полудял с децата. Качват му се на главата, нали знаеш.

Приятелките замълчаха. Наоколо цареше приятна тишина. От време на време отпиваха от ледения чай.

— Знаеш ли, не знам дали да се радвам за теб и Дерек, или да съжалявам — подхвана Кал. — Хем се радвам, хем...

Лара знаеше какво има предвид приятелката ѝ. След като ѝ разказа за целувката в петък вечер, Кал се разкъсваше от съмнения. Дали пък не трябваше да насърчава Лара в тази връзка?

Проблемът беше в колебанията на Лара. Кал се влияеше от тях. Тя неочаквано бе обзета от по-особени чувства към Дерек и тези чувства смуцаваха и двете. След толкова години, прекарани в самота, Дерек Гордън едва ли беше най-подходящият мъж за нея. Имаше няколко сериозни причини „за“ тази връзка, но и няколко „против“.

Лара знаеше, че Дерек също си дава сметка за тях. Затова и си тръгна така внезапно след целувката. Не му беше лесно...

Ала всеки път, когато си представеше онзи миг и тялото му до своето, в нея пламваше непознато чувство. Толкова много го харесваше. Как да постъпи, как...

— И сега — какво ще правиш? — попита Кал.

— Нищо. Може и никога повече да не се видим. Той обича жена си, да не забравяме това. — Лара отпи от чая си. — Донякъде дори се надявам да не го видя. Може би ще бъде по-добре.

Кал погледна тъжно Лара.

— О, Лара, толкова бих се радвала, ако между вас се получи нещо хубаво!

— Стига си мечтала, Кал. Кога ли съм била щастлива, че сега.

— Ами ти толкова трудно харесваш някого. Каж ми някой, който си допуснала до себе си през последните десет години?

— Но, Кал, той е женен. Аз пък съм свикнала да съм свободна и независима. И така ми е много добре. Кой би ме търпял такава, каквато съм? Дори аз да го търпя...

— Не бива да разсъждаваш така. Не гледай на всичко негативно. Вредно е, да знаеш.

— Аз съм реалистка. — Кал въздъхна. — Не се притеснявай толкова за мен — каза Лара.

— Но аз те обичам и искам да те уверя, че ще загубиш много, ако продължаваш да живееш така.

Лара се усмихна, стана и се облегна на перилата. После зарея поглед в притихналата гора и промълви:

— А ти не знаеш какво имам.

Кал остави чашата си и стана.

— Да ти кажа, тези разговори ме потискат. Май е време да се прибирам, че да не взема да проваля собствения си брак!

Лара сложи ръка на рамото на Кал.

— Това беше най-умното нещо, което каза днес.

Двете прихнаха, прекосиха къщата и излязоха пред входната врата.

— Трябва да си взема нещата от колата ти — обърна се Кал към Лара.

— Сега ще ти ги донеса. Ще докарам джипа пред къщата и ще го измия. Доста се напраши.

— Как ти се работи в това горещо време!

— Много обичам да мия коли! Пък така и ще се поразхладя.

— О, да, права си.

Лара докара джипа и го паркира до колата на Кал. Кал взе покупките си, потупа Лара по ръката, влезе в колата, натисна клаксона и потегли.

Лара измъкна маркуча и го зави на крана пред къщата. Влезе да вземе кофа и препарат за миене. Качи се в спалнята и обу късите си панталонки — навън беше адски пек. Напълни кофата в кухнята и излезе.

Слънцето залязваше и от дърветата към къщата пълзяха сенки. Джипът беше почти изцяло на сянка. Лара пусна водата и започна да сваля първия, най-мръсен слой. Тъкмо миеше задния прозорец, когато някакво движение привлече вниманието ѝ. Обърна се и видя Стийв Адамсън, който се приближаваше бавно към нея. Той се хилеше, защото бе сигурен, че пистолетът не е в нея, а за да влезе в къщата и да го вземе, Лара трябваше да мине покрай него.

Лара се вбеси.

— Стийв, какво правиш тук!

Тя спря водата и го изгледа. Мъжът застана до стъпалата пред вратата на къщата и сложи ръце на кръста си. Изсмя се и заяви:

— Дойдох да си побъбрим, какво ще кажеш?

— Няма за какво да говорим.

— Аз имам за какво да си говоря с теб. — Стийв се запъти към Лара, а тя насочи маркуча към него.

— Водни пистолетчета, а? — изхили се той.

Лара изкрещя.

— Само една крачка и пускам водата!

Телефонът в къщата иззвъня. Стийв се обърна по посока на звука и пристъпи към Лара. Тя пусна водата право в лицето му.

— О, че приятно! — изкикоти се Стийв и вдигна ръка пред очите си, за да ги предпази от силната струя.

Лара изпадна в паника. Той беше само на няколко крачки от нея и тя хвърли маркуча. Хукна по пътеката, но мъжът бързо я догони.

— Какво става, а? — рече той и отметна назад мократа си коса.
— Не щеш ли да се позабавляваме с водата?

Той я хвана за лакътя и я стисна силно.

— Пусни ме! — разкрещя се Лара и замахна да го удари с другата си ръка.

Той отблъсна удара и завъртя Лара с гръб към себе си. Тя усети мокрите му дрехи през тънката си блуза. Бореше се с всички сили, но той държеше здраво ръцете ѝ. Почувства се безпомощна. Телефонът звънеше, но тя не можеше да стигне до него.

— Ще съжالياваш за това — заяви Лара и обърна глава, за да го ухапе, но той дръпна лицето си. Опита се да го ритне, но босите крака я заболяха — Стийв носеше дебели ботуши.

Той се забавляваше и смееше на отчаяните ѝ опити да се освободи.

— Мразя те!

— Лара — прошепна той в ухото ѝ, — ако се укротиш, може да спрем с това боричкане.

Тя спря да го ритай блъска, а от близостта на влажното му тяло ѝ се доповръща.

— Какво искаш? — попита тя през стиснати зъби.

— Един приятелски разговор, какъвто исках, когато дойдох и миналия път.

— Това ли е всичко?

Стийв хвана ръцете ѝ с едната си ръка. С другата докосна лицето ѝ. Духна във врата ѝ и промърмори:

— Е, не бих се отказал от малко нежност.

— Не ме докосвай! — стегна се Лара.

Стийв стисна с ръка рамото ѝ.

— Поне мъничко, а?

— Никак! Ако искаш да разговаряме, първо трябва да ме пуснеш.

— Не знам дали да ти вярвам, сладурче!

— Хайде, пусни ме. Моля те!

— Хмм, ставаме учтиви значи...

— Моля те, пусни ме!

Той продължаваше да я държи за рамото. Наведе се и погледна в деколтето ѝ.

— Лара, виждам ги. Много са сладички, знаеш ли!

— Стийв... — Тя отново опита да се измъкне, но той я сграбчи още по-здраво и я притисна с бедрата си. Лара пак го ритна и отново си удари крака в ботуша му.

— Какво стана с любезната Лара, а! — Гласът на Стийв ставаше все по-груб.

— Ти чу ли какво казах! Пусни ме!!! — наблегна на думите Лара, като полагаше усилие да не се разкрещи истерично.

— Малко ще те погаля, а после ще те пусна, за да си поговорим.

— Не!

Стийв обаче свали ръката си от рамото и я притисна към гърдите ѝ. Лара се разтрепери от ужас. Стийв доближи пръсти към връхчетата на гърдите ѝ. По лицето ѝ се застинаха горещи сълзи. Стийв не спираше да си играе с гърдите ѝ и тя се разплака на глас.

— Лара, виж колко е хубаво с мен. Хайде, отпусни се.

Лара тръсна глава, а Стийв притисна бедрата си към ханша ѝ. Дишането му се учести.

— Стига, престани — каза Лара през плач.

Той пое дълбоко въздух, тялото му като че ли застина за миг и Лара усети, че е бесен заради упорството ѝ. Свали ръката си от гърдите ѝ, но с другата продължаваше да я държи за ръката.

Лара се отдръпна. Лицето му беше безизразно. Стийв избухна:

— Какво ми има, а! Да не съм чумав! Искам да те имам и това е! Какво по-естествено от това... Да не би нещо да си се повредила? Ледена си като айсберг. Станала си фригидна, а?

Лара избърса носа и лицето със свободната си ръка.

— Може и така да е. Само си губиш времето с мен. Намери си някоя, която да те иска.

— Но аз искам теб!!!

— Не само аз имам гърди — подсмръкна Лара.

Стийв се огледа. После седна на близкия пън и придърпа Лара до себе си.

— Виж какво — закани ѝ се той с пръст, — аз не искам само тялото ти. Аз те искам цялата!

В гласа му прозвуча молба. Колкото и да го мразеше, Лара не можеше да не признае, че Стийв се измъчваше.

— Не може насила да постигаш онова, което искаш — рече тя.

— Така ли? И какво да правя? Да стоя вкъщи и да чакам да дойдеш при мен?

— Никога няма да дойда.

— Видя ли, аз какво ти казвам!

— Нищо не разбираш. Една жена трябва да те обича. Всяко насилие ще я накара да те мрази още повече.

— Ти мразиш ли ме?

— Мразя те за това, което правиш! — Лара погледна към ръката, която Стийв все още не пускаше.

Той я събличаше с поглед.

— На мен жена не може да ми откаже — промърмори Стийв сякаш на себе си. После сграбчи брадичката на Лара и приближи лицето ѝ към устните си.

Опита да я целуне, но тя се дръпна рязко настрана. Стийв я блъсна на земята и се наведе над нея. Притисна я с коляно, за да не може да мърда. Започна да разкопчава блузата ѝ.

— Какво правиш?! — попита ужасено тя.

— Ще си взема онова, което не ми даваш.

Лара изпищя и започна да се бори с всички сили. Така и не забеляза как я удари. Пред очите ѝ причерня, а когато се свести, видя, че Стийв е без риза. Беше разгърдена, а от удара главата я болеше така, сякаш я бяха ударили с тухла. Искаше да направи нещо — да закрепци, да плаче, да избяга, но нямаше никакви сили. Беше безпомощна. Тъкмо когато Стийв посегна към катарамата на колана си, Лара дочу вой от сирена. Може би си въобразяваше... Може би така ѝ се струваше от удара... Но Стийв се обърна рязко по посока на звука и тогава тя разбра, че не си въобразява.

— Да му се не види! — изруга той и се изправи над нея — истински великан.

Може би шерифът идваше да я спаси или пък минаваше линейка? Колата приближаваше и сирената се чуваше все по-силно. Стийв вероятно си задаваше същите въпроси, защото изведнъж грабна ризата и хукна към дърветата, за да види накъде се е запътила колата. Лара се вдигна на лакти. Сега беше моментът да избяга. Виеше ѝ се свят, но тя успя да се изправи.

Стийв изруга на висок глас и ѝ се закани с юмрук.

— Тоя път извади късмет, но следващия няма да ти се размине.

Той хукна между храстите с ризата в ръка.

Придържайки разкъсаната си блуза, Лара тръгна като в унес в посоката, откъдето се чуваше сирената. Когато стигна до края на пътеката, видя приближаващата кола. Полицейска кола с бляскаща сигнална лампа. Едва не се заплака от радост.

Колата закова спирачки и вдигна прах към дърветата. Уоли Стайлс бързо слезе от колата и се затича към нея.

— Добре ли сте, госпожице? — Той протегна ръка, за да я подкрепи.

Лара трепереше, а лицето и бе сгърчено от напиралните сълзи. Тя се облегна на Стайлс.

— Стийв Адамсън... Искаше да ме изнасили. Избяга, когато чу сирената на колата.

Стайлс помогна на Лара да се качи при него. Обади се по радиото, но младата жена почти не го чуваше какво говори.

Беше горещо, по тялото ѝ течеше пот, но Лара все така трепереше. Главата ѝ туптеше от удара на Стийв.

Стайлс се обърна и я попита:

— Накъде тръгна?

Лара посочи гората. Описа и облеклото му. Стайлс я попита дали да не извикат лекар заради главата ѝ, но Лара прецени, че не ѝ се налага лекарска помощ. После разказа с подробности за нападението на Стийв, а когато свърши, Стайлс отново се обади по радиото, за да даде допълнителна информация.

Лара постепенно се успокои. Главата ѝ се проясни. Само леко туптеше.

— Колегите ще дойдат след малко — рече Стайлс. — Ще го хванем. Страшното свърши.

Лара въздъхна с облекчение.

— Как разбрахте, че е тук?

— Обади ни се Гордън, приятелят ви.

— Дерек?! А той как е узнал?

— Не знам. Бях на крайбрежната магистрала, когато ми се обадиха. Веднага пуснах сигналната лампа и сирената и поех насам.

— Странно...

По пътя се зададе кола. Стайлс се загледа и каза:

— Ето го и самият господин Гордън. Ще го попитаме как е узнал.

Беемвето спря зад полицейската кола и също вдигна облак прах. Дерек се затича към Лара.

— Добре ли си? Какво е станало?

Тя му подаде ръка и отново ѝ се доплака. Дерек ѝ помогна да слезе от колата и тя го притисна в обятията си.

— О, Дерек! Колко се радвам, че дойде.

Той я целуна по бузата и я залюля в прегръдката си. Лара впи ръце в гърба му, не искаше да го пусне нито за миг.

— Оставям ви госпожица Серенов — обади се Стайлс. — Трябва да хвана този мъж.

— Колата му е ето там отзад — посочих ръка Дерек.

— Така ли?

В този миг чуха силно изскърцване от гуми.

— Опитва се да избяга — каза Стайлс. — Криво си е направил сметката.

Той скочи в колата, бързо зави покрай беемвето и изхвърча по пътеката.

Дерек огледа раната от удара на Стийв.

— Той ли те удари така? — Лара кимна. — Мръсник! — Тя го прегърна още по-силно. — Хайде, ела, ще ти направя студен компрес.

Двамата тръгнаха прегърнати към къщата. Лара придържаше блузата си отпред.

— Как разбра, че Стийв е тук? Знаеш ли, имаше един миг, в който едва ли не си помислих, че съм мъртва.

— Кал ми се обади. Каза, че сте били заедно, а когато си тръгвала, забелязала някаква кола недалеч от дома ти. На път за къщи размислила и решила, че може да е била колата на Стийв. Веднага ти се обадила, за да ти каже да не излизаш навън, но не си вдигнала телефона. Затова се обади на мен. Тони и децата били излезли и затова позвънила на мен. Аз се обадох в полицията и веднага тръгнах към теб.

— Толкова съм благодарна и на Кал, и на теб. Вие двамата ме спасихте. Стийв щеше да ме изнасили.

Дерек спря, прегърна Лара и я целуна по челото, повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Това не бих понесъл. Не бих понесъл някой да ти стори зло.

Очите му я гледаха прочувствено. Дерек се наведе и леко целуна устните ѝ.

— Лара, няма да позволя да ти се случи нищо лошо. Ще дойдеш у дома, докато хванат Стийв!

Едва ли би могла да спори с Дерек по този въпрос и мълчешком прие предложението му.

Дерек я изчака да вземе душ и да се преоблече. Преди да влезе в банята, тя се обади на Кал, за да я успокои, че всичко е наред. Извади лед, намери едно пликче и когато излезе от банята, Дерек ѝ беше приготвил компрес.

Той я прегърна и допря компреса до лицето ѝ, когато чува шум от кола. Беше Уоли Стайлс.

— Адамсън успя да избяга — каза той. — Сигурно е отбил в някой коларски път, но рано или късно ще го хванем.

Лара се облегна на Дерек.

— Как се чувствате? — попита Стайлс.

— Нямам сили, но съм много по-добре. Не знам как да ви благодаря.

— Благодарете на господин Гордън, че ни се обади.

— О, да, слава Богу.

— Адамсън доста прекали. Струва ми се, че нищо не би го възпряло отново да ви посети. Затова ви съветвам да не оставате в къщата сама.

— Тя ще дойде у дома — каза Дерек.

— Добре. Госпожице Серенов, ще трябва да дойдете в полицията, за да направите официално оплакване.

— О, да.

— Бих ви закарал до Форт Брат, но ще е по-добре да остана да патрулирам, защото не искаме да изпуснем Адамсън, нали разбирате?

— Да, разбирам.

— Аз ще я закарам до участъка — предложи Дерек.

— Ще ви бъда благодарен. А щом хванем Адамсън, веднага ще ви се обадим. Господин Гордън, непременно оставете телефонния си номер в полицията.

Заместник-шерифът козирува и се отправя към колата.

— Не е ли отвратително да тормозиш хората? Кому е нужно това? — каза Лара.

— Стийв очевидно има проблеми.

— Опитах да го вразумя. В един миг, но само в един-единствен миг си въобразих, че ще можем да се разберем. Сякаш беше превъртял.

— Толкова ми е мъчно за теб. — Дерек я погледна и се замисли за всичко, което бе преживяла. Добре че му се обади Кал и какъв късмет, че Стайлс бе пристигнал навреме. А и той изхвърча веднага след обаждането на Кал.

Би помогнал на всяка жена, която се нуждае от помощ, но сърцето му се свиваше при мисълта, че не друг, а Лара е в опасност. Щом я видя разстроена и с разкъсана блуза в полицейската кола, веднага му се поиска да я прегърне и утеши. Нямахме никакво съмнение. Той я искаше до себе си. Поне докато осигуряха безопасността ѝ.

Облакът прах след полицейската кола се разнесе, но двамата продължаваха да гледат след нея. Лара склони глава на гърдите на Дерек, а той погали русите ѝ кичури. Как искаше да ѝ каже за чувствата и нежността, която изпитваше към нея. Но не това беше важното в момента. Тя се нуждаеше от неговата помощ и съчувствие. Сърцето му можеше да почака.

СЕДМА ГЛАВА

Дерек отключи вратата на вилата и Лара пристъпи прага. Огледа се. Тук не беше така горещо и въздухът вътре бе хладен. Тя разтри ръцете над лактите си и хвърли поглед на обстановката, която би ѝ подсказала нещо повече за самия Дерек. После се приближи до прозорците, които гледаха към залива.

След ужасното преживяване със Стийв този дом ѝ се стори като истинско убежище. Главата ѝ все още пулсираше и тя не можеше да се отпусне, но въпреки всичко се вълнуваше от присъствието на Дерек и от това, че бяха сами.

— Каква красива гледка — прошепна тя, когато Дерек застана до нея. Слънцето осветяваше прозореца с последните си лъчи. Лара погледна Дерек. Какво ли изпитваше той? Как ли щеше да се държи? Като добрия самарянин? Или чувствата му към нея ще вземат внезапен обрат?

— Вместо да пиша теория на политиката, би трябвало да рисувам пейзажи, не мислиш ли?

Той сложи ръка на рамото ѝ и Лара усети, че се стяга.

— А рисуваш ли наистина?

Той задържа очите си на подутата страна на лицето ѝ и каза:

— Мацах с водни бои като студент, много отдавна.

— Пазиш ли някоя картина? — попита тя с интерес.

— Не. Ако е останало нещо, то сигурно е в някой сандък вкъщи.

В погледа на Дерек се таеше нещо повече от нежност. Лара докосна лицето си. Окоето ѝ също бе започнало да се подува. Дерек сякаш я изпиваше с очи — лицето ѝ, косите, устните.

— Косата ти е като златна от слънчевите лъчи — каза той.

— Гледаш с очите на художник, Дерек. Не е трябвало да се отказваш от рисуването. Ти си артист по душа, чувствам го.

Той се усмихна. После повдигна лицето ѝ и го огледа.

— Май имаш нужда от още лед.

Лара остана до прозореца, а Дерек отиде в кухнята. Чу го да отваря хладилника.

— Можеш да рисуваш и да пишеш — рече тя високо, за да я чуе. — За отмора... И вдъхновение.

— Ако загубя вдъхновението си, ще си купя четка и бои. Всъщност някога много обичах да рисувам.

Лара стоя загледана навън, докато Дерек се върна с торбичка лед и тя я опря до лицето си. В първия миг усети болка от студа, но после ѝ стана приятно. Той отново обгърна раменете ѝ и двамата заряха поглед към морето. Младата жена се отпусна от топлината и близостта му, но те в същото време я плашеха. Ами ако се привържеше твърде силно към него...

— Ще напиша стихотворение за онова дърво — каза Лара, като се надяваше да сменят темата. — Сякаш ще проговори, нали?

— Има нещо такова. Аз също често спирам поглед върху него и изоставам с книгата си.

— Теб с какво те привлича?

— С красотата си. Но и някак ме омайва. Неусетно.

— Защото е вълшебно. Особено на фона на небето.

Дерек я стисна лекичко за рамото и Лара усети, че дори съзерцаването на природата крие опасности.

— Искаш ли да се поразходим? — попита мъжът. — Толкова е красиво.

Тя кимна, надявайки се, че напрежението помежду им някак ще се разсее от морския бриз навън. Дерек отвори вратата и двамата излязоха. Духаше слаб топъл ветрец, навън беше по-топло отколкото в къщата. Обикновено вятърът бе хладен, но и той се беше повлиял от горещината на деня.

Тръгнаха по тясната пътечка към скалите. Лара вървеше пред Дерек, като все така придържаше торбичката с лед до лицето си. Стигнаха до приведеното от някогашна буря дърво и Лара се облегна на ствола. Дерек също се облегна до нея.

— Боли ли те много?

— Вече не. Дори ми се струва, че отокът спада.

— Дай да видя.

Лара махна торбичката с лед и погледна зеленикавите му очи. Дерек докосна раната с пръст и Лара усети, че сърцето ѝ трепва.

Знаеше, че вълнението е изписано на лицето ѝ, но той или не го забеляза, или това не го смущаваше. Дерек се наведе и лекичко целуна насинената ѝ страна. Тя не помръдна, не знаеше как да реагира. Целувката му беше жест на съчувствие и нищо друго. Тя докосна копчетата на ризата му и извърна поглед. Но той улови брадичката ѝ и я целуна.

Когато усети, че целувката се задълбочава, Лара лекичко се отдръпна и тръгна по пътеката към скалите над залива.

— Ще ми се да мога да те нарисувам до дървото — обади се Дерек, който я следваше по пътеката.

Лара извърна глава. Отметна назад разрошените от вятъра кичури коса и се пристраши да попита:

— Как е жена ти?

— Вчера отидох да я видя. Отскочих до Бъркли за малко. — Лара застина на място. — След петък вечер трябваше да я видя.

Вятърът отново разроши косите ѝ. Тя ги приглади и попита:

— Защо?

— Защото исках да изясня всичко. — Лара сведе поглед. — Взех решение. Да отричам чувствата си към теб би било същата грешка, която правя, като пренебрегвам факта, че по закон аз съм все още женен за Маргарет.

Лара не можеше да вдигне очи. Стоеше, без да помръдва, с торбичката лед в ръка. Дерек се приближи и я дръпна от ръба на скалата. Вдигна брадичката ѝ, а тя чувстваше, че всеки миг ще се разплаче. Той забеляза влагата в очите ѝ и се смути.

— Не съм виждала жена ти — прошепна Лара, — но искрено ѝ съчувствам.

Дерек бе изненадан от думите ѝ, но и я разбра. До болка харесваше тази жена! Усещаше напрегнатостта ѝ и въпреки това не можа да се сдържи да не я прегърне. Опря брадичка в челото ѝ и вдъхна приятния ѝ мирис заедно със соления морски въздух. Тялото ѝ го стопли. От години не беше държал жена в прегръдките си. Долавяше, че Лара се бори с чувствата си, че не е безразлична към него. Ситуацията бе такава, че и тя като него — а може би и повече от него — изпитваше неудобство и притеснение.

— Лара, аз съм ужасен готвач, но ако обещаеш, че няма да бъдеш взискателна, ще се опитам да приготвя нещо за вечеря — предложи

той.

— Обещавам — усмихна се тя с блеснали очи, доволна, че най-сетне заговориха за друго.

— Но ще трябва да ми помогнеш — рече Дерек и я хвана за ръката. — Да вървим!

В далечината вилата розовееше, огряна от залязващото слънце. Дерек харесваше уютата на къщата, но сега, хванал ръката на Лара Серенов, тя му се видя едва ли не като райските палати.

Дерек занесе чиниите в кухнята, а Лара се настани във фотьойла му, притиснала леда до лицето си. Докато вечеряха, разговаряха за книгата му и той ѝ показа няколко свои статии.

Лара се зачете в тях — не толкова заинтересувана от съдържанието им, колкото от факта, че бяха творение на Дерек, или с други думи, разкриваха начина му на мислене. Тя не познаваше добре тази материя, но стилът му — ритмичен и заинтригуващ — ѝ допадна. Научните трудове изискваха задълбоченост и Лара се запита какво ли отражение биха намерили в работите на Дерек някои не толкова сериозни теми...

В един миг реши да спре да мисли за него — усещаше, че се увлича все повече и повече. Може би защото бяха приятели — нали приятелите мислят и се тревожат един за друг. Но същото се отнася и за влюбените, и то в още по-голяма степен.

— Четеш ли, или се преструваш, че четеш? — попита Дерек. Той стоеше на кухненската врата и я гледаше подозрително.

Лара се усмихна.

— Чета го заради стила. Инак не разбирам много какво точно искаш да кажеш.

— Това е част от прелестта на написаното. — Дерек придърпа стола до бюрото и седна близо до нея. — Как е подутината?

Лара обърна лице, за да я види по-добре.

— Струва ми се, че е поспаднала — отбеляза той доволно.

Лара се зачуди как да избегне неловкото мълчание.

— Защо стана преподавател?

— Както повечето хора, занимаващи се с академична работа, и аз си имам своя кула от слонова кост, която ми се струва по-реална от действителността. За някои играта на футбол е сериозно занимание. Според мен същото се отнася и за играта с идеи. Интелектуалните

занимания като филтър преминават във всекидневието. Нашето задължение е да продължаваме да търсим начини, чрез които да направим света по-добър.

— Звучи доста идеалистично. — Дерек сви мълчаливо рамене. — Напълно те разбирам за кулата от слонова кост. Писането е подобна дейност. Градиш идеи и възприятия все едно са тухли и хоросан, нали...

Той кимна.

— Доста общи неща ни свързват, Лара. — Тя извърна поглед. — Как реши да започнеш да пишеш поезия?

— Случайно. Е, така отговаря всеки писател. Но имах и късмет. Със средствата, които печелех от поезия, не можех да отгледам дори и коте. Но баба почина и ми остави малка сума. Ето как се сдобих с вилата и с достатъчно средства поне за няколко години. Скоро парите ще се свършат и тогава ще се сблъскам с действителността и със сметките, които ще трябва да плащам.

— Какво мислиш да правиш?

— Вероятно ще стана отново учителка. След развода преподавах две години в начало училище. — Лара отново допря торбичката с лед до лицето си. — По едно време бях решила да се преместя в Бъркли. Но построих вилата и се залових сериозно с писане.

— Можехме да се срещнем там.

— Това беше преди няколко години. Тогава жена ти е била здрава. И сигурно нямаше да ме забележиш.

Той потри брадичката си с ръка и каза:

— Пак се върнахме на тази тема.

— Не мога да се преструвам, че някои факти не съществуват.

Той се облегна назад и сложи ръце зад главата си.

— Може би ме обвиняваш? — Тя само кимна и въздъхна. — Но, Лара, аз не мога да отрека щастieto... радостта, които изпитвам, когато съм с теб...

Тези думи я натъжиха.

— На мен също ми е приятно с теб. А днес спаси живота ми. Толкова си мил. Много мислих и смятам, че тази нощ не трябва да остана тук.

— Защо?

— Не трябва.

— Но тук си в безопасност.

— Знам.

— Тогава защо?

— Ами...

— В никакъв случай не бива да прекарваш нощта у дома си!

— Да, съгласна съм. По-скоро бих отишла у Кал, но напоследък само я притеснявам, пък и Стийв се навърта около дома им. Страхувам се да не стане пак някой скандал.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще отида в някой мотел.

— Но това е безсмислено.

Дерек разбра, че Лара е непреклонна.

— Поне не тръгвай веднага. Ще си поговорим, ще се разходим, ако искаш. Луната сигурно е изгряла. Можем да отидем до плажа. Толкова е красиво.

— Сигурно, но съм много уморена.

— Днес преживя много, наистина...

Лара стана, защото съзнаваше, че ако не тръгне веднага, няма да устои на приятната компания на Дерек.

— От полицията още не са се обадили. Сигурно не са намерили Стийв.

Лара взе чантата си.

— Не си тръгвай.

— Трябва да вървя. Ще се чувствам добре в някой мотел наблизо. Колата ми е пред къщи и Стийв няма да допусне, че съм някъде другаде.

Дерек взе куфара ѝ и го занесе в колата. Спряха в близкия мотел. Дерек настоя да дойде да я вземе за закуска и Лара се съгласи. Тя взе ключа от рецепцията и Дерек занесе багажа до стаята. Той огледа коридора.

— Пусни веригата — каза той и добави: — Преди да дойда утре сутринта, ще ти се обадя.

Лара беше трогната от вниманието му. С всички сили се опитваше да прикрие преливащата обич, която изпитваше към него. Погали го и промълви:

— Благодаря ти, Дерек, за всичко, което направи.

Той погали косата ѝ, а Лара изпита силно, непреодолимо желание да я целуне. Слава Богу, той само докосна устните ѝ с върха на пръстите си и ѝ пожела лека нощ. Тя затвори вратата и пусна веригата. Чу колата му да потегля и седна на леглото. В стаята се носеше лек мирис на дезинфектант. Обстановката бе семпла, но поне бе чисто. Ако трябваше да си признае, никак не ѝ беше приятно, че остана сама.

Близостта на Дерек я смущаваше, но когато го нямаше, тя се чувстваше потисната. Пълен хаос... Хем копнееше да бъде с него, хем се дразнеше от това, че беше ли наблизо, силно го желаше. Поне си наложи да не остане в дома му. Трябваше да бяга от изкушението. Тя се усмихна — що за ирония. Радваше се, че не се е поддала на желанието си, а вече мечтаеше за сутринта, когато щеше да го види отново.

Лара беше будна, когато телефонът иззвъня. Беше Дерек.

— Как си?

Тя или беше забравила за подутината, или беше свикнала с нея.

— Добре, макар още да не съм се погледнала в огледалото. Може и да съм цялата синя, но подутина май няма.

— Радвам се. Гладна ли си?

Обикновено Лара рядко закушваше, но най-неочаквано ѝ се прииска да пийне кафе и да хапне препечени филийки с яйца.

— Малко.

— Кога да дойда да те взема?

— О, поне след половин час. Дори след четирийсет и пет минути.

— Идвам след четирийсет и пет минути.

Лара бързо започна да се приготвя, като се опитваше да не обръща внимание на силното си желание да го види, което преценяваше като опасно. Спа неспокойно, все още под впечатлението на ужасното преживяване, все още завладяна от отвратителния демон, олицетворяващ Стийв Адамсън. Но Дерек я караше да се чувства щастлива и Лара се опитваше да мисли само за това и за нищо друго. Тъкмо се облече, когато чу, че пред прозореца ѝ паркира кола. Краката

й се подкосиха. Дерек почука и тя попита кой е. След като чу гласа му, отвори вратата и го пусна в стаята.

— Добре правиш, че питаш кой е — каза той.

Лара се усмихна.

— Знаех, че ще го кажеш.

— Честит Празник на труда!

— Бях забравила, че е празник.

Дерек я завъртя към себе си и я огледа внимателно.

— Наистина изглеждаш по-добре.

Не сваляше очи от нея. Едва прикриваше силните си чувства.

— Готова ли си?

— Не съм си събрала багажа, защото не знам дали няма да се наложи да остана още една нощ. Обадиха ли се от полицията?

— Да, но новините не са добри. Още не са хванали Стийв Адамсън. Той е някъде наблизо. Тони Бианко го забелязал близо до дома им късно снощи. Вероятно търси теб. Казаха да те предупредя да внимаваш. — Лара затвори отчаяно очи. — Добре че Стийв не ме познава — каза Дерек, — и следователно няма представа къде живея и как може да ме открие, ако допуска, че си при мен. Шерифът смята, че днес ще го открият. Не се притеснявай.

— Тъкмо реша, че всичко вече е наред и нещо ново се появява — възнегодува Лара. — Е, тогава ще си оставя нещата. Ако разберем, че са го арестували, ще си ги взема и ще се прибера вкъщи.

— Добре. — Дерек хвана ръката ѝ. — Хайде, време е за закуска.

Когато отвориха вратата на къщата, Лара усети приятен мирис на кафе. Веднага се почувства по-добре.

— Ако искаш, има яйца. Аз ги избягвам заради холестерина. Предлагам също овесена каша и чудни печени филийки.

Дерек бе приготвил вечерята и Лара настоя тя да си опържи яйцата. Накара го да седне и да я почака. Беше с дънки и памучен пуловер с дълъг ръкав, в облеклото ѝ нямаше нищо секси, но докато се движеше из кухнята, тя непрестанно усещаше погледа му.

Дерек седеше на масата. Той също беше с дънки, кръстосал крака. Леко барабанеше с пръсти по масата, вероятно без да го съзнава. Лара го погледна — с карираната си риза той изобщо не приличаше на професор, нито пък на художник...

Тя застана до печката с тиган и дървена лъжица в ръка.

— Днес смятам да попиша.

— Стихотворение за моето дърво ли?

— Мисля, че да.

— Имай предвид, че ще вали, спомени го в стихотворението.

Прогнозата е — дъжд вечерта. Времето се разваля.

— В дъжда има толкова поезия, колкото и в слънцето. Дори може би повече.

Лара изсипа яйцата в чинията. После подаде купата на Дерек.

— Глезиш ме — рече той и погали ръката ѝ. Лара усети как потръпва, но не се отдръпна.

— Още кафе?

— Благодаря, имам.

Двамата се заловиха със закуската.

— Колко пъти през последните пет години си закувала с някого?

— попита Дерек.

Лара го погледна учудено.

— Не го приемай като любопитство. Имам предвид друго — дали във всекидневния живот и ти като мен си била доста самотна...

Лара сви рамене.

— Как да ти кажа... Не съм закувала сама, ако ми се е налагало да остана някъде през нощта. При мен никой не е оставал. Ако имаш предвид мъже — всъщност никакви мъже...

— О, не, нямах предвид това.

— А ти?

— Ами и аз като теб.

— Колко време бяхте женени, когато Маргарет се разболя?

— Седем години.

— Значи известно време всичко е било наред. За разлика от моя брак.

— А ти колко живя със Стийв?

— Само няколко месеца. При това ненормално.

— Сигурно се чувстваш необичайно да си с мен — седим заедно, закуваме, вероятно не си свикнала да живееш по този начин.

Този въпрос като че ли не беше случаен и Лара не знаеше как да отговори.

— Така е.

Дерек отпи от кафето. Може би искаше да сменят темата.

— А защо ме питаш?

— Ами защото понякога ми е трудно, да прозра в теб. Имам чувството, че в зависимост от разговора се преобразяваш ту в една, ту в друга жена.

— Сигурно защото съм объркана и не знам точно как да се държа.

Дерек я погледна в очите.

— Не те разбирам.

— Казано накратко, аз съм нещо като трийсет и една годишна девственица, която е имала само няколко кратки връзки.

— Не си ли обичала никого?

— Струва ми се, че истински — не. През първите пет години излизах вероятно с надеждата да си намеря приятел. Но бързо разбрах, че никой не ми трябва, за да бъда щастлива. И престанах да се срещам с мъже. — Лара побутна яйцата с вилицата и добави: — За някои хора сигурно съм странна.

— Не бих казал.

— Професор Гордън, много сте мил, за да кажете нещо друго.

— Значи този начин на живот ти допада...

— Правя, каквото ми харесва. Но Кал все повтаря, че не живея отворено. И настоява да общувам повече.

— Това притеснява ли те?

— Нали ми е приятелка — вслушвам се понякога.

— Е, да.

— А ти какво би ме посъветвал?

— Бъди такава, каквато си и прави това, което искаш. Правило номер едно.

Лара се изненада — обикновено мъжете не даваха такива съвети. Всеки, с когото се бе сближавала, имаше определено мнение за начина, по който трябваше да живее.

— Това е мое право, нали? Затова смятам да продължа да живея така, както ми харесва. Веднъж да арестуват Стийв и ще се върна вкъщи, за да продължа да пиша.

Дерек се облегна назад.

— Греша ли, или изявлението ти по някакъв начин се отнася и до мен?

— Ами... отнася се. Съвсем не е редно да съм тук, при теб.

— Връщаме се на темата Маргарет, така ли?

— Да.

— Искам да те попитам нещо. Как би се чувствала с мен — имам предвид приятелството ни, ако не бях женен?

Тя прокара пръсти през косата си.

— Труден въпрос.

— Не исках да те затрудня. Но ще ти кажа как се чувствам аз. Приятно ми е с теб, харесвам те, но не успявам да се преборя с бездната помежду ни.

— Мисля, че нямам никаква вина...

— Съгласен съм.

— Дерек, щем не щем, разговорите ни ще се въртят все около един и същ въпрос. Не можем да го избегнем.

— Да. Но днес сме заедно и аз искам да прекараме времето приятно. Разумно решение, нали? — Лара бе смутена, но Дерек продължи: — Имам предложение. Аз ти обещавам да се държа само приятелски, а ти ще ми обещаеш да не мислиш за жена ми. Съгласна ли си?

— Не мога да ти обещая какво ще мисля и какво не, но мога да ти обещая да не говоря за някои неща.

— Добре, приемам и така. — Дерек ѝ подаде ръка. — Речено-сторено.

Лара хвана ръката му с усмивка.

— Речено-сторено.

— Знаех си, че ако се постареем, все някак ще се разберем.

Дерек ѝ намигна и стана, за да раздигне масата.

Тя седеше и мълчаливо го наблюдаваше. Двамата сякаш се въртяха в кръг, ала спираловидно, и спиралата се затягаше при всеки следващ завой.

След няколко часа времето наистина се развали. Мъглата се сгъсти и към обед Лара едва виждаше кипариса в далечината. Дерек писа няколко часа, а тя поработи върху новото си стихотворение. От време на време ставаше и се разхождаше из стаята. Вече не беше толкова напрегната, но и не се чувстваше напълно спокойна. Дерек не можеше да ѝ бъде любовник, нито пък само приятел...

Опита се да пише, но думите ѝ идваха трудно, за разлика от друг път, когато стиховете се нижеха сами. Дерек беше толкова близо и

мислите ѝ се въртяха все около него.

В един миг реши да спре да пише. Това, което бе съчинила, бе по-скоро за Дерек, отколкото за дървото. Отвлечени фрази, думи, отразяващи настроението и чувствата, които предизвикваше у нея.

Седнаха да обядват. Дерек я попита за стихотворението. Отговори му, че ѝ е трудно да го оформи.

— Може би имаш нужда от разходка — усмихна се Дерек. — Какво ще кажеш — да се поразтъпчем ли след обяда?

Беше доста мъгливо и двамата решиха да отидат до залива, а не до носа, защото при това лошо време оттам морето сигурно изобщо нямаше да се вижда.

Дерек я хвана за ръката, докато слизаха по тясната лъкатушеща пътечка към плажа. Не виждаха водата, но чуваха вълните.

— Странно усещане — промълви Лара.

— Ей сега ще видим и океана.

Пътеката стана равна и те съзряха белите гребени на вълните. Лара пусна ръката на Дерек и се затича. Тича дълго по плажа и накрая легна изтощена на пясъка. Лежеше и дълбоко вдишваше соления въздух. Не след дълго той се надвеси над нея. Тя не откъсваше очи от красивото му, усмихнато и привлекателно лице.

— Приличаш на паднал от небесата ангел. Косата ти се е разпиляла така, сякаш си летяла.

— Меко кацане — засмя се тя, опитвайки се да поддържа весело настроение.

Дерек седна до нея и обгърна колене, загледан в сиво-зеленикавата вода. Отнякъде се дочу крясък на чайка.

Лара се загледа в профила му. Как ли изглеждаше Маргарет? Странно, ала не го възприемаше като женен. Но по всичко личеше, че обича много жена си. И че и беше верен, въпреки безнадеждната ситуация, в която се намираха. Мъжът съвсем се умълча и Лара се запита дали не мисли за жена си.

— За какво мислиш? — попита тя.

Той се обърна и се загледа в лицето ѝ. Докосна устните ѝ с ръка.

— По-добре да не знаеш. Може да не ти хареса.

Думите му можеха да се тълкуват по няколко начина, но Лара бе сигурна, че тя несъмнено бе в мислите му. Обзе я и радост, и тъга.

— Хайде, господин професор — дръпна го тя за ръката. — Нека да се поразходим по плажа.

Двамата тръгнаха по пясъка, загледани в потъналите в мъгла вълни, заслушани в плясъка им. Заливът не беше голям и скоро стигнаха до края на плажа. Обърнаха се и тръгнаха обратно.

Заизкачваха се по стръмната пътека, като се редуваха и си подаваха ръка. Стигнаха върха и Дерек притисна Лара в обятията си. Тя почувства, че може би следва целувка, но Дерек бе верен на обещанието си и не настоя.

Влязоха в къщата и Лара потри ръце, за да се стопли. Навън бе доста хладно и влажно. Дерек закачи якетата, а когато се върна, Лара сочеше бюрото му.

— Държиш да свърша книгата си, виждам.

— Не искам да ти преча да работиш. Искаш ли кафе, за да се постоплиш?

— Би било чудесно.

Лара отиде в кухнята. След няколко минути се върна в хола с две чаши. Дерек беше разпилял по бюрото статии и бележки и ги преглеждаше една по една. Взе своята чаша и я остави на края на бюрото. Тя седна и отпи. Дерек я наблюдаваше. Лара чувстваше обожанието му. Не беше трудно да стане негова любовница. Но тя не можеше да пренебрегне сериозните пречки, положението бе твърде деликатно.

— Ще продължиш ли стихотворението си? — попита той.

Тя въздъхна.

— Не знам. Липсва ми вдъхновение.

— Заради времето.

— Може би. — Мъглата я потискаше и я караше да бездейства. Хубаво би било да седи до запалената камина и да не мисли за нищо.

— Май е още рано, все пак септември е, но ако искаш, можем да запалим камината — предложи Дерек.

Лара не можа се сдържи и се засмя.

— Защо се смееш?

— Защото точно това си мислех и аз.

— Значи — телепатия. — Дерек стана и се запъти към камината. — Ще донеса дърва.

Мъжът излезе и остави вратата откритата. Лара се взря в мъглата, обгърнала къщата. Не беше много студено, но ѝ се искаше Дерек да се прибере колкото може по-бързо и да залостят вратата. Вътре беше толкова уютно. А и колкото да се стараяше да не мисли за Стийв, все още не се беше отърсила от страха, че той е някъде наоколо и я търси.

И все пак ужасът от преживяното бе попреминал. В мотела беше прегърнала възглавницата и се опитваше да забрави за този кошмар. С Дерек се чувстваше спокойна. След малко той влезе, натоварен с дърва. Лара затвори вратата и я заключи. Дерек коленичи пред камината и подбра тъпички съчки, за да запали огъня. Тя клекна до него.

— Била ли си скаутка? — усмихна се Дерек.

— Не. Няма никакви професионални умения в това отношение.

— Аз пък съм бил. — Лара се засмя. — Какво смешно има?

— Ами не ми приличаш много на типичния скаут.

— Аз съм добро момче и винаги помагам на възрастните дами да пресичат улицата.

— Браво!

Дерек се понамръщи.

— И преди са ми са се смели за скаутството.

— Кой? Жена ти ли?

Дерек не отговори веднага.

— Не, други.

— Извинявай, не трябваше да споменавам жена ти.

Дерек се обърна към нея и промълви:

— Може би е егоистично да искам това от теб...

Лара усука парче вестник и го пъкна между съчките.

— А сега — какво? Ще трием две сухи съчки или ще се изхитрим и ще палнем клечка кибрит? — попита Лара, като за пореден път смени темата за Маргарет.

Той я щипна по носа.

— Умно момиче си ти, давай кибрита, че докато трием съчките, ще падне сняг!

Лара също го щипна за носа и стана.

— Ти си скаутът, ти пали!

Тя седна на дивана, загледана в камината.

Пламъците лумнаха към комина и Дерек сложи няколко малки пънчета върху горящите дървета. После застана на няколко крачки пред камината, за да се наслади на огъня.

— Ето и първият огън за тази зима.

— Имаш ли си значка за бързо палене на огън, или да ти издействам? — весело подхвърли Лара.

Дерек отиде до дивана и я сръга приятелски в ребрата.

— Ама ти май ми се подиграваш! — Лара изпищя и притисна ръце до тялото си.

— Значи имаш гъдел — засмя се Дерек. — Е, знам ти вече Ахилесовата пета.

— Ахилесовото ребро! — изписка отново Лара и го помоли: — Престани!

Той седна на ръба на дивана. Лицето ѝ бе румено, бедрото ѝ се опираше в неговото, а лицата им бяха съвсем близко едно до друго. Ако искаше, можеше да я целуне. И двамата го осъзнаваха и може би затова погледите им станаха сериозни. След малко Дерек каза тихо:

— Случвало ли ти се е да дадеш обещание и после да съжаляваш за него? Днес направих тази грешка.

Той погали лицето ѝ с опакото на пръстите си и отиде на бюрото си.

Лара не помръдваше. Гледаше танца на ярките пламъци и размишляваше върху думите му. Колко беше прав... Разбираше го, защото и тя се чувстваше по същия начин.

ОСМА ГЛАВА

Дерек белеше картофи за вечеря, а Лара правеше салата, когато телефонът иззвъня. Беше Кал Бианко.

— Добре ли си? — попита Кал направо.

— Да, защо?

— Стийв съвсем е откачил. Внимавайте много.

— Какво се е случило?

— Беше тук днес следобед. Преди около час. Връщах се с децата от пазар и той току изскочи от храстите. Изкара ми ума!

— О, Кал!

— Искаше да знае къде си. Заявих му, че не е негова работа, пък дори и да знам, никога не бих му казала.

Лара не знаеше какво да каже.

— Но защо прави всичко това?

— Защото е шантав, затова. Сграбчи ме за раменете и Джоуди започна да пици. Стийв се уплаши и веднага изчезна. Обадох се в полицията, но докато дойдат, той се покри някъде.

— О, Кал, толкова съжалявам.

— Няма нищо. Всички сме добре. Тони не беше вкъщи, поправяше мотора на Арт Макню, но вече се върна и италианската му кръв кипи. Казва, че ще застреля Стийв. Но той едва ли ще се върне пак. Полицаяте се чудят как така успява да се скрие. Сигурно знае пътищата по-добре от тях.

— Дано по-скоро го арестуват. Не издържам вече.

— Тони е сигурен, че много скоро ще го хванат. Лара, внимавай много. Нямам представа дали Стийв ще разбере къде си, но ти бъди нащрек, чу ли?

— Едва ли ще ни намери. Но знае ли човек...

— Инак как вървят нещата?

Лара не знаеше как да отговори на въпроса на приятелката си, пък и Дерек беше в съседната стая.

— Дерек е много мил. Заел се е сериозно с безопасността ми и аз се чувствам наистина спокойна.

— Да знаеш само как се радвам!

Лара виждаше широката усмивка на Кал!

— Да се надяваме, че този кошмар няма да продължи дълго. Кал, в момента правя салата, извинявай. Благодаря ти, че ми се обади. Много съжалявам, че имаш такива неприятности заради мен.

— Лара, да знаеш, че всички ние те обичаме — заяви Кал тържествено.

— Благодаря — промълви Лара.

Дерек все още белеше картофи. Започна да му разказва за разговора с Кал, когато телефонът отново иззвъня. Лара въздъхна и отиде да го вдигне.

— Ало?

Тишина.

Прониза я мигновен ужас. Да не би да беше Стийв?! Събра кураж и каза още веднъж „Ало?“

— Дерек Гордън там ли е?

Мъжки глас, но не гласът на Стийв. Глас на младеж, някак неуверен.

— Един момент, моля.

Лара извика Дерек и той се показа от кухнята с пешкир в ръце. Усмихна й се и взе слушалката.

— Ало?

— Татко?

— Марк! Колко се радвам, че се обаждаш! Как си?

— Добре съм.

— Има ли нещо?

Марк помълча и попита:

— Това тя ли беше?

— Искаш да кажеш Лара? Да, тя беше.

Дерек усети по гласа на Марк, че присъствието на Лара го смущаваше.

— Марк, тя има проблеми с бившия си съпруг и затова е тук, при мен.

— Да, разбирам.

Дерек знаеше, че Марк го казва просто ей така, но какво ли можеше да направи...

— Вкъщи всичко наред ли е?

— Ами нали знаеш.

Нещо несъмнено не беше наред, но на момчето му трябваше време, за да го сподели.

— Да не би нещо с майка ти?

— О, не, не.

Дерек чакаше.

— Искам да поговорим за нея — каза след малко Марк.

— Добре. — Дерек пое дълбоко въздух. — Слушам те, Марк.

— Не ми се иска да го обсъждаме по телефона. По-добре ще бъде да седнем и да поговорим само двамата. Ще ми се да дойда следващия уикенд. В петък нямам лекции.

— Ела, разбира се. Тридневен уикенд! Ще ти приготвя стаята за гости.

— Ще пристигна някъде в ранния следобед.

— Ще те чакам. А при майка си минавал ли си?

— Да. Тъкмо оттам се връщам.

Дерек изпита мигновено неудобство да попита как е, но той обичаше Маргарет, каквото и да му поднесеше животът.

— Как е тя?

— Същото положение.

— Будна ли беше? Позна ли те?

— Будна беше и ме погледна, но не мога да ти кажа дали ме позна.

Дерек изпита добре познатото силно присвиване на стомаха, което чувстваше винаги, щом си представеше Маргарет в болницата. Не знаеше какво да каже на Марк. Като че ли бяха изприказвали всичко по този въпрос.

Марк изведнъж рече:

— Честит Ден на труда!

Дерек тутакси изпита угризение. Той трябваше да се обади на Марк! Семейството им винаги бе празнувало този ден! През последните няколко години двамата с Марк отиваха на мач, а после вечеряха в ресторант.

— Съвсем забравих за празника. Цял ден писах и чак сега спрях, за да приготвя вечерята. Когато дойдеш, ще излезем някъде навън. Съгласен?

— Нищо не съм искал да ти намекна.

— Знам, знам, но съжалявам, че не се сетих и не ти се обадох.

— Хайде де, да не би да се чувстваш виновен!

— Добре, няма, край.

— Приятелката ти при теб ли ще бъде? — попита Марк с, като че ли, привидно невинен глас.

Дерек не отговори веднага. Не можеше да прецени тона на Марк — саркастичен ли беше, или неумишлено пряк? Реши да не му дава конкретен отговор.

— Нещата не стоят така, Марк.

Дерек погледна към кухнята. Лара все още беше там.

— Е, щом казваш...

Дерек попита:

— Как е твоята приятелка? Как ѝ беше името...

— Марси.

— Да, Марси.

— Добре е.

— Ако искаш, вземи и нея.

— Всеки с приятелката си, а?

— Марк... — Дерек реши, че наистина трябва да поговорят сериозно. — Ще обсъдим всичко, когато дойдеш.

— Разбира се. А ако нямаш против, аз наистина бих взел и Марси. Ходим сериозно и...

— Ами тогава как да постъпя? В стаята за гости има само едно легло.

Марк се засмя.

— Нали беше с либерални разбирания, а, татко?

— Какво да се прави, все пак съм друго поколение.

— Ако толкова се притесняваш, ще спя на дивана.

Дерек се усмихна.

— Ще измислим нещо.

— Е, хайде, да не те задържам повече. Ще се видим в петък.

— До петък, Марк.

Дерек затвори телефона и се върна в кухнята. Лара режеше маруля в купата за салата. Мълчеше и дори не се обърна, когато той влезе.

— Не знаех, че имаш син — рече тя.

— Марк е доведеният ми син, но аз го имам като свой. Много се обичаме.

Лара продължаваше да стои с гръб.

— И сега аз съм проблем, нали? Без да искам, чух.

— Няма такова нещо.

Лара рязко се обърна. Лицето ѝ бе тъжно.

— Тази история със Стийв засегна и други, освен мен. Толкова съжалявам. Но какво мога да направя!

Дерек застана срещу нея с ръце на кръста. Вгледа се в синьо-зелените ѝ очи. Прекрасното ѝ лице го развълнува.

— Ще си наруша обещанието, но само за миг — нежно рече той. Наведе се и леко я целуна. Прегърна я и я притисна в обятията си.

Лара също го прегърна. Дерек усети влага на рамото си. Лара изхълца и той разбра, че тя плачеше. Болка прониза сърцето му. Беше ѝ много тежко, в това нямаше съмнение. Марк усложни още повече нещата. Той погали главата ѝ и я прегърна още по-силно. Тази целувка може би не беше най-разумната постъпка веднага след обаждането на Марк, но чувствата му надделяваха над разума.

Марк слезе долу. Марси пиеше мляко. Седеше на кухненската маса с крака върху стола му. Беше само по дълга фланелка, която носеше вместо нощница и Марк се загледа в краката ѝ. Тя ги дръпна и той седна.

— Как беше?

— Всичко е наред. Отиваме за уикенда.

— Изненада ли се?

— Не. Тя беше там...

— Приятелката му?! — Марк кимна. — Не бива да ги съдим.

— И все пак не аз съм женен за друга, нали!

Момичето завъртя в ръка чашата с мляко.

— Никак не ти е приятно, че си е намерил компания, нали?

Марк, се наведе над масата и разтри слепоочията си.

— Сигурно не съм прав. Това неговият живот ли е... Но пък става дума за мама. Толкова ми е жал за нея.

— Дерек доста дълго е издържал. Де да беше такъв и баща ми. Мама се разведе с него заради друга жена. А мама е здрава, Марк.

— Така е. Дерек не е виновен. Но аз все пак трябва да поговоря с него. Щом е решил да живее така — негова си работа. Но нека първо да се разведе.

Марси се наведе и погали ръката на Марк. Той ѝ се усмихна. Тя също му се усмихна с онази закачлива и сексапилна усмивка, която толкова му харесваше.

— Гордън, искаш ли сладолед?

Той сложи ръка на коляното ѝ. Тя хвана ръката му и я сложи на масата.

— Става дума за сладолед, Марк!

— Не може ли и едното, и другото?

— Може, но първо — сладолед. Още съм гладна.

— И аз, но за друго.

Марси отвори хладилника и го изгледа през рамо.

— Ама това мъжете сте...

Марк се засмя и плъзна поглед по дребничкото ѝ, но стройно телце. Беше му приятно, че Марси се премести да живее при него. За пръв път живееше с момиче. Никак не беше лошо. Замисли се за Дерек и за самотата му през последните няколко години. Всъщност той нямаше съпруга, нямаше с кого да спи, да яде сладолед... Въпреки всичко, Марк разбираше състоянието на Дерек. Може би отношенията му с тази приятелка бяха такива, каквито бяха неговите с Марси. Толкова много обичаше майка си, че му беше трудно да възприеме тази връзка.

Лара и Дерек вечеряха на свещи, до пламтящата камина. Романтична обстановка, само да не бяха тревогите, легнали в душите и на двамата. Дерек се стараяше да поддържа непринудено настроение, отнасяйки се към Лара като към добър приятел — нали така бе обещал.

Разговаряха за какво ли не, само не и за взаимните си чувства. Споменаха Кал и неприятния инцидент със Стийв. Но най-вече говореха за миналото. Дерек попита Лара за детството ѝ. Прояви

съчувствие към тъжния ѝ разказ — как е загубила майка си и как не се е разбирала с баща си. Лара сподели, че не се вижда с баща си, защото той не проявява никакъв интерес към нея. А също и че не се разбира с мащехата си. Двете не можели да се понасят.

— Сигурно е много хубаво, ако се разбираш с доведеното си дете — замислено промълви Лара. — С Марк винаги ли сте били в добри отношения?

— Да. Но може би и защото той не помнеше баща си. Така аз не се явих в ролята на някакъв натрапник, нали разбираш?

— Твоят сабатикал обаче предизвика проблеми...

— Много повече проблеми, отколкото предполагах. Може би надцених неговото разбирателство.

— Нормално е да защитава майка си. Тя е безпомощната в случая.

От първия миг, когато Дерек спомена за Маргарет на сбирката на дружеството, тя се изпълни със съчувствие към тази жена. Състраданието подсилваше още повече собствените ѝ терзания.

Дерек кимна.

— А аз слагам сол в раната.

— Лара, не говори, така. Марк не знае всичко, иначе би проявил разбиране.

— Моите проблеми не са важни.

— Как така да не са важни!

Тя поклати глава.

— Да не би да искаш да кажеш, че ако не съществуваше заплахата от Стийв, ние нямаше да бъдем заедно?

— Може би...

Колкото и да харесваше Дерек, Лара не допускаше, че би се сближила толкова много с него, ако не беше Стийв и неговите ужасни посещения.

Дерек като че ли се засегна.

— Не искам да омаловажавам твоите или моите чувства — продължи Лара. — Но ако бяха арестували Стийв, аз нямаше да съм тук тази вечер. — Тя сведе поглед. — Истината е, че започвам да те харесвам все повече. А това ме притеснява.

Дерек мълчеше и бавно въртеше столчето на чашата с вино.

— Не смятам, че трябва да не обръщаш внимание на тези свои чувства.

Лара сложи ръката си върху неговата.

— Дерек, не се самозаблуждавай.

— Излишно е да се преструваме.

Тя отдръпна ръката си.

— Аз не трябва да съм тук. Това е ненужно изкушение и за двама ни. Ще се върна в мотела.

— Недей.

Тя поклати глава.

— Не, трябва да се върна. Искам да остана сама.

Дерек мълчеше, но и не ѝ противоречеше. Не след дълго двамата занесоха чиниите в кухнята. Не и позволи да ги измие, но тя се заинати и се залови за работа.

Навън ръмеше първият есенен дъжд. След няколко минути бяха вече пред мотела. Мъжът на рецепцията ѝ подаде ключа и каза:

— Търсиха ви по телефона. Не си остави името.

— Мъж ли беше?

— Да. Обади се преди няколко минути. Казах му, че ви няма, но за всеки случай позвъних в стаята.

Лара и Дерек се спогледаха.

— Нещо друго каза ли? — попита Дерек. Мъжът потърка брадичката си.

— Попита откога сте в мотела, но отговорих, че не даваме такава информация.

Дерек погледна Лара. Прочете паниката в очите ѝ.

— Сигурно се е обадил във всички мотели в района. Проявил е голямо упорство и накрая те е намерил.

— Нещо не е наред ли? — попита мъжът.

— Госпожица Серенов напуска мотела. Ако този човек отново я потърси, кажете му, че още не се е върнала. Не му казвайте, че си е тръгнала.

Дерек плати нощувката на Лара и я хвана за ръката.

— Хайде, Лара! Трябва бързо да приготвим багажа ти. — Влязоха в стаята. — Стийв сигурно е тръгнал насам — рече Дерек. — Бързо прибирай дрехите си и да изчезваме.

— Дали да не се обадим в полицията?

— Ще се обадим от къщи. Нямаме време за губене.

Лара беше готова за трийсет секунди. Дерек грабна куфара ѝ и само след минута гумите на беемвето засвистяха по магистралата. Дерек подкара в обратната посока.

— Къде отиваме? — учуди се Лара.

— Ако Стийв ни следи, не искам да го заведем до къщи. След няколко минути ще мога да преценя следва ли ни, или не.

— Невероятно! — почти изстена младата жена.

— Добре че го изпреварихме. Полицията ще заварди мотела и ще го хванат, няма начин. Сигурен съм.

Дерек не откъсваше очи в огледалото за задно виждане. Дъждът тихо ромолеше по страничните стъкла. След малко той отби встрани, поизчака и направи рязък обратен завой.

— Хайде, към къщи. Никой не ни следва.

Дерек огледа пътя пред дома си, но от Стийв нямаше следа. За всеки случай подмина къщата, а после се върна. Спря колата, изгаси фаровете и погледна назад, за да се увери, че Стийв не е по петите им. Дъждът тропаше по колата. Тънки струйки вода се отичаха по стъклата. Дерек се успокои, че няма никой и подкара към къщата.

Лара мълчеше. Дерек изключи мотора и тя се обърна към него.

— Ако и тази вечер не хванат Стийв, утре отивам при баща ми в Уилитс.

— Ако държиш, мога да те закарам и тази вечер.

— О, не, далеч е. В никакъв случай.

— С мен си в безопасност.

Лара не знаеше какво точно означава това — в безопасност що се отнася до Стийв или в безопасност що се отнася до задълбочаването на техните отношения... Една беда ѝ стигаше. Реши да се остави в ръцете на Дерек.

Влязоха и той веднага позвъни в полицията. Лара седна на дивана и се загледа в жаравата на огъня. Дерек затвори телефона и разрови дървата. Седна до Лара и обгърна раменете ѝ с ръка.

— Толкова ми е неприятно, че Стийв се е разбеснял! — въздъхна Лара.

— Още малко търпение.

— Човек не може да има никакво спокойствие.

— Да, мислиш си, че го имаш, и изведнъж всичко отива по дяволите.

Лара се замисли над думите му. Може би имаше предвид жена си или пък тяхното приятелство... Спомни си, че му беше казала, че двамата не могат да бъдат заедно и в случая Стийв не е никакъв фактор. А може би всичко бе предопределено?

Дерек погали рамото ѝ.

— Отпусни се, Лара. Мускулите ти са на топка.

— Знам. Имам чувството, че съм навита пружина.

— Искаш ли нещо за пиене? Един чай с коняк? Какво ще кажеш?

— Добре. Може да ми подейства добре.

Дерек излезе от стаята и Лара веднага се заослушва за шум около къщата. Само вятърът духаше в стъклата на прозорците. Отдалеч се дочуваше морския прибой. По магистралата мина и замина камион.

Дерек се върна и Лара веднага се успокои. Той ѝ подаде чашата. Седяха, пиеха чай и гледаха огъня. Дерек искаше да я разсее и започна да ѝ разказва за любовта си към природата. Като млад обичаше да се катери по върховете и беше преживял доста приключения сред планините. Лара също обичаше природата и го слушаше с интерес. Седяха близо един до друг, и обгърната от топлината на тялото му, на пламъците от камината и на горещия чай с коняк, тя постепенно се отпусна и почувства много по-добре.

Дерек взе ръката ѝ и я погали с палеца си. Настроението ѝ беше в унисон е този нежен жест и тя се облегна на рамото му.

— Знаеш ли, щом и двамата обичаме природата, защо не отидем някой път на голяма екскурзия?

— Кога да отидем? Когато пуснат Стийв и ужасът отново започне ли? — Дерек я погледна сепнато. — Извинявай. Не бива да говоря така. Много съм изнервена.

— Излишно е да се извиняваш. Аз малко прекалявам с романтичните си мечти. Но какво да се прави...

Той уви кичур от косите ѝ на пръста си.

Лара чувстваше, че иска да я целуне. Останеше ли още малко до него, и той щеше да го направи. Трябваше да стане и да се премести. Но не можеше да се откъсне от него. Той я привличаше като магнит. Искаше го, толкова много го искаше, че душата ѝ сякаш бе в агония.

Дерек прокара пръст по лицето ѝ, там, където беше подутината, и тя потрепери. Но не от болка. Погледна го умоляващо.

— Обещах ти нещо — промълви Дерек, — но много съжалявам, че го направих. Толкова искам да те целуна, но ако ти не искаш, няма...

Дерек предоставяше на нея правото на избор. Истината беше, че тя го искаше, искаше любовта му. И той го знаеше. Лара го погали по лицето. Дерек се наведе и я целуна.

Отпуснаха се на дивана, без да отлепят устни. Лара вплете пръсти в косата му. Цял ден се бе противопоставяла на изгарящото я изкушение. Но сега вече се предаде. Устните ѝ се впиха в неговите. Тя го притисна към себе си. След миг устните им се разделиха и Дерек легна до нея. Прегърна я и целуна ъгълчето на устните ѝ. Прокара пръсти през светлите ѝ коси. После плъзна ръка под пуловера и погали гърдите ѝ.

Лара не помнеше от колко време не я бе докосвал мъж и не беше дори мечтала за подобни ласки. Тя съумя да се отпусне, за да се наслаждава на милувките на Дерек. Тялото ѝ като по чудо се съживи и откликна на нежността.

Той целуна връхчетата на пръстите ѝ и тя потръпна от глава до пети. Езикът му се плъзна по дланите ѝ и тя усети как слабините ѝ пулсират. Прие целувката му, разтвори устни и потърси езика му. Разкопча ризата и погали гърдите и раменете на Дерек. Копнееше да обшари с ръка цялото му тяло. Той свали пуловера и сутиена ѝ. Прокара палец по връхчетата на гърдите ѝ и те откликнаха на докосването. Дерек ги целуна, а езикът му остави влажна следа по нежната ѝ кожа.

Дерек се поотдръпна, но Лара го държеше здраво в прегръдките си. Не искаше дори за миг да се откъсне от него. Всяко докосване на езика му я възбуждаше все повече и повече. Той стана, за да съблече ризата си, и тя изведнъж осъзна какво правеха... И какво щеше да последва. Тялото ѝ пулсираше, но пред нея стоеше един мъж, който бе женен, на когото не биваше да се отдава. Чувствата му бяха искрени, но и той като нея бе заслепен от една реалност, която му се искаше да е истинска, но всъщност грешеше. До този миг грешеше и тя.

Лара се надигна и го обгърна с две ръце. Притисна лице до гърдите му и вдъхна приятния му мирис. Желанието я изгаряше цяла,

но тя успя да се овладее.

Почти разплакала, прошепна:

— Дерек, защо все на мен се случват такива неща?

Той наведе нежно главата ѝ назад и се вгледа в очите ѝ.

— Лара, какво има, кажи ми.

Тя го пусна и се наведе да вземе пуловера, за да прикрие гърдите си.

— Не бива да го правим. Искам... Но не бива.

Дерек учудено я погледна:

— Мислех, че наистина ме желаш.

— Да, така е. Но има някои пречки, които... Ти не си виновен.

— Какви пречки?

— Дерек, моля те, нека не говорим за това. Не бива да бъдем заедно, това е.

— Маргарет ли е причината?

— И тя, и синът ти, и Стийв, и моят живот, и твоят, и нашето приятелство, и моят страх. Хиляди, хиляди пречки.

— Единствената съществена пречка е страхът. А той може да бъде преодолян.

Лара се приближи до огъня — липсваше ѝ топлината на Дерек.

— Ще отида в друг мотел. Или у Кал.

— Не.

— Аз съм виновна, че стигнахме толкова далеч. Но много исках да ме целунеш.

— Това ме радва.

— Моментна слабост. Обещавам, че няма да се повтори.

Дерек пхна краищата на ризата си в панталона. Приближи се до Лара и каза:

— Не съм съгласен с последното. Искам да се чувстваш добре.

Тя поклати глава.

— Не виждаш ли, че не зависи от нас?

Дерек се приближи. По погледа му личеше, че не обръща голямо внимание на думите ѝ. Той взе лицето ѝ в двете си ръце, наведе се и я целуна нежно. Кратка, но възбуждаща целувка. Лара се стегна и направи крачка назад.

— Дерек, извинявай, но ще си лягам.

Тя се обърна, без да дочака отговора му, и тръгна към стаята за гости.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дерек наблюдаваше замислено пламъците в камината. Лара беше от половин час в стаята за гости. Лампата ѝ не светеше. В цялата къща се чуваше единствено пращането на дърветата в камината. По стряхата отвън отекваха поривите на усилията се вятър.

Внезапно възникналата буйна страст бе утихнала, но не и силният копнеж да притежава Лара. Никога не бе желал жена толкова силно — дори и Маргарет, когато най-много се обичаха. Желанието му към Лара, любовта му към нея — те не криеха проблеми, но не всичко се свеждаше до тях. Защото Марк и Маргарет, неговото семейство, хората, които бе обичал най-много, съществуваха, те не можеха да изчезнат с магическа пръчка и да започне всичко отначало. Дерек трябваше да се съобрази и с тях. Пък и не само той имаше проблеми с чувствата. На Лара също не ѝ беше лесно. Тя несъмнено се измъчваше заради Маргарет. Та той беше женен за нея.

Дерек неспокойно закри из стаята и застана до френските прозорци. Взря се в тъмата. Нищо не се виждаше. Пламъците в камината се отразяваха в стъклата като в огледало. Той се загледа в странния им танц. Вятърът продължаваше да фучи и да праща дъждовните капки в прозореца. От време на време се чуваше как някоя голяма вълна се разбива в скалите.

Изведнъж Дерек почувства, че не е сам. Зърна отражението ѝ в прозореца. Лара стоеше на прага на стаята. Беше само с полуразкопчана блуза, която стигаше до бедрата ѝ. Русите ѝ коси се стелеха като водопад върху раменете. Той бавно се обърна. На светлината на камината тя му се стори красива като фея. Играещите сенки на пламъците подчертаваха устните ѝ, а в очите ѝ се четеше колебание и... страх... въпрос и... отговор.

Лара мълчеше. След миг се обърна и тръгна към стаята за гости. Остави вратата отворена, сякаш го канеше да я последва. Той бавно се приближи. Лара беше в леглото, а блузата бе метната на стола. Дерек разбра, че тя е гола под завивките и се съблече. Легна до нея, а тя се

дръпна встрани, за да му направи място. Тялото ѝ беше топло. Дерек я притисна в обятията си и нежно я целуна. Така отговори на въпроса в очите ѝ.

Тя го прегръщаше и притискаше устни в рамото му. Зъбите ѝ се впиха за миг и тя промълви смутено:

— Нямам сили...

— Не мисли за това. Остави ме да те любя.

Тя обърна лицето си към неговото. Близна устните му и усети приятния им вкус. Нежността ѝ го възбуди.

Лара бе изключително създание, дъхът му секваше от красотата ѝ. Той прокара ръка по тялото ѝ, по всяка нейна извивка. Спря, за да се овладее. Не искаше да бърза. Беше споменала, че копнее за ласките му. Тя искаше да се любят бавно, дълго и нежно. А Дерек се стараяше да направи изживяването неповторимо. Докато той изчакваше да овладее страстта си, Лара докосна гърдите му, а после плъзна ръка надолу към бедрата. Дерек усети, че потръпва. Това не бе еротично докосване, а ласка, изпълнена с любов. Той я целуна пламенно. Желаяше я толкова силно. Тя също го желаяше.

Лара едва си поемаше дъх. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. А пламъкът, който едва сдържаше, тутакси лумна, когато Дерек отново погали с език гърдите ѝ. Тя притвори очи и ръката му се плъзна към слабините ѝ. Лара стисна устни и потрепери. Бедрата ѝ откликнаха на неговото докосване. Тя стенеше и чувстваше как все повече не може да се владее.

Дерек усети, че още миг и тя ще изпита върховно удоволствие, и ръката му замря. Но тя притисна пръстите му настоятелно, а другата ѝ ръка посегна към скута на Дерек. Лара гореше от желание.

— Моля те, Дерек — прошепна тя, — моля те, сега, сега...

Гласът ѝ звучеше трогателно умоляващо. Дерек прилепи страстно устните си до нейните. И се отпусна върху горещото ѝ тяло. Усети я, че се стяга, не толкова от възбуда, колкото от изненада.

Едва се сдържаше да не я обладае. Повтаряше си, че трябва да бъде много внимателен и да мисли за нейния копнеж и наслада. Лара се поотпусна. Тя притисна ръка на кръста му — искаше да го насърчи да не изчаква повече. Той проникна в нея и тя издаде тих гърлен звук, сякаш не го очакваше, но и го приемаше с радост. Бавно, бавно той навлезе в нея, докато телата им се сляха. Един дълъг миг останаха

неподвижни, а пръстите ѝ се впираха в гърба му. Лара раздвижи бедрата си, все по-бързо и по-бързо в неподвластен шеметен ритъм. Стенанията и викът ѝ го възбудиха до краен предел. Дерек усети, че повече не може да се владее, телата им сякаш се слепиха и бездиханни, двамата потръпнаха в този неописуем върховен миг.

Той чувстваше под себе си лудото туптене на нейното сърце. Целуваше устните и лицето ѝ. Тя лежеше неподвижно, почти безжизнено, но затихващото ѝ стенание бе знак за радостта, която бе изпитала. Дерек легна до нея, но тя все така не помръдваше. Очите ѝ бяха затворени. Лара мълчеше.

Дерек можеше да ѝ каже, че я обича, но се поколеба да не би думите му да прозвучат не на място. Намери ръката ѝ под завивките и двамата склочиха пръсти. Лара отвори очи, но не го погледна.

Той реши да я попита добре ли се чувства, но се поколеба — по-добре беше да изчака тя да заговори първа. Може би отново мислеше за Маргарет и затова щеше да бъде по-разумно да мълчи. А той самият не бе помислил за жена си. Не и до този момент. Не беше спал с жена от години, а Лара беше и първата, след като се бе оженил за Маргарет.

Усети прилив на вина, но изпита и дълбока нежност към Лара. Наведе се на лакът към нея. Очите ѝ блестяха. Той понечи да я целуне, но тя извърна глава и издърпа ръката си. В гърлото му заседна буца, а само след миг Лара тихичко заплака.

Стийв Адамсън намали пред мотела и видя светещата табела „Няма свободни стаи“. Старият пикал, който караше, се задави, избумтя и спря. Беше взел назаем бричката на Тим Ийстърли — така не будеше подозрение, защото полицаите търсеха неговата кола. Стийв погледна към мотела през набразденото от дъжда стъкло. Чистачката пред шофьорското място едва се местеше, а другата изобщо не работеше. Стийв изруга проклетото време, което така мразеше.

Добре че Тим му даде старата си браква. Инак полицаите веднага щяха да го хванат. Той и така едва ли щеше да им избяга, но в колата на Тим печелеше време.

Приятелят му каза:

— Ако нещо си загазил, по-добре изобщо не ми разправяй. Колкото по-малко знам, толкова по-добре.

Стийв подмина мотела. Беше доста изнервен и нащрек — може би напразно, но знае ли човек. Не очакваше да види джипа на Лара, но може би беемвето на оня тип. Нямахше следа и от него. Пред входа имаше само една кола. Стийв не можеше да прецени дали това бе добър знак, или не. Зави и се върна, като възнамеряваше да мине още веднъж, преди да влее в мотела. Само да зърнеше Лара... Само да я свареше насаме. После все някак щеше да избяга от щата, та дори и от страната.

За пореден път огледа мотела. Не забеляза нищо съмнително. Вероятно страховете му бяха напразни. Най-опасно беше да кара по магистралата, затова сви встрани от входа и паркира. На рецепцията светеше, но не се виждаше жива душа. Беше късно и може би служителят бе полегнал за малко. Стийв слезе от колата и затръшна скърцащата врата с ръждясали панти. Тръгна към входа на мотела под ръмвящия дъжд. Чакълът скърцаше под ботушите му. Вратата беше заключена и той позвъни. В този миг осъзна, че има нещо нередно: светещата табела, че няма свободни легла, не се връзваше с липсата на коли пред мотела!

Стийв веднага се обърна и тръгна към пикала, но от двете страни на шосето се зададоха две полицейски коли. Стийв се огледа тревожно и след миг съзря един полицаи с насочен към него пистолет.

— Горе ръцете!

Стийв погледна през рамо — към него вървяха още двама полицаи, те също държаха пистолети. Преди да успее да мигне, беше заобиколен от още няколко униформени мъже.

— Да му се не види! — силно изруга той през стиснати зъби. Положението беше безнадеждно.

— Горе ръцете! — извика отново единият от полицаите.

Стийв се подчини с неохота. Не спираше да ругае под нос. Притиснаха го от всички страни. Извиха ръцете му отзад и му сложиха белезници. Отказа се да се противи, защото знаеше какво щеше да последва. Погледна едрият мъж, застанал пред него. Уоли Стайлс му се усмихваше.

— Добър вечер, господин Адамсън — любезно го поздрави той.

— Майната ти!

— Защо не ме послуша, а? — попита Стайлс, докато го отвеждаха към колата. — Само ни губиш времето.

— Майната ви и на времето, и на вас!

Въпреки дъжда, Стайлс извади списъка с правата и започна да му ги чете. Стийв бе като зашеметен, главата му пулсираше от вдигналия се адреналин и не чу нито дума. Единственото, което искаше да направи, бе да цапардоса гадното ченге. Но беше твърде късно.

— Откровено казано — обърна се към него Стайлс, — чаках с нетърпение да те хванем, та да си получиш заслуженото за всичко, което стори на онази жена.

— Тя сама си го търсеше — премигна Стийв на дъжда. — Предизвикваше ме и ми даваше аванси. Ударих я чак когато ме ритна и то няколко пъти. Ударих я, за да се защитя!

Полицайте прихнаха.

— Говоря ви истината! — развика се Стийв. — Цялата работа е, защото иска да ми отмъсти. Нали бяхме женени. Казвам ви, сама си го просеше. Защо слушате само нея, а не изслушате и мен?

— Ще те изслушаме, разбира се — рече Стайлс и кимна на полицайте да го вкарат в колата. — Затова си има съдия и съд.

— Не е честно — викна Стийв. — Питайте Лара. Тя ще ви каже, че не съм виновен. Тя си го искаше. Ето това е истината.

Полицайте го набутаха на задната седалка. Мокър от дъжда и с белезниците на ръце, Стийв се чувстваше отвратително. Обзе го паника — та те го водеха в ареста.

— Маmicата й! — силно изруга той.

— Млъкни! — нареди му един от полицайте.

— Не е честно! — не спираше да негодува Стийв. Не че го арестуваха за пръв път. Един-два пъти го бяха задържали заради пиянски свади. Пускаха го на другия ден, но всеки път беше толкова пиян, че почти нищо не си спомняше. Този път бе различно. Едва ли щеше да излезе скоро. А можеше и да го осъдят.

Той ритна предната седалка. Полицаят до него го сръга в ребрата с палката.

— Казах ли ти да кротуваш!

Стийв се преви от болка.

— Да пукне дано тая мръсница Лара!

Тя гледаше тавана, заслушана в дъжда. Дерек спеше. Не разбра кога точно е заспал, може би преди около час. Въпреки радостта, с която я бе дарил, тя поплака мъничко. Колко хубаво беше... Лара никога не бе преживявала подобно чувство. Как можеше да устои и да не бъде с него в бъдеще?

Сега беше моментът да сложи край на всичко. Това бе необходимо така, както бе необходимо да го покани в леглото си. Но беше време да сложи край. Да можеше да изчезне, да стане чудо и да изчезне в нощта... Как щеше да го погледне сутринта? Не можеше да си представи да седне да закусва с него. Най-добре щеше да бъде да запази спомена от тази единствена и неповторима нощ завинаги.

Толкова ѝ се искаше да остане сама. Тя внимателно дръпна завивките, но той веднага се събуди.

— Лара?

— Извинявай — прошепна тя.

— Къде отиваш?

— Да не ни е тясно... Ще отида на дивана.

— Аз ще отида, щом искаш.

— Не исках да те събудя.

Странно учтив разговор, помисли си Лара. Та нали се бяха любили преди няколко часа. Защо такава дистанция.

Дерек седна на ръба на леглото. Тя го погледна. Търсеше дрехите си по пода. Почувства се ужасно, все едно го гонеше.

Той стоеше и държеше дрехите си. По начина, по който я гледаше, бе ясно, че не знае какво да каже. Седна отново и я погали.

— Да не би да ми се сърдиш?

— Не — промълви Лара.

Дерек пое дъх, за да каже нещо, но се отказа. Стана и излезе от стаята, като внимателно затвори вратата.

Лара почти не дишаше, надявайки се, че с него ще си тръгнат и копнежът, и любовта, които изпитваше. Напразно...

Лара се събуди от звън на телефон. За миг си помисли, че си е вкъщи, но после си спомни всичко. Седна в леглото и чаршафът се свлече от голото ѝ тяло. Телефонът замлъкна. Чу приглушения глас на Дерек, но не долавяше ясно думите.

Беше се любила с Дерек Гордън, Стийв Адамсън я търсеше под дърво и камък, а от кухнята се носеше мирис на кафе... Реши да стане, да се измие и облече. Огледа се, за да се ориентира. Дерек спря да говори. След малко той почука.

— Може ли да вляза?

Лара придърпа чаршафа и се зави. Поколеба се за миг и каза:

— Да.

Дерек застана на прага в кадифени панталони и с пуловер. Очите му светеха и беше толкова хубав. Гледаше я мило и приятно ухаеше на одеколон.

— Добро утро — усмихнато поздрави той. — Хубава новина! Обади се от полицията. Снощи са задържали Стийв в мотела. Влязъл е в капана.

— Слава Богу! — въздъхна Лара с облекчение.

— Край на страховете — каза Дерек някак предпазливо. Той знаеше колко много ѝ се иска да заживее отново спокойно. — Искаш ли кафе?

— О, да. Но първо ще се изкъпя.

— Добре. Кафето те чака. Гладна ли си?

Лара поклати глава. Дерек усещаше нейното смущение и затова ѝ намигна и излезе от стаята. Лара тръгна към банята, а той към кухнята. Слънцето грееше, а Дерек си подсвиркваше някаква мелодия.

Лара се къпа дълго. Каква беше тази песен, която си свиреше? Тя се усмихна.

След малко го чу да свирука пред вратата на банята. Той почука.

— Да не си се удавила?

— Не, не съм. Излизам след минутка.

— Само проверявам как си. — Дерек си затананика и се отдалечи.

Лара излезе от ваната и бързо си изми косата. Поизсуши я със сешоара и слезе в кухнята. Завари Дерек да пие кафе в кухнята.

— А, ето те и теб.

Той стана и огледа подутината на лицето ѝ. Кимна и каза, че изглежда много по-добре. Наля кафе и подаде чашата на Лара.

— Извинявай, че се забавих, но ми беше толкова приятно и покиснах повече във водата.

— Добре ли спа?

— Чудесно. — Тя погледна листовете на масата. — Май си се заловил сериозно за работа.

— Преглеждам си записките. Днес смятам да оформя първата глава.

Тя трудно устояваше на погледа му. Нямаше смисъл да се преструва, че нищо не се е случило помежду им. Затова се престаши и продума плахо:

— Искам да се прибера. Щом Стийв е арестуван, вече няма страшно. Само ще те помоля да ме закараш. Достатъчно ти досаждах, нали?

— Не ставай смешна!

Тъгата в гласа му я развълнува. Тя обаче не отстъпваше.

— Ако искаш, можем да тръгнем по-късно, когато си почиваш. През това време ще се поразходя. Всъщност както ти е по-удобно...

— Ти кажи.

Тя избягваше погледа му, зареяла очи през прозореца към ветровития бряг.

— Навън се проясни. Но да знаеш само какви бури се развихрят през зимата. Имаш чувството, че океанът ще връхлети в къщата ти!

— Казаха ми, че времето понякога е ужасно.

Лара замълча. Дерек също не продумваше. Тя взе кафето си и срещна спокойния поглед на мъжа отсреща. Сигурно и той се терзаше.

— О, Дерек, защо трябва да се измъчваме така?

Той помълча и каза:

— Как ще се чувстваш по-добре? Ако те закарам вкъщи и се преструвам, че между нас не е имало нищо, или ако те попитам как се чувстваш?

Тя не вдигаше очи от чашата, а пръстът ѝ обикаляше несъзнателно ръба.

— Може би трябва да ти обясня...

— Не, Лара, не трябва. — Лара го погледна. — Все едно какви са доводите ти. Сега ме интересува едно — твоето бъдеще и твоите желания.

— Отговорът ми ще ти прозвучи банално, но аз искам да живея така, както... съм живяла досега — рече тя след кратко колебание.

Дерек помисли, кимна и каза:

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Да. Няма нужда и аз да говоря баналности. Ти си зряла жена, която решава сама как да живее. Знаеш чувствата ми към теб. Може би не трябва повече да обсъждаме каквото и да било. Щом не искаш...

— Дерек, ти си много мил и внимателен. Винаги ще те обичам за това.

— Благодаря — засмя се той.

— Може би не това искаше да чуеш, но...

— Не, защо. Не ми обяснявай повече. Приемам комплимента.

— Да не би да се засегна?

Дерек улови брадичката ѝ.

— Не, не съм се засегнал.

Беше искрено благодарна, че се държи по този начин, макар сдържаността му да я смущаваше дори повече и от най-емоционалната реакция. Спомни си предишната нощ и с усилие се съсредоточи върху действителността. Не нощта, а сутринта бе реалността.

— Ще си приготвя багажа — каза тя и стана.

Когато се върна в хола, Дерек подреждаше листовете на бюрото. Той взе куфара ѝ и двамата излязоха. Въздухът бе свеж и чист.

Когато минаваха покрай мотела, Лара видя, че табелата за свободни места свети. Една камериерка мина пред стаите със служебната количка. Лара потръпна от мисълта какво можеше да ѝ се случи, ако не беше Дерек. Без да иска се обърна и го погледна с любов. Изражението му бе спокойно и уверено. Тя се загледа в устните му и спомена за предишната нощ отново я връхлетя. Тръпки полазиха цялото ѝ тяло. Дали ще съумее да забрави всичко това?

Завиха по пътеката към нейната къща и тя изпита приятното чувство на завръщане у дома. Колко се радваше, че отново си е вкъщи. Но каква бе изненадата ѝ, когато, приближавайки джипа, видяха, че едното му стъкло е счупено. Вратата на къщата зееше отворена.

Дерек възкликна:

— Но какво е това?!

Лара се втурна в къщата.

Вътре цареше пълен хаос. Подвижната врата бе счупена, пердетата — на земята. Столовете бяха обърнати, лампионите — също. Бельото й бе разхвърляно по пода. Дори книгите й бяха съборени от полиците. Хладилникът беше отворен, а съдържанието му — изсипало на земята. Всичко бе поръсено с брашно!

Лара се развика:

— Как го мразя, как го мразя!

— По-добре така, отколкото да те беше намерил — рече Дерек. — Обади се в полицията, за да знаят, когато го разпитват. Може да е бил някой друг — деца, хулигани, знам ли, но много се съмнявам.

— Аз също.

Лара отиде да се обади по телефона, а Дерек започна да вдига столовете в хола. Подреди книгите на масата, събра дрехите й и ги метна на един стол. Когато Лара се върна, стаята имаше по-поносим вид.

— Не е чак толкова страшно — опита се да я успокои той. — Завесите не са скъсани, само трябва да се окачат. Един от лампионите е счупен безвъзвратно. Най-големите бели са плъзгащата се врата и прозореца на джипа. Ако искаш, извикай майстор. — Дерек стъпи върху килима, който беше подгизнал. — Дъждът е стигнал чак дотук, но скоро ще изсъхне.

Лара въздъхна.

— Доста ти се насъбра — прегърна я Дерек.

— Слабо казано, професор Гордън.

Тя го погледна и съзря в очите му не само съчувствие, но и тъга. Веднага съжали за думите си.

— Ще ти помогна да изчистим кухнята.

— Недей, нали трябва да работиш върху книгата си. Ще извикам майстора и докато дойде, ще почистя. — Лара се усмихна и добави: — Все едно голямо пролетно чистене.

Дерек отново улови брадичката й.

— Избързваш с шест месеца.

— Или закъснявам, а? — Дерек долови нежността в гласа й.

— Никога не е късно — промълви той.

Тя сведе очи, а той тръгна към вратата. Лара излезе да го изпрати.

Дерек се загледа в окъпаните от слънцето дървета. Вятърът леко подухваше. Въздухът бе приятен. В такива дни Лара отиваше по тясната пътечка към голямата ливада и се изтягаше във високата трева.

Дерек се обърна с усмивка към нея. Искаше отново да я успокои. Щом беше до нея, нямаше защо да се тревожи.

Докосна лицето ѝ с опакото на пръстите си.

— Ще дойда на сбирката на дружеството — рече той. — Ще се видим, нали? — Лара усети, че гърлото ѝ се стяга. — Но имам една молба — тихо добави той. Лара кимна, прехапала устни. — Напиши ми едно стихотворение. Няма значение какво. Искам да бъде само за мен.

Тя кимна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Дерек се усмихна и каза през шепот:

— Лара Серенов, ти си страхотна, знаеш ли! — Наведе се и я целуна.

А тя не можеше да помръдне. Толкова искаше да го целуне, че накрая не се сдържа и го прегърна. Дерек я щипна по носа и тръгна към колата. Тя го гледаше и си мислеше: — Боже, защо се случи всичко това помежду им...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кал пристигна, тъкмо когато майсторът довършваше монтирането на новата врата. Водеше и Тереза. Двете изчакаха Лара да напише чека за извършената услуга. Човекът си тръгна и Лара се тръшна на стола.

— Кал, мисля, че вече нямам сили за нищо.

— Е, поне Стийв е арестуван.

— Ти как разбра? Щях дати се обадя, но исках първо да разчистя. Да беше видяла само къщата...

— Обадох се на Дерек и той ми разказа всичко.

Лара я изгледа и промълви:

— Какво искаш да кажеш с това „всичко“?

Кал се усмихна.

— Май има и още нещо, а?

— Той какво ти каза?

— Че си спала в стаята му за гости, защото Стийв разбрал, че си в мотела.

Лара кимна.

— Точно така.

Тереза започна да мърда в скута на Кал и тя я пусна на пода. Момиченцето отиде при Лара и тя го погали по тъмните косички.

— Ще науча ли още нещо? — каза закачливо Кал.

— Е, досещаш се.

— Наистина ли?!

Лара кимна.

— Да.

Тереза понечи да се качи в скута ѝ и Лара я вдигна.

— И?

— И сега ми е много особено...

— Не беше ли хубаво?

— Напротив. Беше страхотно! Но и голяма грешка. — Кал засия.
— Това не трябваше да се случва в никакъв случай — продължи Лара.

— Защо се радваш?

— Но защо? Защото е женен ли? Всъщност, разбирам те. Не мога да си представя Тони да бъде с друга жена... Но при вас е различно, Лара. Той все едно не е женен, нали така? Все пак съпругата му е болна и... той...

— Не ѝ изневерява, така ли? Не си права, Кал. Изневерява ѝ и то с мен.

— Угризения ли имаш?

— Имам, разбира се. Ти не би ли имала?

— Лара, ти не си го подмамила. Той също те желаше, знаеш това.

— Но не той пое инициативата.

— А кой? Ти?!

Лара люлееше Тереза на коляното си.

— Ами имаше известна увертюра от моя страна.

— Браво на теб!

— Кал!

— Не искам да ти давам наставления, но те уверявам, че дори повече никога да не го видиш, ти не си тази, която е разстроила брака му! Знаеш, че аз съм истински стожер на брачната институция. Но съм и реалистка. Вие и двамата сте се нуждаели от тази близост. Съвсем нормално!

— Благодаря ти за разбирането към сексуалния ни живот — иронично подхвърли Лара. — Но тук става дума за моя живот, за неговия живот, за живота на жена му и дори на сина му.

— Какъв син?

— Доведеният му син. Дерек ми разказа за него. Студент е.

Лара прегърна Тереза и я целуна по бузата.

— Става дума за едно цяло семейство, Кал.

— Добре, ясно, не искаш да разбиваш нечий дом. Но Дерек какво мисли по този въпрос? Говори ли за това?

— Но какво може да каже? Аз му дадох да разбере, че се чувствам ужасно.

— И че не искаш повече да се срещате?

— Нещо такова. Той спомена за следващата ни сбирка, но аз не съм сигурна дали трябва да дойда.

Кал вдигна вежди.

— Ама това момче здравата те е объркало, Лара.

Тереза поиска да слезе и Лара я остави на пода. Момиченцето отиде до прозореца и започна да говори на сойката, която бе кацнала на перваза.

Лара кръстоса крака и се загледа в приятелката си.

— Чувствата ми към него са много дълбоки.

Кал кимна.

— Забелязах.

— Затова ще бъде по-добре да се оттегля, вместо да пострадат няколко души, нали така?

— Той какво смята?

— Прояви разбиране. Не му беше приятно, но каза, че ме разбира. Дерек е много разумен и не мисли за себе си, а за другите, Кал.

Приятелката ѝ помълча, преди да зададе следващия въпрос.

— А как е в леглото?

— Кал, понякога си... ужасна!

— Нямам срам, нали?

Лара се засмя.

— Страхотен! Наистина страхотен! — Кал засия. А Лара добави:

— Сега разбираш защо това не биваше да се случва.

— Разбирам и друго — ти повече не бива да стоиш затворена като в манастир.

Лара я изгледа.

— Ти си невменяема!

Тереза се затича към майка си. Склони глава в скута ѝ. Кал я погали по косата.

— Какви са ти плановете?

— Ще сменя стъклото на джипа. И както ми се е насъбрало, ще седна да пиша.

— Тогава ли пишат поетите? Когато им се насъбере?

— В този случай — да. Поне докато се поуспокоя.

— Защо не дойдеш да хапнеш от моята лазаня, а?

— Благодаря, но имам нужда няколко дни да бъда сама. За да се съсредоточа.

Кал я погледна тъжно.

— Лара, да знаеш, че си твърде рационална, а уж си поетеса.

Лара се намръщи.

— Нали трябва някак да оцелея, Кал!

Дерек дописа листа и върна валяка на машината, за да прочете последния абзац. Изтри една фраза, добави дума и сложи листа в купа. И следващата глава от книгата бе почти готова. Той се облегна и погледна през прозореца.

Беше петък. От четири дни грееше слънце и Дерек се радваше, че Марк пътува при хубаво време. Погледна часовника си. Марк трябваше да пристигне всеки момент.

Отиде в кухнята. Водата в чайника беше още гореща. Пусна пликче чай в чашата си и наля вода. Пийна глътка от димящата течност и се върна в хола. Мислеше за Лара. От няколко дни не я беше виждал, а му се струваше, че е изминала година. Не му се беше обаждала. Той не искаше да я безпокои. Но снощи звънна на Кал и тя се досети защо се обажда.

— Лара е добре — каза Кал. — Всичко е наред.

Дерек не можеше да бъде съвсем сигурен дали Кал е наясно с отношенията им, но по въодушевения ѝ тон съдеше, че знае доста.

— Как ти върви книгата? — попита Кал. — Успяваш ли да съчетаеш държавата с църквата?

— Да, до мига, в който трябва да бъдат разделени.

Кал се засмя.

— Имаш чудесно чувство за хумор!

— То е задължително за преподавател по политическа философия.

Всъщност Кал не се беше чувала с Лара. Дерек имаше чувството, че Кал се въздържа да му каже някои неща, защото не би му било приятно да ги чуе. Така бе по-добре. Нощта, прекарана с Лара, бе едно от най-прекрасните преживявания в неговия живот. И все пак той се терзаеше, че бе нарушил брачната си клетва към Маргарет. През всичките тези години ѝ беше верен, но ето че не можа да устои на Лара. Защо не можа да устои? Защото любовта му към Маргарет вече не беше същата, или защото за пръв път се сблъскваше с такова изпитание? Не знаеше отговора.

Най-ужасното беше, че се налагаше да направи избор. Лара му даде да разбере, че не би желала да продължат връзката си при сегашното положение на нещата. Трябваше да мисли и за Марк. От едната страна бяха семейството му и дълга, а от другата — Лара.

Дерек се сепна от шум на приближаваща кола. Бяха Марк и приятелката му. Двамата слязоха от колата. Момчето удивително приличаше на майка си — същата кестенява коса и характерен нос. Дерек усети как сърцето му се свива. Момичето беше дългокрако и с щръкнала къса коса. Марк свали няколко чанти от багажника.

— Добре дошли! — посрещна ги Дерек на верандата.

Марк го запозна с Марси и двамата се здрависаха.

— Яли ли сте? — попита той и взе едната чанта.

— Малко, бяхме си взели някои неща за из път — каза Марси и отиде да погледне през френските прозорци.

— Марк, ела да видиш каква прелестна гледка!

Той остави чантата и застана до нея.

— Наистина е красиво.

Дерек занесе багажа им в стаята за гости. Когато се върна в хола, Марси и Марк все така стояха до прозореца. Марк я беше прегърнал.

— Искате ли да хапнем малко? Имам супа и можем да си направим сандвичи.

— Готово — съгласи се Марк и попита Марси: — Гладна ли си?

Тя сви рамене.

— Сандвичи с шунка? — предложи Дерек. Двамата кимнаха. — След десет минути ще са готови. Разходете се до носа, огледайте плажа.

Марк и Марси излязоха, а след десетина минути, когато се върнаха, Дерек слагаше масата. Марк влезе в кухнята, а Марси — в банята, за да се поосвежи.

— Как е... Лара? — попита момчето и седна на стола до Дерек.

— Не сме се виждали от няколко дни.

— Мама е добре, ако питаш... Същото положение.

— Тъкмо щях да те питам дали си ходил да я видиш.

— Ходя поне два-три пъти седмично.

— Радвам се, че се отбиваш често, Марк.

В този миг влезе Марси. Беше хубаво момиче въпреки стърчащата прическа и екстравагантни обеци, които висяха чак до

ключиците ѝ.

— Много хубава къща, професор Гордън — мило отбеляза тя.

— Благодаря. Но сега съм в сабатикал и поне една година можеш да ми казваш Дерек — засмя се той.

Тя се усмихна и седна до Марк.

— Няма да ми е лесно. Моята съквартирантка миналата година посещаваше лекциите по политическа философия и приказваше само за професор Гордън.

— Вероятно е била възхитена от интересните лекции.

Марси се засмя и сведе очи.

— Е, не само.

Дерек им подаде купите със супа и седна.

— Голям си майстор на бързите обяди — каза Марк и отхапа от сандвича си.

— Историята познава и други времена.

Марк се засмя.

— Помниш ли сандвичите, които ми правеше, когато мама се разболя? Ония с майонезата например?

— Много бързах и забравих майонезата — усмихна се Дерек. Винаги бе имал угризения като родител. Ако беше истински баща на Марк, сигурно нямаше да изпитва подобни терзания. — Такава грешка може да допусне дори най-добрата майка, нали?

— Да, но учителката ти прати бележка друг път да не ми правиш сандвичи само от хляб.

— Помня. Толкова се ядосах. Сякаш нарочно го бях направил!

— Ти поне си се старал — обади се Марси. — Моят баща не може да свари и яйце. Сега, като е сам, може и да се е научил. Всъщност не знам, защото винаги когато се видим, ме води в скъп ресторант.

— Чувство на вина — каза Марк, дъвчейки.

— Не, не е от чувство на вина. Щедростта е начин да изразиш любовта си. Нали вече не е с мама, търси начини да изрази обичта си.

— Татко, ти как мислиш? Ти си все едно разведен — рече Марк.

— Не е точно така. С майка ти сме все още женени.

Марк не отговори. Настъпи неловко мълчание.

— Като говорим за манджи, ти как се храниш? — попита Дерек.
— Пак ли хапваш овесени ядки половин час преди обяд?

— Не. Честно казано, почти не готвя. Марси също. Обикновено ядем в стола, после учим и се прибираме вкъщи.

— Марк... — тихо рече Марси и го сръга.

— Той знае — каза Марк. — Дерек също си има приятелка.

Дерек отвърна със стиснати устни:

— Марк, ти нещо грешиш. Когато ми се обади, Лара беше тук, защото имаше проблеми с бившия си съпруг. Беше я нападнал пред дома ѝ и полицията го търсеше. А той преобърна всички мотели, приятелски домове и цялата околност, за да я намери. Поканих я при мен, защото никога не би допуснал, че се крие в моя дом.

— Искаш да кажеш, че тя ти е само приятелка и нищо повече?

Дерек погледна Марси, която не вдигаше очи от масата.

— По-късно ще поговорим, искаш ли?

Марк погледна Марси, после Дерек и каза:

— Да. Извинявай, може би не трябваше да повдигам този въпрос.

— Аз ще изляза да се поразходя — предложи Марси.

— Не, остани — рече Дерек. — Цял уикенд е пред нас. Имаме предостатъчно време да поговорим.

Момичето взе сандвича си и стана от масата.

— Но аз наистина искам да поизляза на чист въздух. Ще си изям сандвича на плажа.

Марси излезе и Дерек каза:

— Много мило момиче. Сериозни ли са нещата?

Марк сви рамене.

— Много сме близки.

— Мислех, че само излизате заедно.

— Познавам я много преди ти да се запознаеш с Лара.

— За Лара ли искаш да говорим?

— Лара не ме интересува кой знае колко, но мама...

— Какво искаш да кажеш?

— Не е хубаво да злоупотребяваш с нейното положение.

— Какво значи „злоупотребяваш“?

Марк се заклати на задните крака на стола и склучи ръце зад главата си.

— Между вас има ли любовна връзка?

— Не, точно любовна връзка — не. — Дерек погледна Марк в очите и видя, че е много по-разтревожен, отколкото предполагаше.

Момчето го изгледа изненадано.

— Искаш да кажеш, че само сте се чукали един-два пъти?

— Не ми харесва начинът, по който се изразяваш.

Марк имаше изнервен вид.

— Добре, извинявай. Но какво означава всичко това? Че щом мама не знае, това не би я засегнало! Така ли?

— Аз сам отговарям за постъпките си.

— Да, можеш да правиш всичко, което поискаш, и не си длъжен да ми даваш обяснения. Но поне спази благоприличието и се разведи.

Дерек усети кръвта в главата си.

— Затова ли дойде тук, за да ми го кажеш!

— Убеден съм, че много хора те смятат за луд, тъй като все още нито си я оставил, нито ѝ изневеряваш...

— Марк!

— На твое място мисля, че и аз не бих издържал. Но някой изобщо мисли ли за мама? И ако не аз, то кой би помислил за нея?

— Разбирам как се чувстваш, но ми се струва, че се натоварваш излишно.

— Знаеш ли по-добро разрешение?

— Не бих направил нищо, което да обиди Маргарет.

— Добре, какво означава това в края на краищата?

— Означава, че няма да ѝ бъда съпруг, ако дойде времето, в което разбере, че повече не мога да съм женен за нея.

Марк помълча, а после рече:

— Това достатъчно оправдание ли е?

— Няма да се разведа само защото съм се запознал с жена, която ми харесва. Такива неща стават. Вярно, странно е, че ми се случи след толкова години. Въпросът е какво ще покаже бъдещето.

— Ти как мислиш?

Дерек премести чинията си встрани.

— Там е проблемът. Не съм сигурен. В момента между нас няма, както ти каза, „връзка“. Тя не иска. Може и всичко да приключи просто ей така. Засега не мога да преценя. Но, честно казано, тя много ми харесва.

— Тогава вероятно вече е време да се разделиш с мама. Може и да не те интересува какво мисля или не, аз, естествено, съм този, който

ще ти дава съвети. Но вече съм решил да поема отговорност за мама — в емоционален смисъл. Струва ми се, че трябва да се разведеш.

— Аз нося отговорност за майка ти.

— Ами!

— Какво искаш да кажеш? Това, че в живота ми се е появила друга жена, не означава, че съм сложил черта на брака си!

— Виж, тук не става дума за теб, а за мен. Аз вече не съм дете. Мама може и да ти е жена, но на мен ми е майка. Мислиш си, че съм се приспособил някак към тежката ѝ болест. Толкова пъти си ми казвал, че се гордееш с мен, нали? Но уверявам те, на мен ми е много по-тежко, отколкото го показвам. — Дерек мълчеше, искаше да му даде възможност да каже всичко, което мисли. — Когато положението на мама се влоши... и се наложи да отиде в болницата, аз седях буден по цяла нощ и се притеснявах. Страх ме беше, че ще умре. Вярно, никой не е безсмъртен. Но тя беше толкова млада. Не исках да ме напусне. Денят, в който остана в болницата, аз разбрах, че ще ми бъде трудно. Тревожех се за бъдещето. Бях на петнайсет години, но знаех, че рано или късно, ти ще си тръгнеш и тогава...

— О, Марк.

— Не те упреквам в нищо. Дори се чудя как издържа толкова години. В нищо не те обвинявам. Казах ти, че на твое място, сигурно не бих издържал толкова дълго.

Думите на Марк режеха като нож. Дерек чуваше за пръв път това признание. Болестта на Маргарет беше истинска трагедия, но душевните терзания на Марк също бяха ужасни. За пръв път говореха за чувствата му и Дерек бе наистина смутен.

— Значи не си давал вид на дълбоката си мъка.

Марк кимна.

— Аз не само се тревожех. Мразех целия свят. Повечето майки отглеждат децата си, докато изхвъркнат от гнездото, а моята лежеше безпомощна и се нуждаеше от мен. Изпитвах вина от тези чувства, защото тя нямаше никаква вина. Колкото по-виновен се чувствах, толкова повече мразех всичко и всички.

— Марк, не съм знаел... — Дерек изпита срам затова, че не бе забелязал страданията на момчето. Едва ли беше извинение фактът, че той мислеше предимно за последствията от болестта на Маргарет

върху своя собствен живот. Беше му трудно да се примири с това, че ще бъде вдовец и ще трябва да се грижи сам за доведения си син.

— Но преди години на мен не ми беше съвсем ясно какво точно чувствам. Нещата изкристализираха напоследък. И ми се струва, че и ти изпитваш нещо подобно. Затова смятам, че трябва да се разведеш.

Дерек бе много смутен — дали не бе твърде егоцентричен... Той сложи ръка на рамото на Марк.

— Надявам се не си допускал, че ще те изоставя.

— Не и съзнателно. Но нищо не продължава вечно.

— Това не е истина, Марк. Ти си ми син. Все едно роден син. Вярвам никога не си допускал, че ще те забравя дори майка ти да я няма!

— Не. Но както и да е, всичко това е минало. Пък и аз не съм вече дете, нали?

— Не е само минало. Аз също съм обзет от подобни мисли. И те не само засягат майка ти и мен. Или Лара. А и теб също.

— Мен не ме включвай. Нямам нужда от съчувствие.

Дерек стана и отиде в другия край на стаята. Беше объркан. Толкова объркан, колкото когато Лара Серенов за пръв път се появи в неговия живот.

— Въртим се в омагьосан кръг.

— Какво смяташ да правиш? Дерек, аз трябва да знам.

— Няма да се разведа. Човек не се развежда само защото другият е болен. Освен това аз още я обичам.

Двамата си размениха погледи. Марк стана и отиде до прозореца. Дерек се приближи и също се загледа в залива.

— Ще изляза да потърся Марси.

— Марк, може и да не стигнахме до решение, но съм доволен, че обсъдихме нещо, което тежеше и на двама ни.

Момчето кимна.

— Вие с Марси се разходете по плажа, а аз ще попиша. Довечера ще ви заведа на вечеря.

Марк се усмихна. Най-сетне лицето му придоби спокойно и дружелюбно изражение.

— Тази идея ми харесва!

Дерек остана на прозореца, докато Марк се отдалечи от къщата и скоро се изгуби от погледа му. Обърна се и очите му попаднаха на

стихосбирката на Лара. Въздъхна и отиде да измие чиниите от обяда.

Лара паркира пред хотел „Мендосино“ и забърза по дървената пътека към входа. Имаше среща с Шърли в седем и беше закъсняла двацет минути. Приятелката и беше в бара. До нея седеше някакъв мъж. Лара като че ли го познаваше отнякъде.

Тя се приближи до масата, мъжът стана и Шърли й го представи. Джим Коул. Беше идвал на няколко сбирки преди около година. Шърли и Джим излизаха заедно, но когато се разделиха, Джим престана да посещава сбирките им.

— Не сме се виждали отдавна — каза Лара.

— Да. Повече от шест месеца ме нямаше. Скоро се върнах.

Лара забеляза, че Шърли бе много доволна и радостна. Джим стана да си вземе цигари и тя бързо й пошепна, че я е поканил на парти, но тя му отказала заради ангажимента си с нея тази вечер.

Лара веднага каза:

— Моля те, не му отказвай заради мен!

— Не е хубаво така — неубедително възрази Шърли. — Ако толкова държи на мен, пак да ми се обади, нали така?

— Няма защо да му въртиш номера. Не пропускай шанса си.

Джим се върна. Лара каза, че я боли главата и помоли Шърли да я извини, защото би искала да се прибере. Шърли запротестира и каза на Джим изобщо да не й вярва.

— Лара, защо не дойдеш и ти на партито? — каза Джим и запали цигара. — Ще хапнем, ще пийнем.

Лара не искаше да им досажда и настоя:

— Вие двамата идете. Аз ще си изпия виното, ще видя какво ново има в книжарницата и ще се прибера. Хайде, тръгвайте!

Шърли и Джим не знаеха какво да отговорят. Поканиха я още веднъж, но Лара беше категорична. Докато ги изпрацаше с поглед, тя изведнъж трепна — Дерек стоеше във фоайето на хотела. С едно хубаво момче и стройно русо момиче с щръкнала коса. Изглеждаха се канеха да влязат в ресторанта, но не я бяха забелязали.

Лара не можеше да откъсне очи от тримата. Не беше виждала Дерек от онази нощ. Тя изведнъж забеляза, че момчето я гледа. Тя смутено извърна очи. Момчето каза нещо на Дерек и той я погледна.

Не знаеше какво да прави. Дерек тръгна към нея и тя усети, че сърцето ѝ ще изскочи. Той спря до масата, погледна я в очите ѝ попита:

— Нали не преча?

— Здравей, Дерек!

— Видя ми се самотна. Затова реших да ти се обадя. — Погледът му беше тъжен и умислен.

— Пихме по едно с Шърли и с един неин приятел.

— Те тръгнаха ли си?

— Да.

— Дошли сме да вечеряме — това са синът ми и приятелката му. Ела с нас!

— Благодаря. Но тъкмо си тръгвах.

— Вечеряла ли си?

— Не, но...

Марк и момичето стояха на прага на бара. Дерек им махна и каза:

— Нека поне ви запозная.

Марк Гордън беше сдържан. Момичето се държеше по-дружелюбно.

— Предложих на Лара да вечеря с нас. Но тя мисли, че ще ни притеснява и ми отказа.

— Как ще ни притеснявате! Елате с нас — рече Марси. После се обърна към Марк и го погледна.

Дерек отново настоя с усмивка.

— Пък и нали знаеш, масите са за четирима...

Лара погледна Марк. Той кимна.

— Елата с нас. Инак на Дерек ще му е скучно с нас двамата.

Лара се смути от настояванията им и стана. Беше ѝ приятно да види Дерек, а той очевидно също се радваше, че я срещна. Той хвана ръката ѝ и двамата последваха Марси и Марк в ресторанта. Въпреки дните раздяла, тя потръпна от докосването му.

Настаниха се на масата. Лара се загледа за миг в тримата и изведнъж почувства някакво напрежение, което не бе забелязала в първия момент. Дали не сгреша, като се съгласи да вечеря с тях? Дерек обаче разсея съмненията ѝ. Той подхвана приятелски разговор и атмосферата постепенно се разведри. Марси също се поотпусна и участваше активно в разговора. Само Марк бе мрачен.

Лара се опита да го заговори.

— Аз бях на телефона, когато се обади онази вечер.
— Да, знам. Дерек ми обясни.
— Покани ме, защото нямах къде другаде да отида.
— Той си е такъв. Жалостив към изпадналите в беда.
— Лара не беше чак толкова изпаднала — рязко се обади Дерек.
— Ти също би постъпил така, Марк.
— Наистина бях в затруднено положение — тихо рече Лара, доловила напрежението между двамата мъже. — Беше много мило, че Дерек ме покани.
Настъпи неловко мълчание. Марк попита:
— Лара, ти виждала ли си мама?
— Не — отговори Лара и смутена от неочаквания въпрос наведе поглед.
Дерек се намеси.
— Разбира се, че не я виждала.
— Сега е доста променена. Но преди да се разболе, беше много хубава, привлекателна, интелигентна. Щастливо омъжена.
Дерек процеди тихо:
— Марк, ако обичаш...
— Тримата сте дошли да прекарате приятно, а аз в никакъв случай не искам да ви развалям вечерта. — Лара стана и дръпна назад стола си. — Най-добре ще бъде да ви оставя. И без това трябва да се прибирам.
— Не си тръгвай — обади се Марси.
Лара погледна Дерек, който имаше ужасно нещастен вид.
— Извинявайте — добави Лара и се отправи към вратата.
Вече беше пред хотела, когато усети стъпки. Дерек я хвана за ръката.
— Лара, толкова съжалявам. Мислех, че Марк е пораснал, а той... Надявах се срещата ни да смекчи неговата враждебност. Уви...
— Не го виня — едва смогна да изрече Лара. Не й достигаше дъх. — Моя е вината. Не трябваше да се съгласявам да вечерям с вас.
— Тя изтри сълезата в ъгълчето на окото си. — Той знае ли за нас?
— Да.
— Ето защо виновната съм аз.
— За нищо не си виновна. Не биваше да допусна това да се случи.

— Грешката я моя. Чувствам се ужасно.

— Но какво говориш!

Лара се обърна, за да си върви, но Дерек отново я хвана за ръката.

— Постъпих може би егоистично, но като те видях да седиш в бара сама, не можах да устоя на желанието си да бъда с теб.

— Знаеш ли какво, ти наистина съжаляваш изпадналите в беда.

Дерек я погледна тъжно. Не й отговори. Само държеше ръката ѝ и не я пускаше. Лара едва се сдържаше да не се разплаче.

Дерек промълви:

— Толкова ми липсваше. Знаем се отскоро, но ужасно ми липсваш.

Лара поклати глава.

— Дерек, и двамата сме преживели доста. И затова сега се чувстваш така. Заради обстоятелствата. Може би те те заблуждават.

Лара стисна пръстите му и измъкна ръката си.

— Искам пак да се видим — каза той.

— Не.

— Проблемите на Марк нямат нищо общо с теб.

— Така е. Той отговаря за неговите си чувства, а аз — за моите.

Сгреших, че спях с теб. Не трябва да повтарям тази грешка.

— Аз не настоявам за това.

— Няма смисъл да се заблуждаваме взаимно.

— Далеч съм от тази мисъл.

— Това, което имаме предвид, и онова, което всъщност става невиннаги съвпада. Не те обвинявам. Нося си отговорността за всичко, което се случи. Затова не искам да се виждаме.

— Не говориш сериозно.

— Напротив, Дерек.

Той се умълча.

Лара направи една крачка и го целуна по бузата.

— Въпреки всичко — каза тя през сълзи, — не съжалявам за онази нощ. Но всичко свърши. Остави ме. Синът ти се нуждае от теб. Жена ти — също.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В неделя сутринта Дерек седна пред машината. Написа една страница и спря. Марк и Марси отидоха на екскурзия до близкия национален парк и той имаше намерение да поработи. Но мисълта му се въртеше все около Лара.

Двата дни преминаха в напрежение. След като тя си тръгна, Дерек се върна в ресторанта и Марк му се извини, но това извинение бе почти ненужно, тъй като думите му бяха засегнали най-вече Лара.

През целия уикенд Марк и Марси почти не се прибираха, разхождаха се по брега, а Дерек пишеше. Събота вечерта им стотви, поседяха пред камината, после той си легна и ги остави насаме.

Дерек отново мислеше за Лара, когато чу колата на Марк. След миг двамата с Марси влязоха, поруменели от свежия въздух.

— Време е да си тръгваме — каза Марк.

— Няма ли да обядвате?

— Не. По пътя ще си вземем нещо.

— Отивам да приготвя багажа — рече Марси и се запъти към стаята за гости.

Марк застана пред бюрото на Дерек.

— Може ли да поговорим една-две минути?

— Разбира се.

— Ако искаш, да се поразходим, а?

— Добре.

Слязоха на малкия плаж на залива. Марк седна на пясъка и Дерек се настани до него. Вълните се плискаха, а чайките се стрелваха и възнасяха над пенестите им гребени. Марк се наведе, взе един камък и го хвърли в морето.

Това напомни на Дерек за времето, когато Марк бе момченце и тримата с Маргарет се разхождаха по брега. Само че сега нея я нямаше. И Марк бе млад мъж на двайсет години, а не дете... Бяха изминали много години и всичко се бе променило.

Марк мълчеше, а Дерек не знаеше какво да каже. Най-сетне синът му се обърна към него и каза:

— Все си мисля за онази вечер в ресторанта и ми е кофти, че стана така.

— Било каквото било. Нали се извини. Няма смисъл да се измъчваш.

— Извиних се на теб, но засегнах Лара.

— Тя разбира какво чувстваш, Марк.

— И все пак... Постъпих детински. Нали нямаш нищо против, ако ѝ се обадя, преди да си тръгнем?

— Не би било лошо, но не се налага.

— Татко, стига си ме щадил. Когато сгреша, трябва сам да се оправям. Но не съм напълно наясно с някои неща. Например какви са отношенията ти с Лара. Май имате проблеми?

— Така е.

— Заради мен ли?

— Не. Не е свързано с теб. Но ако искаш, все пак ѝ се обади. Няма да е лошо...

— Добре, ще ѝ се обадя. Преди да тръгнем.

— Щом така си решил.

Двамата се върнаха в къщата. Марси беше опаковала нещата и четеше списание. Марк ѝ каза, че ще се обажда по телефона и тя тактично излезе с Дерек да подреждат багажа в колата. Марк завъртя номера и чака доста дълго, докато Лара се обади.

— С Марси си тръгваме след малко — започна момчето, — но преди да заминем, искам да се извиня за онази вечер.

— Няма за какво, Марк. Разбирам чувствата ти.

— Държах се като дете. А ти не го заслужаваш. Извинявай, Лара.

— Много си мил. Да не би Дерек да ти се скарал?

— О, не. Само го попитах дали има нещо против да ти се обадя. Не бих искал да ви създавам повече проблеми.

— Няма такова нещо, честна дума.

— Знам, че не всичко е наред между вас — внимателно подхвана Марк, — но не обвинявай Дерек. Мама умира и той не може да ѝ бъде верен до безкрай, нали? — Марк усети, че гърлото му се свива, но в края на краищата това бе истината. Дерек вероятно я бе обсъждал с

нея, но Марк държеше и той да ѝ го каже. — Какво значение има дали ще го стори по-рано или по-късно?

— Може и да не ми повярваш — тихо рече Лара, — но на мен ми е много мъчно за майка ти.

Марк изведнъж се натъжи. Той усети, че тя е напълно искрена и че не изпитва никакви лоши чувства към него.

— Разбрах, че си имала доста проблеми с бившия си съпруг.

— Да, така е.

— Лара, надявам се да не ми се сърдиш.

— Не ти се сърдя. Нищо лошо не се е случило. — Лара замълча и след малко попита: — На колко години си, Марк?

— На двацет.

— Толкова ми е приятно, че си поговорихме. Ти си едно разумно момче. Бившият ми съпруг е на трийсет и една и изобщо не може да се сравнява с теб...

— Трябваше да ти се извиня.

— Разбирам, че имаш причини да изпитваш враждебност към мен, и затова ти благодаря за вниманието.

— Болестта на майка ми повлия на всички ни. И човек, без да иска...

— Разбирам. Бъди сигурен, че аз няма да утежнявам положението допълнително.

Преди да затворят, Марк понечи да ѝ каже, че тя не го утежнява, но се разколеба — и двамата знаеха, че не е така. Дерек бе женен, а Лара бе другата жена. Имаше ли смисъл да извъртат нещата?

Марк въздъхна и излезе. Марси седеше в колата и разговаряше с Дерек. Дватама го погледнаха въпросително.

— Извиних ѝ се и мисля, че вече не ми се сърди. — Дерек го погледна с благодарност. Марк се поколеба дали да не добави, че може би това обаждане ще усложни нещата между баща му и Лара, но се отказа и тихо добави: — Е, сега, вярвам, на всички ни е по-леко.

Дерек го стисна за рамото и се усмихна. Марк се качи в колата. Махнаха си за довиждане и колата потегли към магистралата. Марк изчака колите, но остана все така надвесен над кормилото дори когато пътят беше вече чист. Марси го попита:

— Какво ти е?

— Нищо — неубедително рече той.

— Кажи ми все пак!

— Имам гадното усещане, че обърках нещата.

— Какво искаш да кажеш?

— Идването ми тук и разговорът с Лара усложни отношенията й с баща ми. Сега още повече ще се притеснява от факта, че е женен. Прав ли съм?

— Защо мислиш така?

— Защото тя ми каза, че повече няма да утежнява положението...

— Това не означава нищо. Бъдещето ще покаже.

— Може би.

Марк натисна газта и излезе на магистралата току пред една хвърчаща кола. Марси погали ръката му.

— Успокой се. Не можеш да поемеш отговорност за всичко. Каквото и да се случи между тях, ти няма да бъдеш виновен, повярвай ми.

— Сигурно си права — опита да се усмихне Марк. — Може би прекалено се вживявам.

— Как така изведнъж ти стана жал за Дерек? Мислех, че си против връзката му с Лара.

— Бях. Бях бесен, че изоставя мама. Но започвам да разбирам, че това е неизбежно. Няма смисъл да се протака. Той трябва да се разведе и да се сложи край.

— Казал ли си му го?

— Да, но той не е съгласен. Все още не е готов да вземе решение.

— Колебае се. Нали, казваш, че обичал майка ти?

— Твърди, че още я обича.

— Горкият, хич не му е лесно. Ако съм на твое място, бих го оставила на мира — нека сам си прецени.

Марк се замисли, загледан в пътя.

— Не знам дали ще мога. Щом се сетя за мама, и направо полудявам. Тя може и нищо да не разбира, но всякак не го заслужава.

Марси склони глава на рамото му. Не каза нищо, но момчето усети, че тя разбира душевните му терзания. Толкова му беше мила! Тя го целуна по врата и каза:

— Гордън, благодаря за уикенда. Беше страхотно, въпреки хилядите проблеми.

Марк я погледна и я щипна по носа. Марси правеше всичко възможно, за да го разведри. И той ѝ беше признателен. В този момент се нуждаеше от приятел. Семейството му беше в криза и може би той трябваше да предприеме инициативата, за да я разреши.

Дерек не се обади на Лара няколко дни. Не искаше да я притеснява. Беше сигурен, че тя нарочно избягва изкушението, но пък желанието да я види надделяваше. Въпросът беше при какви обстоятелства и кога.

А когато най-сетне реши, че ще бъде най-естествено да се срещнат на сбирката на дружеството, получи писмо от областната прокурорка по повод делото срещу Стийв Адамсън и евентуалните му показания. Беше забравил, че на Лара ѝ предстои това изпитание. А той трябваше да ѝ помогне. Нямахше да бъде никак лесно. А дали Лара щеше да му разреши да ѝ помогне...

Дерек се обади на областната прокурорка Каролин Бюканън. Тя го помоли да отиде при нея, за да разговарят.

— Ще се виждате ли скоро с Лара Серенов?

— Да, в сряда. Защо?

— Бихме могли да дойдем заедно.

— Разбира се. Но ще разговарям с всеки поотделно.

— Удобно ли ще бъде за вас?

— Да.

Уточниха часа и Дерек реши да се обади веднага на Лара. Надяваше се да не му откаже да пътуват заедно. Набра номера, но никой не вдигна телефона. Звъня още няколко пъти, докато най-сетне я намери късно следобед.

— Помислих, че са те изяли мечките — пошегува се Дерек.

Лара обаче отговори със сериозен тон.

— Бях долу на поляната при рекичката с касетофона и тефтера си. Времето беше толкова приятно.

— Да, наистина.

Последва тишина. Дерек попита:

— Как си, Лара?

— Добре съм. Всичко е нормално.

— Мислих си за теб.

— Не е трябвало.

Дерек не можеше да се примири с упорството ѝ.

— Не мисли, че ще те оставя така лесно — рече той.

— Нямах друг избор.

В гласа ѝ се долавяха нотки хлад, които го смутиха.

— Не ти се обаждам за това. Днес говорих с областната прокуратура. В сряда имам час при нея, горе-долу по същото време, когато е и твоята среща. Можем да отидем заедно.

— Не знам какво да ти отговоря.

— Виж, Лара, историята със Стийв преживяхме заедно. Сега ни предстои делото. Не можеш да се правиш, че не съществувам!

Тя не отговори веднага. След малко тихо рече:

— Има друга причина.

— Страхуваш ли се от нещо?

— Не.

— Тогава нека да ти помогна. Нека бъда до теб. Аз не съм Стийв. Аз съм твой приятел. Или си забравила?

Дерек чакаше отговора ѝ.

— Не мисли, че съм неблагодарна. Но не искам да правя още една грешка.

Лара отново замълча. Дерек знаеше, че не и е лесно да вземе решение. Надяваше се да прояви разум и да се съгласи да ѝ помогне.

— Е, добре — каза най-сетне Лара. — Щом настояваш, ще пътуваме заедно. Но, моля те, не усложнявай нещата.

— Бъди спокойна.

Лара бе неспокойна в следващите няколко дни до сряда. А в сряда сутринта представляваше кълбо от нерви. Загледа се в огледалото, докато очертаваше с бледорозов молив устните си. Косата ѝ бе прибрана назад. Беше се издокарала с бялата копринена блуза и морскосинята пола от единствения костюм, който имаше.

Съжаляваше, че се съгласи да пътува с Дерек. Щеше да ѝ е много по-леко, ако беше тръгнала сама. Ала този мъж, той бе неустоим...

Леко начерви устните си и прибра един кичур коса. Чу шума от кола и бързо облече самото си.

Отвори вратата. Дерек ѝ се усмихваше. За пръв път го виждаше толкова официален — със спортно сако и вратовръзка. Не можеше да не признае, че се радва да го види.

— Здравей — каза той.

Лара едва прикри радостта си.

— Готова съм. Само да си взема чантата.

Тя влезе вътре. Взе и плика до чантата. Там беше стихотворението, посветено на него.

Когато се върна, Дерек стоеше на верандата и гледаше гората. От него се излъчваше спокойствие и сигурност — прекрасни качества.

Лара му подаде плика.

— Ето стихотворението, за което ме помоли.

Дерек го взе внимателно.

— Кога мога да го прочета?

— По-късно. Когато си сам.

— Защо? Да не би да се смущаваш?

— Това е първото стихотворение, което пиша за някого. И май наистина се притеснявам.

Дерек сложи плика във вътрешния си джоб.

— Добре, няма да го чета сега.

Качиха се в колата. Дерек ѝ държи вратата, а после заобиколи и седна на шофьорското място. Тя го погледна. Очите им мигом се срещнаха. Преди да потеглят, тя усети, че той отново я наблюдава.

Излязоха на магистралата. Дерек мълчеше. Колкото ѝ да беше неловко, Лара предпочиташе да не говорят.

След малко той я попита:

— Тревожиш ли се за срещата с прокурорката? Сигурно не ти е приятно пак да си припомниш тези неприятни преживявания...

— Опитвам се да не мисля. Най-добре би било всичко това веднъж завинаги да изчезне в миналото.

— Може би след време... Но сега предстои делото.

— Знам, Дерек. Няма как, трябва да изтърпя. И все пак старая се да не мисля много. Слава Богу, че заместник-шерифът дойде на време. Не ми се мисли какво щеше да се случи, ако беше закъснял.

— Ти ще прецениш кога и колко, но аз бих искал да бъда до теб и да ти помагам.

Колко беше мил! Дерек беше човекът, който ѝ се притече на помощ, и който я очарова. Лара бе трогната от неговото внимание. Присъствието му я разнежваше. Опасно чувство. Трябваше да внимава, не биваше да се отпуска.

— Ще те притеснявам ли? — попита Дерек.

Лара се размърда смутено и отговори лаконично:

— Това е мой проблем.

— Щом казваш.

Пътят се виеше между хълмовете, между гори и по стръмни склонове. Дерек почти не говореше. Не искаше да насилва нещата. И тя му беше благодарна. Въпреки това изпитваше желание да узнае как стоят нещата между Дерек и сина му.

— Беше много мило, че Марк ми се обади — рече тя. — Постъпи разумно.

— Не допусках, че заминаването ми му се е отразило толкова силно. Разбрах и някои други неща, които не знаех. Колко много е страдал и страда за майка си.

— А моето присъствие задълбочи проблема.

— Марк трябва да разбере. Нужно му е малко време. Говорихме и за това.

— Предполагам знае, че онова, което се случи помежду ни, не е нещо трайно...

— Мисля, че не подценява случилото се.

Замълчаха. След малко Лара прошепна:

— Дерек, аз също не бих искала да те засегна, с каквото и да е.

Той я хвана за ръката. От докосването му ѝ премалая и я обзе внезапна радост. Усети, че за кой ли път не може да устои на ласките му.

Пристигнаха в града и скоро спряха пред съда. Почакаха в приемната. Прокурорката Каролин Бюканън — приятна делова брюнетка в сив костюм и елегантни черни обувки — излезе, за да се запознаят. Тя бе висока, с румени страни, и само няколко години по-възрастна от Лара. След като се здрависаха, прокурорката покани първо Лара.

Щом се скриха от погледа му, Дерек извади плика от джоба си. Бързо го отвори. Стихотворението беше няколко страници, изписани с едър наклонен почерк. Стиховете се лееха откровено, непревзето. Лара описваше дървото до къщата му, но по всяка вероятност и него самия — така, както тя го виждаше. Редяха се алюзии с бури и вихрушки, но

също и със спокойствие и мир. Дървото олицетворяваше достолепието, придобито от дългия достоен живот.

В стихотворението не се долавяха феминистки нотки, Лара присъстваше само като наблюдател. Тази дистанция го натъжи, но той си я обясни с душевното ѝ състояние през онези дни. Хареса стихотворението. Прочете го няколко пъти. То бе много лично, предназначено само за него. Щеше да го пази така, както свидно пазеше спомена за краткото време, което двамата бяха прекарвали заедно.

Каролин Бюканън седеше на бюрото си с жълтата папка от делото пред себе си. Касетофон записваше разговора ѝ с Лара. Преди да го пусне, Бюканън обясни, че записът ще ѝ помогне да подготви въпросите си за делото. Прокурорката беше прегледала полицейския доклад. Тъй като Лара и обвиняемият са били съпрузи, тя държеше да знае кога са се срещнали за пръв път.

Лара очакваше подобни въпроси. И все пак разговорът за миналото събуди у нея много неприятни спомени. Спомена, че са били съученици. После разказа за краткия им брак и за горчивия му край. Когато стигна до посещенията на Стийв през миналия месец, прокурорката ѝ зададе няколко допълнителни въпроса.

Бюканън си записваше някои подробности, но през повечето време внимателно слушаше и наблюдаваше Лара, вероятно преценявайки искреността ѝ. Когато свършиха с въпросите и отговорите, прокурорката се облегна в стола си и попита Лара с тон на съдия:

— Вие как се чувствате?

— Какво имате предвид?

— Жертвите на опити за изнасилване и на изнасилване обикновено имат проблеми. Трудно преживяват случилото се и изпадат в стресови състояния при срещата с нападателя в съда.

— Да, мислила съм по този въпрос. Смятам, че ще издържа.

— Понякога процесът въздейства оздравително. Жертвата вече не се чувства безпомощна и унижена. Справедливата присъда често има терапевтичен ефект. Може и при вас да се получи така.

— Чувала съм за това. За щастие заместник-шерифът пристигна на време и Стийв не успя да ме изнасили.

— Имали сте късмет. Но оказаното насилие над личността ви е неоспорим факт. Затова държа да знам какво е психичното ви състояние. Разбира се не то е най-важното за това дело, но за мен е от значение, за да мога да защита жертвата с всички възможни средства. Това е личната страна на работата ми.

— Благодаря ви за вниманието. Първите дни бях наистина много разстроена, но не изпаднах в тежка депресия. Чувствах се ужасно, но някак се справях. Постепенно всичко отново дойде на мястото си.

— Това е добре. — Каролин Бюканън отметна назад коси и се загледа в Лара. — Попитах ви и поради друга причина.

— Да?

— Стийв Адамсън настоява да разговаря с вас.

— Защо?

— Вероятно ще ви моли да се откажете от обвинението си срещу него или поне да не ни съдействате, докато се води делото.

— Как може да разчита на такова нещо! — възнегодува Лара.

— Има и още нещо, което не знам как да си обясня. Миналата седмица се появи съпругата му. Посети го в затвора, но повече не знам.

— Мери Бет?

Прокурорката кимна.

— Адвокатът на Адамсън твърди, че се сдобрили, но не съм убедена, че това е истината. Стар трик — преданата съпруга застава до мъжа си в съда. Но всичко рано или късно ще се разбере. Въпреки всичко Адамсън настоява да разговаря с вас.

— Налага ли се?

— Не. Това може да стане и в залата преди делото. Но вие ще решите.

— Не искам да разговарям с него. В никакъв случай — заяви Лара без никакво колебание.

— Ще съобщя на адвоката му. Аз нямам повече въпроси. Ако искате, питайте ме нещо. — Лара поклати глава. — Добре, тогава е ред на господин Гордън.

Лара стана и се върна в приемната. Дерек се надигна, щом я видя. Погледна я въпросително. Тя опита да се усмихне, за да го

успокои, че всичко е наред. Дерек стисна ръката ѝ приятелски и последва Каролин Бюканън в кабинета.

Лара се отпусна на пейката. Беше изненадана от това, че Мери Бет бе посетила Стийв в затвора. Може би го беше съжалила. Доколкото знаеше отношенията на Мери Бет със Стийв не бяха по-добри, отколкото нейните с бившия и съпруг. Дано не се беше поддала на приказките и обещанията на Стийв...

Дерек излезе от кабинета на прокурорката и двамата с Лара се запътиха към колата. Беше топло и сенките на кленовете и брястовете хвърляха приятна сянка по тихата улица. Листата на дърветата жълтееха, а във въздуха се носеше приятният мирис на есен.

Дерек я погледна и попита:

— Как мина разговорът?

— Прокурорката каза ли ти за Мери Бет?

— Да. И много се изненадах.

— Аз също. Не я познавам, но се чудя какво ли я е накарало да се срещне с него.

— Хората реагират по различни начини.

— Дано не си навреди сама.

— Не мисли за нея, Лара. Не всичко зависи от теб. И не на всекиго можеш да помогнеш.

Когато стигнаха до колата, Лара хвана Дерек за ръка.

— Бързаш ли да се прибереш?

— Не много. Защо?

— Ако искаш, да се поразходим, преди да се приберем?

— Щом искаш.

— Имам нужда от малко чист въздух.

Къщите, покрай които минаваха, бяха тихи — сякаш обитателите им спяха или седяха кротко на кухненската маса, докато паят за обяд се опече. Градът живееше в спокойния ритъм на голям стенен часовник.

— Защо си умислена? — попита Дерек, след като повървяха няколко минути.

— Чудя се защо му е да разговаря с мен! Как мислиш, правилно ли постъпих, че не се съгласих да се срещнем?

— Разбира се. Ти нищо не му дължиш. Иде ми да го застрелям.

— И аз се чувствах така, но знам ли...

Завиха по улицата покрай малко момиченце на колело с три колела. Дерек закачливо разроши косите му.

— Не мисли за това. Помисли за себе си.

— Лесно е да се каже. Ето ти се тревожиш за жена си и за сина си. Непрекъснато мислиш за отговорността си към тях. А искаш аз да не мисля за другите.

— Стийв е нещо друго. Ти не си му длъжна с нищо.

— Така е. Но понякога се замислям дали не скъсах с твърде много хора. Постъпих правилно със Стийв, тук няма спор, но с баща ми? Не поддържаме връзка. Ами какво стана и с приятелството между теб и мен, кажи?

Дерек я прегърна през раменете.

— Поставяш ме в неудобно положение, Лара. Но за да бъда искрен, ще кажа, че имаш право да се държиш по този начин.

Той стисна приятелски рамото ѝ и свали ръката си.

— Благодаря ти за откровението.

— Това обаче не означава, че чувствата ми към теб са се променили. Аз много държа на теб и това е факт, който не мога да пренебрегвам.

Дерек я погледна, за да види реакцията ѝ. Странно, но тя бе все така умислена. Гледаше право пред себе си и явно преценяваше думите му. Толкова много го привличаше, че му се прииска отново да я прегърне. Да я целуне. Едва се въздържа.

Най-сетне Лара се обърна и го погледна.

— Аз също не мога да пренебрегвам чувствата си към теб. Признавам си го. Омръзна ми да съм сама. Но ми е трудно да преодолея защитната бариера, която съм градила с години.

— Не е лесно да се бориш сам с чувствата си, знам.

Лара му се усмихна с благодарност за разбирането. Дерек преплете пръстите си в нейните. Повървяха още малко и тя рече:

— Не знам защо, но се чувствам много по-добре.

— Аз също.

След малко Лара добави:

— Имам предложение. Ранчото на баща ми е на около половин час отук. Искаш ли да отидем? Ако не ти се ходи, кажи, няма нищо неудобно.

— Нямам нищо против. С удоволствие ще дойда с теб.

Лара цялата засия.

— Първо ще му се обадя по телефона.

— Ще спрем, когато видим телефонна будка.

Дерек забеляза оживлението ѝ — сякаш нещо много радостно се беше сочило в живота и на двамата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко минути излязоха на магистралата, която водеше на север. Спряха на бензиностанцията и Лара отиде да се обади. Той я наблюдаваше от колата — беше съвсем различна в костюм и с вдигната коса. Не че беше по-малко привлекателна. Имаше вид на уравновесена, сериозна жена, странно съчетание от зрялост и невинност.

Лара се върна и се наведе през прозореца на колата.

— Покани ни. Тръгваме.

Макар отношенията с баща ѝ да не бяха от най-добрите, за Дерек бе странно това нейно колебание дали той би ги приел, или не.

Пътуваха покрай полята, а Лара мълчеше. Беше малко напрегната, но и нетърпелива. Отбиха се встрани и след малко навлязоха в пътеката, която водеше към голяма овощна градина и засенчена от дърветата голяма къща.

Лара и Дерек слязоха от колата. На верандата ги чакаше висок и слаб, побелял, близо шейсетгодишен мъж. Въпреки горещината той бе с идеално изгладена риза с дълги ръкави и дълги панталони. Сдържано им кимна за поздрав.

Лара се приближи до него, те размениха няколко думи и тя го запозна с Дерек.

— Баща ми — Николай Серенов.

Под гъстите вежди гледаха същите синьо-зелени очи като на Лара. Мъжете се здрависаха, но Ник Серенов не се усмихна.

— Да седнем под дъба — предложи той. — Елън прави лимонада.

Тримата се запътиха към шезлонгите на тревата под огромното дърво. Дерек вървеше последен. Лара бе доста напрегната. Колко мъчително, мислеше си Дерек, баща и дъщеря, а да не се разбират... Нямаше съмнение, че Ник Серенов е с доста труден характер.

Когато седнаха, Ник попита Дерек с какво се занимава и каза:

— Господин Гордън, работата ви е престижна, но доколкото знам, университетите харчат доста от данъците на трудещите се. По-

добре тези пари да отиват за поправка на пътищата и водоснабдяването.

— Всеки има своите приоритети — отговори Дерек.

— Предполагам, че това не е официално гости, и че не сте дошли да ми съобщите нещо специално? — обърна се Ник към дъщеря си.

— Ние сме добри приятели — отговори Дерек вместо нея, за да я спаси от неудобното положение.

— Бяхме в града по работа и затова реших да намина да те видя.

Баща ѝ кимна.

— Не сме се виждали година или две.

Елън Серенов беше прехвърлила петдесетте, хубава жена, но също така сдържана като съпруга си. Тя се появи на верандата с поднос в ръце и внимателно тръгна по тревата.

— Здравей Лара — каза Елън. — Толкова ни изненада, когато се обади.

Лара запозна Дерек с Елън. Размениха по няколко приказки и домакинята се извини, че има работа в кухнята. Лара наля по чаша лимонада на тримата.

— Четох във вестниците, че си имала неприятности. Предполагам всичко е наред, щом като не се обади — рече Ник Серенов.

— Да. Не ви се обадох, защото нямаше смисъл да ви безпокоя.

— Не искам да ти досаждам със съвети, но ти бях казал, че една жена не бива да живее сама сред гората.

Лара погледна Дерек и каза:

— Татко, знам, че се тревожиш, но всеки сам решава как да живее.

Между бащата и дъщерята цареше такова отчуждение, че Дерек ги съжали. Лара явно се опитваше да го преодолее, но не успяваше.

Пиеха лимонада, а Ник разказваше за фермата. Дерек почти не говореше, а слушаше с интерес как върви бизнеса му. Лара бе неспокойна и по едно време помоли баща си да се разходят в градината, за да поговорят насаме.

— Вие останете тук, а аз ще се разходя — предложи Дерек.

— Предпочитам ние да се поразходим. Нали нямаш нищо против, татко? — каза Лара.

— За мен е все едно.

Бащата и дъщерята се отдалечиха. Вървяха бавно. Дерек нямаше представа за какво говорят, но сигурно не им беше леко. От време на време спираха, поглеждаха се и пак продължаваха. Повече говореше Лара, при това доста оживено.

По едно време се обърнаха и тръгнаха да се връщат. Стигнаха до края на градината и спряха. Дерек чуваше развълнувания глас на Лара, но не и думите.

Вероятно ставаше дума за лошите отношения на мащехата и Лара. Дерек знаеше колко сложни са тези връзки и бе благодарен, че поне до този момент, не бе имал проблеми с Марк. Освен последните им спорове, нещата между тях, разбира се, невинаги бяха свършени. Нормалните дразги между бащи и синове. Но тях винаги ги свързваше обичта, уважението и взаимното разбирателство. Дерек имаше късмет в това отношение. Вероятно защото той не представляваше един вид заместител на бащата на Марк. Докато Лара тъгуваше за загубата на майка си, а Елън само усложняваше нещата с поведението си. Изобщо проблемът мащеха и дъщеря.

Маргарет разбираше чувствата на Дерек и на Марк и допринасяше за разбирателството им. А в случая като че ли Ник беше останал страничен наблюдател.

Когато се върнаха под дъба, лицето на Ник бе доста навъсено. Очите на Лара бяха зачервени, а по страните ѝ се стичаха сълзи. Без да погледне Дерек, тя грабна чантата си, извади носна кърпичка и си издуха носа. С ръце в джобовете на панталоните баща ѝ неспокойно пристъпваше от крак на крак.

— Да тръгваме — каза Лара на Дерек.

Той стана, погледна възрастния мъж и се запъти към колата. Лара не изчака да ѝ отворят вратата и бързо се качи.

Дерек се сбогува и седна на шофьорското място. Ник се запъти към Лара и Дерек натисна копчето, за да отвори прозореца от нейната страна.

— Лара, ако има някой виновен, то това съм аз.

Тя подсмръкна.

— Въпросът не е във вината. Може и да не съм справедлива за всичко, което ти казах, но имах нужда да го изрека.

Николай протегна ръка през прозореца, пръстите им леко се докоснаха, но той стисна нейните.

— И да дойдеш пак — рече баща ѝ.

— Ще дойда — промълви Лара с треперещ глас. После погледна Дерек с поглед, който нескрито го умоляваше да тръгват по-бързо.

Той запали колата и скоро се озоваха на павирания път. Лара избухна в плач и скри лице в дланите си. Избърса носа си.

— Какво ти е? — попита Дерек.

— Добре съм.

— Сигурна ли си?

Тя взе ръката му и я притисна до лицето си.

— Благодаря ти, че си с мен. За мен е много важно, че не съм ти безразлична.

Той я прегърна.

Чак когато излязоха на магистралата за Форт Браг, Лара му предаде разговора си с баща си. Дерек взе ръката ѝ.

— Извинявай, че те занимавам със семейни проблеми — рече тя.
— Не биваше...

— Чувствам те толкова близка, няма за какво да ми се извиняваш.

— Никога не бях казвала някои неща на татко. Таях ги с години в сърцето си. Но днес не издържах. Нямах такова намерение, но... Смятах да проведем приятелски разговор, а то какво излезе. Не го очаквах от себе си.

— Един вид катарзис.

— Олекна ми. На него също му тежаха някои неща. Години наред се е боял да ми ги каже, но като откровението ми, ето че и той се претраши. Не съм сигурна дали отношенията ни ще станат по-добри, но мисля, че така е по-добре и все пак има някакъв шанс.

Дерек я погали по врата. Лара въздъхна, трогната от ласката.

— Докато разговаряше с прокурорката, прочетох стихотворението ти. Много ми хареса.

— Не ми беше лесно да го напиша.

— Аз ли бях причината?

— Да.

— Усетих дистанцията. Но усетих и силните чувства, с които се бориш.

— И всичко това — в моето стихотворение?!

— Може и нещичко да си въобразявам, но в него прозрях чувствата ти към мен.

— Защото са силни.

Дерек погали устните ѝ с пръст.

— Доста преживяхме и двамата, нали?

— Да, при това за твърде кратко време. Дори женените могат да ни завидят.

— Дерек, ти знаеш повече за мен, отколкото който и да е друг човек на този свят. Може би, с изключение на Кал.

— Ще ти призная, че това много, много ме радва. — Дерек целуна пръстите на ръка ѝ.

— О, Дерек...

— Да?

— Отново се размеквам.

— В това няма нищо лошо.

— Не знам...

— Знаеш. Има неща, с които съумяваш да се пребориш и неща, които са по-силни от нас. Важното е да можеш да направиш разлика.

Дерек отново целуна пръстите ѝ.

— Искаш да кажеш, че в случая съм по-слабата?

— Да — прошепна той.

Лара погледна към Дерек, който стоеше на верандата, облеган на перилата и загледан в тъмата. Циганското лято бе дошло и вечерта бе тиха и приятна. Само свещите на масата блещукаха в мрака. Дерек бе предложил да вечерят на свещи на верандата и Лара се съгласи, че ще бъде много романтично.

Тя сложи бутилката шампанско в сребърната кофа с лед на масата. Беше ѝ сватбен подарък от баща ѝ и Елън. Не я беше използвала, откакто се премести да живее тук. Среброто беше потъмняло, но това нямаше никакво значение.

Лара сипа ледени кубчета и наля малко вода в кофата с шампанското. Замислено прокара пръст по ръба ѝ. Не беше ли странно, че от всички вечери, точно сега реши да я сложи на масата.

Дерек се обърна и я погледна. Лара не помръдваше. Сякаш откриваше нови черти у него. Стори ѝ се по-различен.

Той я привличаше още от мига, в който го видя за пръв път, но тази вечер изглеждаше още по-чаровен и обаятелен. Приличаше ѝ на току-що разбулен от тънък воал изящен портрет, в чиито очи се виждаше нейното отражение. Лара изпита несравнимо чувство.

— Прекрасна гледка — каза Дерек. — Ела при мен. — Той протегна двете си ръце, тя остави пътьом кофата с шампанското на масата и потъна в обятията му.

Той пхна ръце под сакото ѝ и я прегърна през кръста, но отметна назад глава, за да може да я вижда. Лара усети, че поруменява, но не извърна очи. Погледът му сякаш я изпиваше. Най-вече се задържа на синьо-зелените ѝ очи. Устните му се разтегнаха в одобрителна усмивка, която разнежи Лара въпреки свенливостта ѝ. С никого не се беше чувствала така. Никога и с никого. Какво се беше случило? Какво я промени така?

— Харесва ми това, което виждам — прошепна Дерек. — А на теб?

Лара кимна и погали лицето му. Лицата им се приближиха. Дерек едва си поемаше дъх, впил взор в устните ѝ.

Тя се обърна, направи крачка и взе бутилката шампанско. Дерек скъса станиола и разви телчето. Наклони бутилката и тапата отхвъркна в мрака. После бързо се обърна и наля в едната чаша, сетне напълни и другата и двамата вдигнаха тост на светлината от свещите.

— Страхотен ден — каза Лара.

— Страхотното тепърва предстой, не мислиш ли? За теб, Лара — докосна Дерек чашата си до нейната.

Изпиха виното, облегли на перилата, загледани в тихата гора. На изток изгряваше луната и очертаваше със сребрист ореол тъмните борове. Небето също посребря и разкри тънката морска ивица на запад. Дерек прегърна Лара, а тя се отпусна в обятията му с чаша в ръка. Нощта бе вълшебна.

— Колко е красиво тук — въздъхна Дерек и я целуна по слепоочието.

— За пръв път не се наслаждавам на гледката сама.

— Радвам се, че избра мен за компания.

Тя вдигна очи и се загледа в лицето му, огряно от лунната светлина.

— Дали не грешим, Дерек? Дали не постъпваме егоистично?

Погледът му стана сериозен.

— Не знам. Мисля, че не грешим. Важното е, че не нараняваме никого, нали?

— Но жената ти е толкова болна и едва ли може да научи за нас.

— Никога не бих ѝ причинил зло. Утешавам се с факта, че постъпката ми няма да я засегне. — Той остави чашата си и я хвана за раменете. — Не забравяй за нас, двамата. Ние също не трябва да си причиняваме зло. И това ме интересува най-много от всичко друго.

— Ами Марк?

— Не съм го забравил. Но той има свой живот. А аз — мой. Опитва се да ме отдалечи от майка си, за да владее напълно положението.

Лара кимна. Дерек вдигна брадичката ѝ и леко я целуна по устните.

— Не бих го засегнал.

Лара остави чашата си на перилата и заяви:

— Никога не съм живяла ден за ден.

— Аз също. Сега също нямам намерение да запратим всичко по дяволите.

— Какво предлагаш?

— Знам, че много ми харесваш. Че между нас има нещо много специално. Искам да разбера колко е специално и какво означава.

— С други думи — да следваме сърцата, а не разума си.

Дерек остави чашата си и обърна Лара към себе си.

— Да. Поне за малко. Аз съм за. А ти?

Лара пое дълбоко дъх.

— Не знам...

Той я притисна в обятията си. Устните им се сляха. Дъхът му, топъл от нощния въздух, милваше кожата ѝ, а приятният му мирис изпълваше дробовете ѝ. Устните им не се отлепваха в продължителна страстна целувка.

Лара усети същата възбуда, която бе почувствала онази нощ в неговата къща. Той я привличаше толкова силно, че тя не успяваше да контролира желанието си.

— Не мога да ти устоя, Дерек — промълви тя досами устните му.

Гърдите ѝ, свръхчувствителни и пулсиращи от желание, се притиснаха в неговите. Отлепваха устни само за да си поемат дъх.

Веднъж, два пъти, три пъти. Лара понечи да се измъкне от прегръдката му, но се отказа. Не намираше сили.

— Не можеш да кажеш не, Лара — прошепна Дерек в ухото ѝ.

— Тъкмо в това е проблемът.

Дерек милваше лицето ѝ.

— Не, не е проблем. Проблемът си го създаваме ние.

Устните ѝ отново потънаха в неговите. Дерек изчакваше страстта ѝ да се утоли, но целувките им не секваха. Докато почти изгубиха дъх.

Лара отметна глава, за да го погледне в очите. Размениха си усмивки и тя го попита:

— Ти знаеше, че това ще се случи, нали?

— Не знаех. Но се надявах.

— Че няма да мога да устоя?

— Не, че ще проумееш, че не можем да бъдем разделени.

— Разбирам го със сърцето си.

Лара прокара пръсти през косата му — нежно и с любов. Очите му не се отделяха от нейните. Усмивката му бе радостна и доволна. Двамата отново се целунаха.

— Хайде да изпием шампанското — предложи Лара.

— Чудесна идея.

Взеха чашите си и седнаха на масата. Беше топло и Лара метна сакото си на стола. Светлините на свещите осветяваха лицата им. Дерек протегна ръка над масата и улови пръстите ѝ.

— Въпреки ужасните преживявания, които имах напоследък, аз се чувствах и толкова щастлива, колкото никога досега не съм била. Такова щастие ме плаши, Дерек.

— Разбирам те.

— Но аз се боя.

Той погали ръката ѝ.

— Знам.

Сърцето на Лара затрептя. Вдигна очи към луната. Тя плуваше между върховете на дърветата. Обърна се към Дерек и го попита:

— Гладен ли си?

— Много съм щастлив, за да съм гладен.

Той наля шампанско в празните чаши и Лара отпи.

— Ще се напия. И няма да мога да приготвя вечерята.

— Ще ти помогна. Или просто няма да вечеряме.

— Салатата е готова, не бива дълго да стои така...

— Ами ще я изядем, докато пием шампанското. А стека ще оставим за утре.

Пръстите му се плъзнаха по ръката към рамото ѝ и тя усети, че настръхва.

— В предишния си живот сигурно си бил масажист — пръстите ти са толкова нежни.

— Обичам да се докосвам до всичко хубаво.

Лара го гледаше над ръба на чашата — привлекателен и чувствен мъж, при това неописуемо нежен. Тепърва ѝ предстоеше да го опознава.

— Толкова години не си бил с жена, а не си забравил... Или може би любенето е като карането на колело? Веднъж като се научиш и никога не забравяш.

— Ти си причината — усмихна се Дерек.

— Не ти вярвам. Не си никакъв професор, а плейбой, който преследва вдовици и развалени жени!

Дерек се засмя. Погледна я закачливо и каза:

— Точно така.

Лара също прихна.

— Знаех си аз. Може и да нямам голям опит, но веднага надушвам професионалните любовници.

Тя отпи голяма глътка.

Когато остави чашата, Дерек погали вътрешната страна на ръката над лакътя ѝ и Лара отново усети разтърсващи тръпки. Те преминаха по гърдите и гърба ѝ. Лара с усилие си пое дъх, а очите ѝ горяха от желание.

— Да донеса ли салатата? — попита Дерек.

— Аз ще я донеса. Още не съм се напила и мога да ходя.

— Ти си готвачът, а аз — сервитьорът.

Той стана и влезе в къщата. Лара се облегна с въздишка. Шампанското ли я караше да се чувства толкова влюбена, или само смекчаваше упорството ѝ?

Дерек се появи с две големи чинии със салата. Наведе се да остави едната пред нея, като не пропусна да я целуне. Устните му се прилепиха зад ухото ѝ и тръпките отново плъзнаха по цялото ѝ тяло. Тя го погали по лицето.

Той седна и наля шампанско.

— Каква прекрасна луна! — вдигна очи Лара. Дерек се обърна и погледна нагоре.

— Невероятно красива.

— Снощи лежах и я гледах. Видя ми се тъжна. Не знаех как ще премине днешният ден. Много исках да те видя, а сънувах, че не бива.

— Предполагаше ли, че нещата ще се развият така? Не — веднага отговори тя. — Нито за миг.

Когато изядоха салатите, Дерек наля и последното шампанско. Лара го гледаше и съзираше в погледа му отражението на собственото си всеобсебващо желание. Щом изпиха и последната капчица, Дерек духна едната свещ, взе другата, хвана Лара за ръка и я поведе към къщата.

Не продума, докато се качиха в спалнята. Остави свещта на нощното шкафче и Лара потъна в прегръдката му. Над рамото му тя виждаше сенките им на извития в арка таван. Две слети сенки на мъж и на жена.

Трудно ѝ беше да повярва, че тази жена е тя. Но когато Дерек я целуна и тя усети вкуса на устните му, веднага осъзна колко много го желае. Лара отстъпи крачка, за да види по-добре лицето му. Беше слисана от силата на чувствата си и развълнувана от факта, че бяха сами в спалнята ѝ. Седна на леглото. Той ѝ се усмихна и се настани до нея. Зарови устни в шията ѝ и започна да разкопчава блузата.

— Толкова си хубава, толкова си хубава... — шепнеше Дерек.

Чувстваше се безсилна да му се противопостави, а трябваше. Боеше се да не забременее. Въпреки всичко остави пръстите му да се плъзнат под дрехата. Спомни си докосването на езика и устните му и усети, че връхчетата на гърдите ѝ се втвърдяват.

Дерек започна да я съблича, но тя го спря.

— Моментът не е много подходящ, Дерек. Миналия път рискувах, но сега ме е страх да не...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Не се притеснявай. Погрижил съм се, защото предполагах, че не взимаш хапчета.

— Наистина ли?

Дерек свали блузата, полата и сутиена ѝ. Тя легна, а той целуна гърдите ѝ и погали с език връхчетата им. Лара усети как слабините ѝ

пулсират.

Той стана и се съблече до кръста, без да откъсва очи от нея. Седна на леглото. Раменете му се очертаваха на светлината на свещта. Тя погали космите на гърдите му. Той се наведе и целуна шията ѝ. Допирът на езика му възпламени цялото ѝ тяло. Тя изстена:

— О, Дерек, толкова е хубаво!

— Искам те — промълви той, — много, много те искам.

После се завъртя, извади нещо от джоба си и се обърна. След малко легна до нея.

Очите му бяха пълни с любов и страст. Дерек мислеше и за двамата. Тя можеше да бъде спокойна. Той погали вътрешната страна на бедрото ѝ като изкусен ваятел. Тя усети възбудата му. Лара бе готова да го приеме, но той изглежда не бързаше.

— Никога няма те пусна — силно обви той ръце около тялото ѝ и близна ухото ѝ.

Лара потръпна, тялото ѝ пламтеше от желание. Но той изчакваше, не бързаше да се възползва от нейната покана, а я караше да го желае до полуда. Свали ръката си надолу и тя потъна в онази чувствителна делта, която туптеше от копнеж. Сърцето на Лара заби учестено. Тя изстена, дишайки на пресекулки. Пръстите му бяха настоятелни, сякаш проверяваха силата на нейното желание. Искаше ѝ се да го насърчи ѝ да притисне пръстите му още по-навътре, но не помръдна.

Той се наведе и близна бедрото ѝ. Възбудата ѝ растеше, Лара очакваше на същото място и целувка и цялата настръхна в очакване на тази небивала наслада.

Устните му пълзяха нагоре по вътрешната страна на бедрото, а Лара надигна глава, за да го погледне, почти бездиханна.

Усетила топлия му дъх в слабините си, тя инстинктивно разтвори бедра и почувства ласката на езика му. Стисна зъби и издаде тих звук. Беше на ръба на онзи върховен миг, който щеше да ѝ донесе несравнимо удоволствие, но се въздържаеше с всички сили въпреки повторната ласка, страстно пронизала глъбините ѝ. Целувките и пръстите му я подлудяваха.

Макар да се опитваше да изживее колкото може по-дълго това неизпитвано досега удоволствие, то започна да надделява над волята ѝ.

Слабините ѝ туптяха в неударим забързан ритъм и Лара изви бедрата си, загубила контрол. Тогава той спря.

Лара вдигна глава, за да го погледне и той се надигна над нея. Лара придърпа раменете му, а той коленичи, загледан в очите ѝ. Устните ѝ се отвориха подканващо. Той проникна в нея, тя пое въздух, рязко вдигна бедра и двамата се сляха в едно.

Дерек се движеше бавно. Лара забеляза напрегнатото му лице и разтворени устни. Искаше устата му, езика, дъха му и затова го притисна с всички сили към себе си. Езикът му потъна между устните ѝ, Лара почувства, че цялото ѝ същество е обладано и само подир миг извика, следвана от Дерек. Телата им потръпваха от горещи конвулсии, докато напълно се изтощиха и Дерек отпусна тялото си върху нейното.

След минута дишането му се успокои и той прошепна:

— Добре ли си? — Тя само кимна. — Наистина ли?

— Наистина. Вече никога няма да бъда същата.

Дерек се усмихна.

— Това е хубаво, нали?

Лара го целуна по рамото.

— Повече от хубаво.

Той надигна глава, за да я вижда по-добре. Очите му бяха влажни на трепкащата светлина на свещта.

— Обичам те, Лара — прошепна Дерек. — Много те обичам.

Думите му я изненадаха, макар да ги очакваше. Лара бе трогната. И благодарна. Толкова искаше любовта му.

— А ти? — попита Дерек.

— Не забелязваш ли?

— Забелязах, че ти е приятно.

Той я целуна по устните. Лара го прегърна. Искаше да му каже, че го обича. Но не биваше. Не още. Дерек лежеше до нея и я прегръщаше.

— Искам да спя при теб. Самопоканвам се, но не искам да те оставя сама.

— Свикнала съм да спя сама. Не ми се сърди.

— Аз също, какво да се прави.

Той прокара палеца на ръката си по дланта ѝ. Лара лежеше отпусната и щастлива в прегръдките му.

— Дали не сгрешихме? — попита тя.

— Не.

— Защо си толкова сигурен?

— Нещо толкова хубаво не може да е грешка.

— Харесва ми философията ти.

Дерек се засмя и се загледа в очите ѝ.

— Обичам те, Лара. Просто и ясно, нали? Това са точните думи, с които мога да обясня чувствата си към теб.

Тя стисна ръката му.

— Не е толкова просто, Дерек.

Дерек я притегли към себе си и вдъхна уханието на косите ѝ.

— Времето ще покаже, мила моя. Но аз не се боя.

— Искане ми се и аз да бъда толкова смела.

— Не е до смелост.

— Нямаш представа колко е трудно да се отдадеш изцяло на някого, особено след като умишлено си отвикнал...

— Какво най-лошо може да се случи?

— Не знам.

— Помисли и ми кажи. Най-лошото.

— Ами... ако се влюбя в теб, а ти ме напуснеш.

— И тогава? Тогава ще бъдеш пак в същото положение, в което си била доскоро, нали?

— Да, доскоро, защото вече всичко се промени. — Тя се взря в озареното му от светлината на свещта лице. — Но страшното е, че ти принадлежиш на друга. И ние не трябва да бъдем заедно.

Дерек сложи пръст на устните ѝ.

— Лара, не мисли за бъдещето. Ние не знаем какво ще ни донесе то... Никой не знае.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лара се събуди омотана в чаршафи. Нощницата ѝ беше на кръста, а косата разпиляна на всички страни. Лежеше диагонално на леглото. В следващия миг забеляза, че Дерек го няма.

През нощта почти не спа. Все едно да спиш с мечок, не че ѝ беше неприятно. Но нали не беше свикнала друг да спи до нея, особено да диша, и то доста дълбоко. Но къде беше той? Сигурно е спяла дълбоко, за да не го усети? Тя се подпря на лакти и подуши въздуха. Кафе. Сигурно беше долу и приготвяше закуска — така беше и предишния път, когато беше при него. Дали не я мислеше за мързелива поспалана...

Лара погледна часовника. Минаваше девет. Не беше късно, като се има предвид предишната нощ. Главата я наболяваше — вероятно от шампанското и от липса на сън. Топлото тяло на Дерек, в чиито прегръдки заспа, бе толкова приятно. Представи си как щеше да я топли през зимата, когато леглото ѝ беше винаги студено.

Като че ли все още чувстваше ласките му. Усети, че лицето ѝ поруменява от тези мисли. А като си спомни думите, които беше мълвила, съвсем се смути. Тя седна и обгърна коленете си с ръце. Мирисът на кафе стана още по-осезаем. Реши да се облече и да слезе в кухнята. Взе фланелката и дънките си и отиде в банята. Взе душ, облече се, изсуши косата си и слезе. Дерек седеше на верандата с чаша кафе и четеше книга.

— Добро утро — усмихна ѝ се той и протегна ръка.

Тя се приближи и Дерек я целуна. Придърпа близкия стол и Лара седна.

Слънцето грееше над дърветата и къпеше верандата в приятна топлина. Лара премигна и попита:

— Отдавна ли стана?

— Преди няколко часа. Как спа?

— Като на тепих — засмя се тя. — Но в почивките беше приятно.

— Всичко е до навик. Когато по-дълго спиш с някого, всеки си намира удобно място, споделяте възглавници и няма изненадващи удари с коляно или с лакът.

Тя се зарадва, че Дерек е в такова чудесно настроение и го попита:

— Толкова ли беше ужасно?

— Би трябвало ти да кажеш.

— Следващия път да се надяваме, че няма да бъде така.

Той целуна ръката ѝ.

— Направих кафе.

— Усетих колко приятно мирише.

— Да ти донеса ли?

— Не, аз ще си наляя. Яде ли нещо?

— Намерих овесената каша. Нали нямаш нищо против?

Тя му се усмихна.

— Стига да си измил купичката!

— Накиснах я.

Двамата се разсмяха и Лара отиде в кухнята. Тя си наля кафе и се върна на верандата. Дерек се беше облегнал и се наслаждаваше на свежия утринен въздух. Приятно ѝ беше да го гледа толкова доволен... Изпитваше странно чувство — та той беше неин любовник. Обичаше ли го? Вероятно да, колко и да беше объркана. Дали някога щеше да се отърси от мисълта, че е женен? Не можеше да прекара живота си в пиене на шампанско, та да забрави, нали? Очакваше, че утрото отново ще събуди мрачните ѝ размисли, но ето че се чувстваше чудесно. Той взе ръката ѝ и отново погали дланта ѝ с палец.

— Какво смяташ да правиш днес? — попита Лара.

— Исках да те попитам при мен ли ще дойдеш, или аз да остана при теб?

Лара го погледна въпросително.

— Друг избор нямаме, така ли?

— Ако искаш, да се срещнем някъде по средата на пътя — засмя се Дерек.

— Какво искаш да кажеш?

— Че те обичам, какво друго?

Лара забеляза закачливото пламъче в очите му. Той не пускаше ръката ѝ.

— Ще ми се да споделя какво ме притеснява — промълви тя.

— Можеш да споделиш всичко, което искаш.

— Но би предпочел да не го знаеш.

— Приятно ли ти е с мен?

— Да.

— Толкова ли си недоволна от снощи, че не искаш да опитаме отново?

— Да спим заедно ли?

— Да, пак да си пречим в кревата.

Лара прихна. Опита да измъкне ръката си, но той здраво я държеше.

— Бих опитала още веднъж.

— Речено-сторено. Без задължения — щом така се чувстваш по-добре. С гаранционен срок. Ако стоката не задоволява клиента, парите се връщат обратно.

Той закачливо гризна кокалчетата на пръстите ѝ, а тя успя да издърпа ръката си.

— Дерек, ти си самият дявол!

Той се засмя с топлия си сърдечен смях. Лара осезаемо чувстваше неговото присъствие и беше щастлива, защото виждаше, че той е в прекрасно настроение. Но всъщност тя бе негова любовница, а той женен мъж, и никой не можеше да избяга от тази действителност, която толкова я потискаше.

Дерек каза, че я обича, но колко? В какъв смисъл? Като заместител на съпругата си? На Маргарет? Съзнаваше, че в момента тя е единствената жена в неговия живот и въпреки това бе неспокойна. Мисълта за Маргарет не я напускаше нито за миг.

— Хайде, решавай — настоя Дерек. — Ти ли ще се мъчиш при мен, или аз при теб?

— Мисля, че предпочитам да останем тук.

— Тогава ще отида да си взема пишещата машина и някои неща. Може би куфар...

— Ама малък — усмихна се Лара.

Той отново се засмя.

— Добре, малък.

Лара взе чашите, за да налее още кафе. Когато се върна му подаде ключ от къщата.

— Пълно доверие значи — усмихна се Дерек.

— За твое удобство. Но ако реша, ще си го взема.

— Никакви неразумни постъпки, а?

— Може и да ти се виждам лекомислена, ама не съм.

Мълчаха и пиеха кафе. По едно време Дерек стана и каза, че отива да си вземе нещата.

— Да купя ли нещо за ядене? — попита той.

— Аз ще пазарувам.

— Можем да отидем заедно?

— Добре, но следващия път.

Лара не искаше да го засегне, но държеше на независимостта си. Дойде ѝ много наведнъж — гостенин, мъж, с когото да споделя леглото си, любовник, с който да живее...

— Щом искаш. А имаш ли нещо против да донеса няколко бутилки от шампанското?

— Знам аз какво целиш.

Той се усмихна.

— Надеждата крепи, човека.

— Засега нямаме нужда от шампанско.

Дерек се наведе и я целуна по бузата.

— Ама че си упорита, мила моя Лара.

Свежият му познат лъх я възбуждаше. Тя разтвори устни и двамата се целунаха. Само след няколко секунди те усетиха, че от съдържаността им няма и следа, и че ги обземат чувствата от предишната нощ.

Лара губеше самообладание и затова се отдръпна.

— Ако смяташ да работиш, май ще трябва да помислим дали е уместно да прекарваме дълго време заедно.

Дерек поклати глава.

— Няма страшно. Това е полезно.

— За кого? За теб или за мен?

Той я щипна по носа, взе ключа от масата и го пъкна в джоба си.

— Ще дойда след няколко часа. Сигурна ли си, че не искаш да донеса нищо?

— Само пишещата машина и малкия куфар.

Дерек ѝ намигна.

— На вашите заповеди. — Целуна я още веднъж и тръгна.

Лара отиде с колата да купи някои неща. Снощи не бяха вечеряли, така че вечерята бе осигурена. А утре... утре Дерек можеше да не е при нея или щяха да отидат заедно на пазар.

На връщане от магазина мина покрай една галерия с морски акварели на витрината. Това ѝ напомни, че Дерек някога бе рисувал. Хрумна ѝ идея. Джордж, собственикът на супермаркета, продаваше четки и бои. Нямаше голям избор — два вида кутии с бои, набор от четки и картон. Лара купи по-голямата кутия, четки и картон и се прибра вкъщи.

Дерек я чакаше. Тя реши да остави подаръка му в джипа. Щеше да му го даде след вечеря. Дватама обсъдиха кой къде ще работи и накрая решиха Дерек да се настани в хола.

Лара се разположи на верандата в очакване да я осени музата. Но тракането на пишещата машина я разсейваше и не след дълго тя се отказа от намеренията си да пише. Дерек не е виновен. Беше разсеяна и толкова.

Не ѝ беше лесно да живее с друг човек. Но тя като че ли сама усложняваше нещата. Сама търсеше какви ли не проблеми. Но това беше нейният живот и тя нямаше да се остави на течението. Дори ако трябваше да го споделя с човека, когото обича.

Късно следобед тя взе касетофона и тефтера си и каза на Дерек, че ще отиде на поляната, та дано я споходи вдъхновение.

— Аз мога да те вдъхновя — засмя се той.

— Не толкова вдъхновение — отговори Лара през смях.

Дерек остана да печата в хола ѝ. Поляната бе цялата огряна от топлиите слънчеви лъчи. Лара седна на един пън и през очите ѝ се занизаха картини от предишната нощ. Преплетените им тела и неизпитваното до тогава върховно преживяване. Самата мисъл накара сърцето ѝ да забие учестено. Пое няколко пъти дъх, за да се успокои. Дерек бе обсебил цялото ѝ същество, тя беше негова.

Напразно се опитваше да пише. Дерек не напускаше мисълта ѝ дори за миг. Лара постоя още малко, взе нещата си и се върна в къщата.

Дерек правеше салатата в кухнята.

— Напусна ме вдъхновението — рече той. — Реших да се заема с малко физически труд.

— Днес не можах да напиша нито ред — въздъхна Лара.

— Какво да се прави, има такива дни.

Тя кимна.

— Знаеш ли какво, трябва да пишеш любовни стихотворения.

Лара го изгледа.

— Ама че егоизъм!

Той се засмя, хвана я през кръста и я завъртя. Тя отпусна назад глава и също се засмя от все сърце. Дерек я пусна и я прегърна. Тя усети туптенето на сърцето му. Нима такова щастие бе възможно?

Лара приготви вечерята и двамата седнаха на кухненската маса. Дерек пи чаша червено вино, но Лара отказа — предишната вечер бе пила доста.

Измиха заедно чиниите и тя му показва кое къде държи. Не спряха да се шегуват и да се смеят.

След това Дерек седна в хола, а Лара изтича до джипа, за да вземе подаръците. Връчи му ги и коленичи до стола в очакване. Дерек се зарадва — като че ли повече на вниманието ѝ, отколкото на боите, но все пак те му напомниха за някогашното хоби и това го трогна. Наведе и взе лицето ѝ в ръце.

— Много ти благодаря — прошепна той.

— Помислих си, че би било хубаво да са ти под ръка, ако някога ти се пририсува.

— Дано не те разочаровам.

— Ще рисуваш не с някаква специална цел, а за удоволствие. Всъщност животът ни е даден може би точно за това...

Дерек погали шията и целуна устните ѝ.

— Да, така е.

Вечерта бе топла и те не запалиха камината. Почетоха на дивана, Лара свила краката си в скута на Дерек.

След около час тя остави книгата си и се загледа в него. Дерек усети погледа ѝ и се засмя.

— Възможно ли е да ни е толкова хубаво заедно? — попита тя.

— Щом го искаме — възможно е.

Лара се боеше, че ще привикне към приятната му компания и ако един ден я напуснеше... Не сподели мислите си. Не че имаше основание да се страхува, но все пак той бе донесъл само един малък куфар, пък и, макар и на шега, се бяха разбрали за известен „гаранционен срок“.

Почетоха още малко. Дерек разтри стъпалата ѝ. Лара усети, че той вече не е толкова съсредоточен върху книгата и когато очите им отново се срещнаха, той хвана ръката ѝ и те се качиха в спалнята. Дерек започна бавно да я съблича, дрехите, после бельото. Милваше я и целуваше нежно раменете ѝ.

Тя легна, а той започна също да се съблича. Когато се прегърнаха, тя усети вече познатото ухание на топлото му тяло. Дълго се милваха и целуваха.

Чак сега Лара осъзна колко много го желаше. През целия ден. След дългата увертюра, телата им се сляха, но този път в по-бавен и спокоен ритъм. Усетеше ли я, че е на предела да изживее върховния момент, Дерек забавяше темпото, изчакваше и после отново продължаваше.

Любиха се много дълго, сякаш часове. Лара едва се владееше, възбудата ѝ растеше и между две страстни целувки тя прошепна:

— Защо, защо постъпваш така... Не мога повече, моля те.

С много умение Дерек разпали страстта ѝ още и още, докато най-сетне и двамата се отдадоха бездиханни на забравата на любовта. Лара остана в прегръдките му с разтуптяно сърце и тогава той отново ѝ каза, че я обича.

Тя искаше да му отвърне със същото, но не можа. Обичаше го, нямаше съмнение. На тревожните мисли все още не я напускаха. Не искаше отново да ги споделя с него. Той не би приел страховете ѝ.

На другата вечер Лара беше в кухнята и миеше чиниите. Прозорчето над мивката бе отворено и ветрецът подухваше пердетата. Дерек цепеше дърва пред къщата. Каза ѝ, че има нужда от малко физически труд — цял ден бе прекарал над пишещата машина. Лара веднага го заведе на двора и му предложи да нацепи по-дебелите дървета и да ги подреди на купчини за зимата. Дерек с удоволствие се залови за работа. Тя го погледа няколко минути и се възхити на сръчността му.

Миеше чиниите, заслушана в успокояващото ехо от ударите на брадвата. Беше хубаво, че има с кого да споделя всекидневните задължения, че не всичко лежеше на нейните рамене. Представяше си запотения Дерек в топлата вечер, как цепи дърва и ги подрежда за

зимата, и сърцето ѝ се изпълваше с радост. Дали да не му направеше кейк или някоя друга по-специална вкуснотия...

Тъкмо се загледа в килера, за да види какви продукти има, когато чу, че към къщата се приближава кола. Бравата замлъкна. Лара погледна през предния прозорец и видя колата да спира със запалени фарове.

Непозната кола. Кой ли можеше да е? Отвори вратата и видя Дерек да се приближава. Вътре имаше две жени. По-младата слезе. Беше Мери Бет.

Съпругата на Стийв беше слабичка брюнетка, малко по-висока от Лара, хубава, но с малко старомоден, провинциален вид. Лара я беше виждала само веднъж, скоро след сватбата ѝ със Стийв. На панаира в Мендосино Мери Бет бе дошла при нея, за да ѝ се представи, защото нямало причина да останат непознати. Лара се беше зачудила на желанието ѝ да се запознаят, но сега разбираше, че това е било разумно. Бяха разговаряли само няколко минути, но Лара не беше забравила впечатлението, което ѝ направи съпругата на Стийв.

— Не знам дали ме помните. Мери Бет Адамсън — каза тя. — Може ли да поговорим?

Лара кимна.

— Да.

Чувстваше се неудобно. През последните няколко дни изобщо не се сецаше за съпруга си, но като видя Мери Бет, лошите спомени изплуваха в съзнанието ѝ.

— Заповядайте вътре.

Жената погледна към Дерек. Той реши, че ще бъде по-добре да излезне, и се запъти към навеса с дървата. Лара прецени, че няма смисъл да ги запознава. И да обяснява присъствието му.

Мери Бет беше неспокойна. Тя забеляза, че Лара гледа към другата жена в колата.

— Това е майка ми — обясни тя. — Ще ме изчака в колата.

Роклята на Мери Бет беше малко тясна, а може би и малко къса. Но пък беше елегантна и добре изгладена. Тя се поспря колебливо на прага.

— Заповядайте в хола — покани я Лара.

Двете седнаха една срещу друга.

— Не е много прилично, че идвам така неочаквано, без да се обадя, но разговорът не е за телефон. Извинявайте...

— Няма нищо.

Откъм двора се дочуваше брадвата на Дерек.

— Това ли е мъжът, който ще свидетелства против Стийв? — попита Мери Бет.

— Да.

Мери Бет прехапа устни и наведе глава. Нервно преплете пръсти.

— Лара, съжалявам за случилото се. Нали знаете, Стийв понякога превърта.

— Да, знам.

— Така е, за съжаление...

Лара искаше да я попита защо е дошла, но виждаше, че Мери Бет е много смутена и не искаше излишно да я притеснява. Затова мълчеше и изчакваше.

— Предполагам знаете, че със Стийв сме разделени. Смятах да се разведа. Вероятно и затова така се е разбеснял. Аз също имам вина за неговото поведение и за това, което е направил.

— Нямате вина. Стийв е зрял човек и отговаря за постъпките си. Никой не е виновен вместо него. — Лара усети, че повишава тон. — Предполагам не сте тук, за да се извините от негово име.

Мери Бет поклати глава.

— Не, причината е друга.

— И каква е тя?

Жената сведе очи, а устните ѝ потрепериха.

— Стийв ме помоли да ви попитам дали не бихте се съгласили да разговаряте с него.

— Прокурорката ме попита и аз отказах.

— Да, знам. Но дали не бихте го направили заради мен? — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Но нали ще се развеждате? Какво ви интересува.

— Не знам дали ще се развеждам. Може би... Не знам. Още не съм решила. — Мери Бет изтри сълзата в ъгълчето на окото си.

— Нищо не разбирам. Стийв насила ли ви накара да дойдете при мен?

— Не, помоли ме.

— Но защо изпълнявате молбите му? Защо го слушате?

— Как да ви кажа...

— Сигурно има някаква причина.

Лара погледна жената, която не вдигаше очи.

Отвън се чуваше брадвата на Дерек. Лара беше спокойна, когато той беше наблизо. Мисълта, че е наоколо и че тя не е сама, я правеше щастлива.

Мери Бет мълчеше. Подсмърчаше и бършеше сълзите си.

— Налага се да ви кажа нещо.

— Какво?

— Бременна съм, Лара. Ще имам дете от Стийв.

— Как така бременна?!

Мери Бет скри лице в шепите си и заплака тихо.

— Разбрах преди няколко седмици. Сигурно съм забременяла последния път, когато Стийв насила...

— О, Боже.

— Толкова се разстроих, когато разбрах. Години наред не можех да имам деца и исках да забременея, и точно когато... — Тя заплака истерично.

Лара стана и отиде да седне до нея на дивана. Прегърна я. Жената постепенно се успокои. Извади носна кърпичка от чантата си и обърса очи.

— Извинявай... Без да искам.

— Сигурно ти е много тежко. Стийв знае ли?

— Да. Нали ходих в затвора. Казах му на свиждането.

— Той какво каза?

— Плака. Като малко дете. За пръв път го виждам да плаче.

Лара беше слисана от думите ѝ. Стомахът ѝ се сви на топка. Никога не си беше представяла, че може да изпитва състрадание към Стийв, но ето че ѝ стана жал за него.

— И искаш да оттегля обвиненията си, инак бащата на детето ти ще бъде в затвора...

— Да, Лара, моля те. Казах на Стийв, че трябва да ти се извини. Да разговаря с теб. И той се съгласи. Затова иска да се срещнете.

Лара стана и закрачи из стаята.

— Но как е възможно всичко това!

— Разбирам, че не би му простила. И аз бих се чувствала така на твоето място.

Лара избухна.

— А ти какво си мислиш, Мери Бет? Въобразяваш си, че бащинството ще промени Стийв, че той ще стане друг човек, защото си бременна от него? Насила ти е направил дете! Що за човек е това?!

— Права си — разплака се отново Мери Бет. — В първия миг бях отвратена, че нося неговото дете. Но то е негово! И ние сме женени! Не можех да го пазя в тайна. Отидох в затвора и му казах. Изобщо не очаквах такава реакция от негова страна.

— Това, че се е разплакал, не означава нищо!

— Не е само това. Не искам бащата на детето ми да бъде в затвора, разбираш ли? Ако не друго, то поне това, Лара.

— Значи аз трябва да забравя случилото се заради твоето дете, така ли?

— Нямам право да те моля за това. Но поне поговори с него. Дай му някакъв шанс.

Лара поклати глава.

— Разбирам положението ти. Но това не променя с нищо постъпката на Стийв, нито пък него самия. Дали го съжаляваш, или не, си е твоя работа, но той не трябва да се възползва от теб или от мен, за да облекчи положението си.

— Знам, че го мразиш. Аз също го мразех. Но мисля, че след като научи за бебето, той е вече друг.

— Защо? Защото се разплака, за това ли?

— Не. Според мен той изведнъж осъзна какво е направил с живота си.

— А твоят и моят живот? А това бебе?

— Мисля, че разбира грешките си.

Лара не бе убедена. Тя седна на стола и заяви:

— Мери Бет, на теб ти се иска да е така, но не е така.

— Може би няма да ми повярваш, но през последните години Стийв се промени. Поумня. Но нали го уволниха, започна отново да пие и да се кара с мен. Една вечер дори ме би и тогава го напуснах. Въпреки всичко той е много променен.

— И такъв съпруг и баща за детето си ли искаш? Ами нали при следващия проблем той пак ще побеснее и ще стане същия?

— Била си омъжена за него само няколко месеца. И то много отдавна. Не си го обичала. А аз го обичам. Въпреки недостатъците му.

Загубих надежда, затова реших да се разведа. Когато разбрах за бебето, прецених, че си заслужава да опитаме още веднъж.

Лара поклати тъжно глава.

— Мери Бет, Стийв не те заслужава.

— Трябва да опитам — усмихва се Мери Бет. — Моля те, Лара, помогни ми и поговори с него, моля те.

Лара стисна очи и притисна ръце до лицето си.

— Не мисля, че ще мога. Дори заради теб и детето ти.

— Поне помисли...

— Добре, ще помисля — въздъхна Лара.

Мери Бет стана. Лара също се надигна. Двете се погледнаха и Мери Бет я прегърна, без да продума.

Преди да излезе, тя спря рязко на прага. От другата страна на вратата стоеше Дерек, с потно чело и риза. Мери Бет погледна Лара и тя ги запозна.

— Ако не беше Дерек — каза Лара, — Стийв щеше да е в много по-тежко положение. А аз или в болница, или мъртва.

Мери Бет наведе глава.

— Благодаря ви. Толкова съжалявам за всичко. Как искам никога да не се беше случвало.

Лара прегърна Дерек през кръста, защото усети нужда да бъде закриляна.

— Не знам за какво точно става дума — рече той, — но всяко зло за добро. Ако не беше Стийв, сигурно сега нямаше да съм тук.

Мери Бет погледна с надежда Лара, но замълча.

— Ще си помисля — успокои я Лара, — но повече от това не мога да ти обещаая.

Мери Бет кимна и Лара я изпрати до стълбите. Изчака я да се качи в колата и да тръгнат. Дерек бършеше чело с носната си кърпа.

— За какво беше дошла?

Лара отново го прегърна през кръста.

— Мери Бет е бременна от Стийв. Искат да си оттегля обвинението, та татко Стийв да бъде един добър гражданин, разбираш ли?

— Боже мой!

— Изумително, нали?

— И какво ще правиш?

— Тя ме помоли да говоря със Стийв. Сигурно ще иска да му простя. Казах, че ще си помисля.

Дерек я целуна по главата.

— Горката Лара. Не те оставят на мира.

— Да, наистина. Но знаеш ли какво?

— Какво?

— Докато Мери Бет ми разказваше тази тъжна история, аз си мислех само за теб и колко е хубаво, че не съм сама с всичките си проблеми.

Дерек я целуна.

— Вярваш не вярваш, ала щастливецът съм аз.

На другия ден Лара дълго мисли как да постъпи. С Дерек поговориха по въпроса и той заяви, че не смята за удачно тя да помага на Стийв само защото трябва да помогне на Мери Бет. Но ако смятала един разговор с него от полза, то тогава би могла да се съгласи.

Лара бе на мнение, че има различни видове полза. Една от тях е да помагаш на другите. Проблемът беше, че тя не съумяваше да прецени кое наистина би било от полза в случая. Престоят в затвора можеше да се окаже и полезен за Стийв.

Дерек ѝ предложи да се обади на прокурорката за съвет. Лара одобри идеята му и веднага след като обядваха, ѝ се обади.

— Преди всичко трябва да знаете, че отпадането на обвинението не зависи само от вас — каза Каролин. — Но ако откажете съдействие, ще затрудните делото.

— С други думи не бих могла кой знае колко да помогна на Стийв.

— Точно така.

— Тогава няма да прекалявам с обвиненията, но и няма да скрия онова, което се случи.

— Лара, не мислете за тези неща до делото.

— Но Мери искаше да разговарям със Стийв. Това все още е възможно, нали?

— Разбира се. Вие решавате. Може и да ви стане по-леко, когато се изправите срещу него. Говорихме за това.

— Ако реша да го видя, кога ще стане срещата?

— Някой ден преди делото. Помислете добре. Има още време. Аз ще настоявам да не бъде пуснат под гаранция, та дано му дойде умът в

главата. Мисля, че няма начин да бъде пуснат, такова е и решението на съдията.

— И все пак, биха ли го пуснали при някакви обстоятелства?

— Адвокатът му прави опити. Тъщата има пари и настоява за парична гаранция. Ако успеят да убедят съдията, може и да го пуснат под гаранция.

Лара застина.

— О, не!

— Надали ще го пуснат, Лара. Аз съм непреклонна — той трябва да остане в затвора, защото иначе представлява опасност за теб. Проявил е достатъчно грубост и насилие, за да настоявам за това. Освен ако вие сте на друго мнение.

— Не, не съм. Нищо, че Мери Бет го намира за променен.

— Тогава ще направим следното: аз ще съобщя на адвоката му, че обмисляте евентуална среща с обвиняемия и че ще дадете отговор след две седмици. Така ще имате време да помислите, а те няма да настояват за допълнителни разговори.

— Това е разумно решение.

— Не мислете за Адамсън. Ако бях на ваше място, бих мислила за господин Гордън. Толкова е симпатичен, а и доколкото ми се струва, държи много на вас.

Лара се усмихна.

— И аз мисля така.

Прокурорката се засмя.

— Без да искам, налучках нещо, нали?

— Без коментар.

— Имате късмет! — каза Каролин. — Само ще добавя, че например моята секретарка веднага ме заразпитва за него, след като го видя онзи ден...

— Вярвам ви — през смях отвърна Лара.

Каролин беше права. Тя наистина имаше голям късмет.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите дни Лара се опита да забрави Стийв Адамсън. И благодарение на Дерек — успя. Животът ѝ беше съвсем различен от предишния. Те работеха заедно, готвеха заедно, пазаруваха и бяха много повече от любовници. Намираха един в друг точно онзи човек, който правеше живота им осмислен и съвършен.

Лара за пръв път живееше по този начин с някого и се чувстваше много щастлива. Всеки ден откриваха нови черти в характерите си, нови привычки и слабости. Забелязаха, че навиците от дългите години, през които бяха живели сами, можеха да представляват и проблем, но с общи усилия тези проблеми бяха преодолени.

Лара не спираше да се удивлява на взаимното интимно съвършенство, което постигаха. Тя желаше Дерек по всяко време, с неугасваща сила. Страстта им пламтеше както първия път, все така неутолена.

Тя го пожелаваше и прелъстяваше в най-неочаквани моменти — докато го гледаше да пише на бюрото, или докато я рисуваха на верандата, а веднъж, когато беше отишла да твори на брега на любимата си рекичка, Дерек се появи с одеяло и се любиха на поляната.

Но физическата любов бе само едната страна на дълбоките им чувства. Те споделяха и безброй мигове на нежност, на шеги и смях, дори и на гняв, всичко увенчавано с хармонията на истинската обич.

Дерек правеше скици, но все още не беше рисувал с водните бои, които Лара му подари. Той обаче не ѝ даваше да види нахвърляните скици. И когато я помоли да му позира, гола, тя се засмя и настоя първо да види рисунките, уж за да се увери, че е наистина художник, а не някой самозван любител на женската голота. Дерек ѝ даде скиците и тя ги разгледа.

Не се изненада, че той имаше талант на художник. При това един завършен талант, макар рисунките да не притежаваха онази свобода и замах, които предполагаха обектите на творческото му вдъхновение.

Последните му творби бяха значително по-разчупени. Беше й интересно какво ли би излязло под четката му с водните бои, но не искаше да проявява настоятелност.

Някой вечери, докато Лара пишеше, той седеше срещу нея и я рисуваше. Това бяха прекрасни мигове на споделено спокойствие и щастие. А винаги си беше мислела, че никога няма да изпита подобни чувства...

И все пак, тя се безпокоеше от онова, което предстоеше — от бъдещето, от този далечен тъмен облак на хоризонта. Стийв Адамсън, Мери Бет и делото бяха голямата й грижа, но тя не забравяше и за жената на Дерек и за цялата трагедия на неговото семейство.

По всичко личеше, че Дерек не се тревожи. Лара смяташе, че той е все още опиянен от любовта им. А и какъв ли избор имаше? Бъдещето му с Маргарет не бе обещаващо. А животът, който споделяше с нея, бе щастлив. Лара обаче не можеше да се отърве от натрапчивите си мисли.

Един следобед през втората седмица откакто живееха заедно, Лара отиде на гости на Кал Бианко. Кал знаеше, че двамата са заедно, но все не намираха време да се срещнат и да си побъбрят.

— Ако наистина се обичате — рече Кал, — това е чудесно! Не мисли за бъдещето, нещата сами ще се наредят.

— Знам го и си го повтарям, но не знам дали Дерек мисли по този начин. Нали знаеш — по-добре не предизвиквай бедите, за да не дойдат...

— Той сигурно се измъчва за Маргарет. И вероятно ще разреши този проблем с брака си.

— Нищо не споменава. Много съм щастлива с него, но понякога имам чувството, че не живеем в реалността.

— Казвала ли си му го?

— Не, няма смисъл. Усещам, че все още не е готов да се залови, с какъвто и да е предстоящ проблем.

Кал прегърна Лара с пълничката си ръка.

— Но ако това те тревожи, трябва да му го кажеш.

— Колебая се. Имам право да го попитам, нали? Ала се и боя. Защото много дълго живях сама. Чак сега разбирам колко самотна съм била. Боя се, Кал.

— Дерек е много чувствителен и трябва да знае, че се тревожиш.

Лара си наля още вода за чая.

— Той не мисли само за себе си. Държи съжителството ни да е приятно и за двамата. Не ме притеснява и ми дава да разбера, че мога спокойно да споделя, ако се почувствам нещастна.

— Лара, твоите емоции не са му безразлични, това е ясно. Вероятно има нужда от време, за да разреши проблемите ви.

— Нали и аз това ти казвам. Но ми се иска да вземе някакво становище. Така можем да продължим до безкрай.

Кал си взе една сладка и каза:

— Знаеш ли какво, вие двамата живеете като отшелници. Хубаво би било да се появите в обществото, да ви види свят, а и вие да се срещнете с хора.

— Идеята ти не е лоша. Каня ви с Тони на вечеря. Първа стъпка да променим начина си на живот.

— Ако искаш, ще излезем някъде заедно. Да отидем да потанцуваме, а? С Тони не сме ходили да танцуваме от сто години. Да отидем в дискотеката „Джубокс“ във Форт Брат! Музиката била от нашите младини и било много приятно.

— От чии младини, Кал? — подсмихна се Лара.

— Е, добре де, от моите младини. Няма да се усетиш, когато и ти ще прехвърлиш трийсет и пет. Ще те питам тогава.

Лара се засмя. Кал отново посегна към сладките, но рязко дръпна ръката си.

— Ох, нямам никаква воля, това е то — въздъхна тя.

— Кал, ти поне живееш с мъжа, за когото си омъжена. Не ми се оплаквай.

Приятелката ѝ я потупа по ръката.

— Ще видиш, че всичко ще бъде наред, миличка. Не се безпокой! — Лара опита да се усмихне. — Нещо ново за делото? — попита Кал.

— Не, но преди няколко дни дойде жената на Стийв — Мери Бет.

— Защо? Какво иска?

Лара ѝ разказа за посещенията.

— Ти да не се срещнеш с него? — повиши тон Кал.

— Отначало бях категорично против, но като си представих, че Мери Бет е бременна, а Стийв — в затвора и че тя се надява да говоря с него... Толкова ме моли.

— Мен ако питаш, мястото му е в затвора — заяви Кал.

— Знам.

— Тогава няма какво да обмисляш.

— А ще се явя на делото и ще свидетелствам против него, но може би трябва да поговоря преди това с него, да му дам още една възможност.

— Лара, той използва Мери Бет и бебето, за да те разчувства.

— Може би. Но трябва сама да се уверя. Тя твърди, че бебето го е променило и ако е наистина така, защо да му отнема шанса да започне отново.

— Не смятам, че човек като него може да се промени за няколко дни и ти си наивна, ако вярваш в това.

— Ще видим.

— Дерек какво казва?

— Каквото и ти.

Кал вдигна вежди, сякаш искаше да каже: „Ето, видя ли!“ Лара се усмихна.

— Току-виж съм се оказала благотворителка за вторите съпруги, които очакват деца.

— Ти си тази, която решаваш, Лара. Аз само те съветвам.

— Благодаря ти — рече Лара и потупа Кал по ръката.

— Хайде стига сме говорили за лошите. Да поговорим за добрите момчета. Да отидем наистина на дискотека, а? В петък става ли?

— Ще говоря с Дерек.

— Аз ще питам Тони веднага щом се върне от работа. Няма начин да не се съгласи, къде ще ходи! — Кал ѝ намигна и добави: — Това е то да си омъжена.

— И още много други неща.

— Да, мръсни чинии и разправии, които винаги надвишават броя на букетите цветя. Но ако попаднеш на подходящия човек, всякак ще бъдеш щастлива. — Кал си взе следващата сладка и добави: — А аз ги разбирам тези неща.

Когато Лара се върна, Дерек седеше на верандата и рисуваше гледката, която се разкриваше към морето. Той се обърна към нея и я

зачака да приближи.

Лара го прегърна през кръста и погледна картината.

— Дерек, защо не си рисувал през всичките тези години? Рисуваш прекрасно!

— Това е четвъртият ми акварел. Позабравил съм и се опитвам да си припомня.

Тя го целуна и възкликва:

— Много ми харесва!

Той я прегърна и я целуна по устните.

— Кога ще ми позираш? Хайде, събличай се, ще те нарисувам тук, на верандата.

Тя го плесна закачливо по ръката и попита през смях:

— Май не искаш само да ме рисуваш!

— Ето че вече си ме опознала добре и отгатваш намеренията ми — засмя се Дерек.

— Да — престорено сърдито рече Лара. — Време е да отидеш при следващата си любовница.

Дерек се усмихна някак тъжно. Щипна я по носа и седна на ръба на масата. Не беше ядосан, но изведнъж стана умислен.

— Не биваше да го казвам — съжали Лара.

— Въпросът е какво точно имаш предвид.

— Нищо не съм имала предвид.

— Имаше. Не си щастлива, нали?

— Щастлива съм, но...

Той скръсти ръце и я изгледа внимателно.

— Лара, аз не постъпвам честно към теб. Налагам ти моя начин на живот — ден за ден — и ти се примиряваш, нали, но това не ти харесва.

Лара толкова искаше да разговарят по този въпрос, а ето че сега се боеше, защото не искаше в никакъв случай да се разделят. Искаше любовта им вечно да продължава.

— Дерек, искаш ли някоя вечер да излезем? — попита Лара с намерението да промени темата на разговора. — С Кал говорихме да отидем всички заедно на дискотека в петък. Във Форт Брат имало едно добро място. Ходи ли ти се?

— От години не съм танцувал. Някога много обичах — усмихна се Дерек. — Не върви много на университетски преподавател, но...

— Значи си съгласен?

— Да, защо не?

— Някоя вечер можем да поканим Кал и Тони на вечеря. Ще поиграем карти, какво ще кажеш?

— Чудесно — кимна Дерек.

— Не настоявам, но все пак Кал е най-добрата ми приятелка. А Тони е толкова симпатичен.

— Да, така е.

— Е, не е много образован, но...

Дерек сложи пръст на устните й.

— Това няма никакво значение. Най-добрият ми приятел от детинство е полицай в Лос Анжелис. На пръв поглед нямаме нищо общо, но аз изобщо не представлявам това, което изглеждам на пръв поглед, нали, Лара?

Тя го целуна.

— Дерек, колко се радвам, че те имам.

Той отвърна на целувката й.

— Аз също се радвам, че се появи в моя живот. И то, както се казва, едва ли не е гръм и трясък с онзи твой пистолет.

— Сигурно си помислил, че съм луда.

Той кимна.

— Аз и сега смятам, че си луда.

Тя замахна уж да го удари, а той хвана ръката й и я прегърна.

— Какво смяташ да правиш следобеда? — попита Дерек.

— Ще изчистя къщата.

— Не!

— Ще те гледам как рисуваш.

— Пак не.

— Ами, не знам тогава.

— Един намек дали няма да те подсети? — Дерек лекичко гризна шията й и я целуна.

— О, това ли било!

— Отговорът никак не беше труден.

— Много обичам лесните отговори — отвърна Лара и го прегърна с две ръце, забравила за бъдещето и за онзи тъмен облак на хоризонта, който може би предвещаваше и буря.

Лара реши да си купи рокля за събота. С Кал излязоха в четвъртък, за да обиколят магазините. Третата рокля, която пробва, беше кремава, с разголени рамене и със свободно пуснат синджир вместо колан. Продавачката ѝ даде и чифт подходящи сандали. Лара се огледа и остана много доволна.

Кал възкликна:

— Страхотно изглеждаш!

Лара се завъртя пред огледалото. Обикновено ходеше с дънки, шорти и фланелки. Като изключеше сбирката на дружеството, вечерта в ресторанта на хотела и пътуването до съда, Дерек я гледаше все в един и същ спортен тоалет.

— Дерек направо ще падне, когато те види — засмя се Кал, сякаш четеше мислите ѝ.

Лара искаше той да я хареса. Дали роклята щеше да му допадне?

— Кал, приличам ли ти на любовница? — завъртя се тя пред огледалото. Кал я погледна смръщено. — Кажи, приличам ли ти?

— Какви мисли ти минават през главата! Престани, Лара! — сгълча я Кал.

— Да не развалям хубавото впечатление, а? — засмя се Лара.

— Май така ще стане, ако не престанеш.

— Права си — съгласи се Лара и се запъти към пробната. — Не бива да приказвам така.

На връщане се почерпиха сладолед. Кал се вайкаше, че пак се поддава на изкушението, но въпреки това не устоя. След това Лара я закара до дома ѝ. Мъжът ѝ не се беше прибрал от работа, а в предния двор играеха Джоуди и малкия Тони. Тереза седеше с бавачката на верандата. Децата се затичаха към джипа, радостни, че майка им се прибира.

Кал им беше купила сладолед и те нададоха весели възгласи с кутиите в ръце. Кал слезе от джипа.

— Благодаря, Лара. И — повече усмивки!

— Обещавам да бъда добро момиче.

Дерек пишеше, когато Лара се прибра. Видя плика с роклята в ръцете ѝ и я попита какво е купила.

— Изненада. За утре вечер.

Целуна го и прибра покупките в гардероба. После застана до бюрото.

— Върви ли?

Дерек посочи купа листа.

— Минах едната четвърт.

— Толкова много ли ти остава?!

— Не е толкова много.

Лара разтри раменете му. Настани се в близкия стол и взе тефтера си. Работиха няколко часа и Дерек предложи да се поразходят. Лара се съгласи и двамата слязоха на брега на рекичката. Тръгнаха по пътеката. Беше хладно и затова бяха облекли пуловери. Листата на огромните дървета бяха сменили цвета си и падаха — циганското лято си отиваше.

Дерек хвана Лара за ръка. След малко седнаха да си починат на един голям пън. Той попита:

— Лара, щастлива ли си?

Тя кимна и сложи ръка на рамото му.

— А ти?

— Много. — Погали лицето ѝ и добави: — Трябваше да те намеря по-рано.

— Откри ме благодарение на пистолета ми — пошегува се тя.

— Като си помислиш, ако се беше появила в живота ми преди години, това би било истинска трагедия.

— Може би пак съм подранила.

— Не — поклати глава той. — Чувствата ми говорят друго.

Дерек се загледа в игривия поток. Гласът му звучеше убедено, но погледът му бе някак самовглъбен. Сякаш дилемата, която предстоеше да разреши, не му даваше мира.

Лара искаше да го попита какво чувства, но имаше ли смисъл да подклажда огъня. Най-добре да изчака сам да ѝ каже, когато стигне до някакво разрешение.

„Джубокс“ беше на края на града, досами крайбрежната магистрала. Лара, Дерек, Кал и Тони отидоха на дискотека с беемвето на Дерек. Тони Бианко се беше издокарал за чудо и приказ — беше

измъкнал отнякъде бели обувки, бели панталони и беше облякъл ярка хавайска риза. Кал беше по-скромна — с черна широка рокля. Дерек беше с бяло поло и светлосини панталони.

Лара беше царицата на бала с новата си рокля и сандали. Когато се появи от спалнята и заслиза по стълбите, Дерек застина очарован. Тя се смути, но той протегна ръце и каза:

— Ела! Не ми стига да те гледам, искам и да те докосвам.

Преди да влязат в дискотеката, Лара го хвана за ръката. Все едно бяха две двойки гаджета — толкова беше развълнувана, така се беше чувствала само като ученичка.

Вътре беше оживено. Мъжете се заглеждаха в Лара и на нея й беше приятно, защото знаеше, че Дерек забелязва погледите им. Само преди месец тя не би и помислила за подобно място, а специалното внимание на мъжете би й се сторило едва ли не обидно. Но с Дерек до себе си тя се чувстваше спокойна и весела. И се забавляваше.

Лара и Дерек веднага отидоха да танцуват на претъпкания дансинг. Скоро налучкаха бързия ритъм на песните.

Тя следеше лицето му в полумрака и съблазнителните движения на тялото му и се чудеше на тази невероятна промяна в живота си — благодарение единствено на него, на Дерек Гордън.

Ръцете му обгърнаха тясната й талия и той я завъртя. Пуснаха суинг и Дерек беше в разгара си. Когато суингът бе на мода, тя беше тийнейджър, но въпреки това умееше да го танцува, което зарадва Дерек, и той я завъртя още няколко пъти.

Въпреки килограмите, Кал танцуваше много хубаво. Тони също се забавляваше и ги размиваше със смешните си движения. Четиримата решиха да поседнат, за да си поемат дъх.

— За филм сме! — възкликна Кал и замаха ръка пред лицето си, за да се поразхлади.

— Филм по аеробика — пошегува се Тони.

Кал го изгледа смръщено и похвали Лара и Дерек.

— Вие двамата танцувате така, сякаш сте създадени един за друг.

— Може и да сме — отвърна Дерек.

Лара усети, че се изчервява.

Поръчаха си питиета. Тони покани Лара, Дерек — Кал и четиримата отново се озоваха на дансинга.

Свиреха бърз рок, един от нашумелите хитове. Тони беше вир-вода, когато рокът свърши. После пуснаха блус и Кал хвана Тони за ръката.

— Хайде, моето момче, да танцуваме!

Лара се обърна към Дерек и потъна в прегръдката му, нежна и желана. Лара вдъхна топлия мирис на тялото и одеколона му и изпита дълбока радост от това, че са толкова близки. Притисна Дерек в прегръдка и си каза, че не бива да мисли за нищо друго, освен за настоящия момент. Важното бе, че са заедно и се забавляваха.

Изпиха си питиета, потанцуваха още около час и Кал ги покани на кейк и кафе. Настаниха се около кухненската маса и се посмяха на спомените си от ученическите години.

— Колко странна е тийнейджърската възраст — каза Лара. — Мислиш си, че твоят живот е най-интересен, докато животът на всичките ти връстници е почти един и същ.

— Аз се успокоявах, че не съм единствената дебеланка — усмихна се Кал. — Имаше и други като мен.

— Децата гледат по различен начин на проблемите си — обади се Дерек. — Но проблемите им говорят много за тяхната същност.

— След срещата с баща ми онзи ден се убеждавам, че това е наистина така.

Кал предложи още кафе, но само Тони си наля.

— После сигурно няма да мога да заспя, но утре ще се излеждавам.

— Преди това ще трябва да се разбереш с Джоуди и малкия Тони.

Тони побутна кафето и рече:

— Тогава няма да го пия.

Четиримата се разсмяха. Лара чувстваше възхитения поглед на Дерек и знаеше какво си мисли. Танците бяха разнежили и двамата. След малко каза, че е уморена и те си тръгнаха.

Магистралата беше пуста, нямаше никакво движение. Смехът на Тони и остроумието на Кал допринесоха за доброто настроение, но на Лара ѝ беше приятно отново да бъде насаме с Дерек. Той пусна радиото и намери тиха, романтична музика. Взе ръката ѝ.

— Бях на танци с най-красивото момиче — промълви Дерек.

— Не си обективен.

— Не си спомням да съм бил с по-красива и по-привлекателна жена от теб.

— Ласкаеш ме.

— Казвам ти това, което мисля.

Тя притисна ръката му до лицето си.

— Правиш ме много щастлива.

Завиха по пътя към къщата ѝ. Единствената светлина идваше от запалената лампа в хола, Дерек паркира колата и двамата слязоха.

— Изпитвам странно желание — подхвърли Лара.

— И какво е то?

— Цялата вечер прекарахме така, като че ли ни беше първа среща. Трябва да ме целунеш на вратата за лека нощ.

— Това да не значи, че след това трябва да си отида?

Лара се засмя.

— Не, не. Само целувката.

Той вдигна брадичката ѝ.

— Наистина странно желание, но аз съм на вашите услуги.

Лара потръпна от хладния ветреца. Ръцете на Дерек бяха топли галювни. Тя се отпусна и долепи устните си до меките му устни, също изгаряща от копнеж.

Дълго се целуваха, а езиците им се преплитаха и милваха. Сърцето на Лара заби учестено. В този миг иззвъня телефонът. Двамата се сепнаха от унеса, в който бяха изпаднали.

— Кой ли може да е? — учуди се Лара, отвори чантата си и затърси ключа.

— Аз ще отключа — каза Дерек и извади своя ключ от джоба си.

Телефонът продължаваше да звъни. Най-сетне отключиха, но телефонът замлъкна, преди Лара да успее да стигне до него.

— По дяволите! — ядоса се тя.

— Ако е нещо важно, пак ще се обадят — успокои я Дерек. — А може и да е било грешка.

Марк Гордън постоя още миг до телефона в полумрака на спалнята на баща си в дома им в Бъркли и се върна в стаята си. Марси седеше на бюрото му, затрупано с листове и учебници. Тя се обърна и го попита:

— Намери ли го?

— Не. Звънях и у него, и на телефона на Лара, който ми дадоха от полицията.

— Може да са отишли някъде за уикенда.

— Може. Пак ще опитам след малко и ще се откажа за тази вечер.

Марк седна на леглото с приведени рамене. Марси го гледаше със съчувствие.

— Марк, кажи ми какво да направя за теб. Как да ти помогна?

— Съжалявам, че стана точно сега, преди изпита ти.

— Не се тревожи за мен. — Марси прокара пръсти през щръкналата си коса. — Така ми е мъчно, че не бях с теб в болницата.

— И без това не можеше с нищо да ми помогнеш.

— Но щях да съм с теб.

Марк опита да се усмихне. Марси беше толкова добра. И много по-зряла, отколкото повечето момичета, с които беше излизал. Освен това проявяваше съвсем естествено и сърдечно своето съчувствие.

— Дерек трябваше да е тук — тъжно каза Марк. — Той знае, че мама е зле, и че всичко може да се случи. Би трябвало да ме уведомява, когато заминава някъде.

— Марк, сигурно са някъде на гости. Не може всеки път да ти съобщава, че ще излиза за няколко часа.

Марк се наведе и подпря глава на ръцете си.

— Права си. Но ако трябва скоро да вземем решение, ще искат неговата дума.

— Неговото съгласие не е необходимо, когато се прилагат животоспасяващи мерки, нали?

— Не, докторът обаче каза, че отсега нататък ще се наложи да я поддържат с респиратор и да я хранят интравенозно.

Той вдигна насълзените си очи и добави:

— Това не е живот.

Марси стана и седна до него на леглото. Прегърна го и склони глава на рамото му.

— Марк, имам да уча още един-два часа. Ти си почини, а аз ще звъня на Дерек през петнайсет минути.

— Не, ти трябва да четеш. И без това не мога да заспя. Ще полежа малко и пак ще се обадя.

Марси го целуна и седна на бюрото. Марк я погледна с любов. Дали щяха да останат дълго заедно... А може би един ден щяха да се оженят? Нали казват, че разбираш човека в мигове на изпитание. Марси бе толкова мила. Повече внимание и съчувствие надали би могъл да очаква от някого.

Марк лежеше и мислеше за майка си в болницата, цялата в тръбички, заобиколена от какви ли не апарати, със застинало като маска лице и равномерно изкуствено повдигане на гърдния ѝ кош... Обзе го ужас и той се опита да не мисли за това.

Дерек лежеше и очакваше Лара с нетърпение. Тя беше в банята. След няколко минути се появи с тънък прозрачен пенъоар и свещ в ръката. Изгаси нощната лампа и остави свещта на тоалетката.

Усмихна му се, а лицето ѝ розовееше от възбуждане. Разкопча пенъоара и той се свлече на пода. Дерек видя прекрасните ѝ форми на светлината на свещта и усети възбудата си.

Лара се приближи към леглото. Същинска нимфа, омайна изкусителка, любовница, богиня... Наведе се и леко докосна устните му. Дерек я желаше с цялата си душа. Не откъсваше очи от нея, полуотворил уста. Той вдигна завивките и тя се плъзна до него. Кожата ѝ беше нежна и хладка. Дерек я взе в обятията си, притисна устните си в нейните и вдъхна аромата ѝ.

Ръцете му галеха тялото ѝ, когато телефонът отново иззвъня и наруши екстаза на чувствата им.

— Пак този телефон! — промърмори Дерек.

Звънът не спираше.

— Ще го вдигнем ли? — попита той.

Лара замълча, после каза:

— Да. Може да е нещо важно.

Тя стана от леглото и взе халата си от гардероба. Слезе по стълбите и вдигна слушалката.

Дерек не чуваше ясно думите, но долови тревожния ѝ тон. Вдигна се на лакът, загледан в танцуващите сенки от светлината на свещта.

— Дерек! — извика Лара.

Гласът ѝ наистина звучеше тревожно. Той скочи от леглото и застана на площадката на стълбите.

— Марк е. Маргарет е зле — каза Лара, притиснала халата на гърдите си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зазоряваше, когато Дерек излезе от магистралата на Юнивърсити Авеню. Кулата в средата на университетското градче се издигаше в далечината като огромна игла на фона на просветляващото небе и хълмовете. Улицата беше пуста. Самотен автобус се зададе от срещуположния ѝ край, бавно притича подранил студент, който правеше сутрешния си крос.

Колата пое по лъкатушещата улица към дома на Дерек. Къщата беше тъмна. Поколеба се дали да звънне, или тихо да отключи и да влезе, за да не събуди Марк и Марси. Звънна и си отключи.

Влезе в антрето и видя момичето на площадката на стълбите по фланелена нощница.

— О, професор Гордън — смутено рече тя, прокара пръсти през косата си и притисна ръце към гърдите си.

— Марк тук ли е?

Тя сви рамене.

— Сигурно е отишъл в болницата. Не съм го усетила кога е станал.

— Тогава и аз отивам там. Извинявай, че те събудих.

Момчето тихо промълви:

— Имам изпит, учих до късно и затова останах да спя тук.

Дерек се запъти към вратата.

— Не се притеснявай и успех на изпита.

Той тръгна към колата. Колко странно, бяха изминали само няколко седмици, а всичко се бе променило... Чувстваше се като гостенин в собствената си къща.

След десет минути пристигна в болницата. Марк седеше във фоайето на реанимацията. Лицето му беше изнурено и тъжно.

— Как е майка ти?

— От снощи е в кома.

Дерек го прегърна.

— Откога си тук.

— От около час. Не можах да спя и дойдох.

— Изглеждаш ужасно. Иди да поспиш. Аз ще остана тук.

Марк го изгледа укорително и отсече:

— Не, благодаря. Ще остана.

— Доктор Дъкет дойде ли?

— Не още. А дежурният лекар беше зает. Говорих само със сестрата.

Дерек седна до сина си.

— Съжалявам, че снощи ме намери толкова късно.

— Не мога да очаквам да дежуриш до телефона, но поне да знаех, че си се преместил при Лара. Добре че Марси се сети да звъннем в полицията и да попитаме за номера на Лара. Не можахме да се сетим за второто ѝ име.

— Прав си, Марк. Трябваше да ти кажа. Но не се сетих.

— След като вече си отписал мама, все някой трябва да поеме отговорност за нея, нали? И това съм аз.

— Не е вярно, че съм я отписал. Чувствата ми към нея са същите.

— Може би — тъжно рече Марк, — но тя вече не фигурира в твоя живот. Не те укорявам, но все пак трябва да си дадеш сметка как стоят нещата. Казах ти да се разведеш, ти обаче не се съгласи.

Дерек се облегна и дълбоко въздъхна.

— Сега не е време да го обсъждаме. Трябва да мислим за майка ти.

— По-добре късно, отколкото никога.

Марк стана и отиде да пие вода от чешмичката в края на коридора. Когато се върна, каза на Дерек, че смята да се поразходи и ще се върне след десетина минути.

Дерек отиде при сестрата и попита може ли да види Маргарет. Тя му каза номера на стаята. Той отвори тихо вратата и седна на ръба на леглото ѝ. Очите му се напълниха със сълзи.

Маргарет почти не се виждаше от тръбите и апаратите, които я заобикаляха, но беше явно, че животът ѝ бе поддържан изкуствено. Лицето беше нейното лице, и все пак само някаква смътна сянка на онази жена, която бе обичал. Хвана ръката ѝ и в този миг в стаята влезе доктор Дъкет — слаб мъж с очила и оредяваща прошарена коса. Дерек стана и двамата се здрависаха.

— Бихте ли дошли да поговорим?

Марк се беше върнал и стоеше в коридора. Тримата влязоха в кабинета на лекаря.

— Докторе, какви са шансовете ѝ? — тихо попита Дерек.

— Трудно е да се каже — отговори доктор Дъкет. — Виждате, че е на изкуствено дишане. Може би ще трябва да минат седмици, докато се разбере дали организмът ѝ ще успее да излезе от това състояние и да функционира самостоятелно. Сега най-опасната заплаха е инфекцията. Даваме ѝ профилактично лекарства, но всичко зависи от нейната устойчивост. Времето ще покаже...

— А каква е вероятността да излезе от комата? — попита Марк.

— Едва ли някой може да каже. Не е изключено никога да не излезе.

— С други думи трябва да решим дали да изключите апарата, или да продължи да живее по този начин — промълви Марк.

— Засега не. Днес ще направим изследвания доколко е увредена мозъчната ѝ дейност — ако изобщо има такава... Надяваме се все пак мозъкът да функционира.

— Това означава ли, че положението ѝ всякак ще бъде по-лошо от предишното?

— По всяка вероятност.

Марк скри лицето си в ръце и каза шепнешком:

— Не е ли престъпление да я поддържаме привидно жива? По-добре да изключим този апарат. Мама не би искала да съществува по този начин.

Дерек преглътна заседналата в гърлото си буца. Погледна сина си, превил рамене и глава на стола, после доктора и рече с треперещ глас:

— Но как се взима такова решение... Не бих се съгласил, не и преди да сме сто процента убедени, че положението ѝ в никакъв случай няма да се подобри.

Марк вдигна глава.

— Дори да дойде в съзнание, тя отново ще продължи да живее по предишния начин. Това не е живот. Особено ако мозъкът ѝ е значително увреден.

— Марк, не мисля, че имаме право да взимаме такова решение — обади се Дерек.

Момчето го погледна слисано.

— Ти ли заявяваш това, Дерек! Защо? Та тя е един жив труп? Не го заслужава, а и ти не го заслужаваш.

Дерек го погледна сърдито.

— Животът на майка ти си е неин живот и тук не е важно какво е най-добре за теб или за мен! Категоричен съм, Марк.

Момчето стана и заяви:

— Няма да те нарека лицемер, защото знам, че мислите ти са добронамерени. Ала кълна се, че не разбирам какво наистина искаш!

Марк бързо излее от стаята. Дерек се обърна към лекаря.

— Извинявайте, докторе. Марк ми е сърдит, защото заминах, ползвам сабатикал... Вероятно е прав. Защото сега му е доста по-тежко.

— Моментът е труден за всички близки. Успокойте се, все още има време, докато се наложи да вземете решение. Сега е важно да помогнем на госпожа Гордън да излезе от това тежко състояние. А после вече ще мислим за останалото.

Дерек напусна кабинета. Марк стоеше в дъното на коридора с ръце в джобовете и с наведена глава.

— Хайде, Марк — хвана го Дерек под ръка, — ела да закусим.

Вървяха, без да продумат, а после Марк каза:

— Извинявай, че избухнах. Не бива да си го изкарвам на теб.

— Няма нищо. На всички ни не е лесно. Трябва някак да се справим.

— Знаеш ли, това, което казах за мама, е свързано и с теб. Какъв е смисълът да я поддържат жива? Мисля най-вече за нея, но мисля и за теб.

— Марк, аз съм на друго мнение. Това е нещо, което не мога да направя. Не мога да постъпя така с Маргарет. Не по този начин.

Марк не отговори, сякаш не бе чул думите на Дерек.

Лара стоеше на прозореца. Вече не валеше, но небето беше надвиснало и мрачно. От няколко дни стоеше вкъщи и жадуваше да излезе на чист въздух.

Дерек беше заминал преди седмица. Обади ѝ се следобеда на деня, в който замина, и ѝ каза, че Маргарет е все така в кома, и че на Марк му е много тежко.

Обаждаше ѝ се всяка вечер, а новините бяха, че състоянието на Маргарет се стабилизира. Изследванията показали, че няма увреждане на мозъка, но все така била в кома. Една вечер Дерек не се обади и Лара ужасно се притесни. Съзнаваше, че има толкова много проблеми и естествено не му е само до нея, и въпреки това се натъжи.

Следобедът на другия ден, тъкмо бе измила чиниите от обяда, телефонът иззвъня. Беше Дерек, за да ѝ съобщи, че Маргарет е излязла от комата. Гласът му звучеше радостно — лекарите смятали, че тя ще се подобри и състоянието ѝ отново ще бъде като предишното. Дори се надявали да я преместят от реанимацията, но поне една седмица трябвало да я наблюдават. Лара се зарадва за Маргарет, за Дерек и Марк.

— Ще остана в Бъркли още една седмица — каза Дерек. — И след това ще се върна.

Лара долови колебание в гласа му — или може би съмнение? На какво ли се дължаха?

— Дерек, разбирам всичко. Не се безпокой за мен. Остани толкова, колкото се налага.

Вечерта си легна нещастна и самотна. Дерек ѝ беше казал, че я обича, но тя долови тъжните нотки в гласа му. Страхуваше се, че покрай грижите, които имаше с Маргарет и Марк, чувствата му към нея са се променили. Беше се откъснал за известно време от нелекия си живот, но ето че реалността го бе притиснала отново от всички страни.

На другата сутрин Лара довършваше новото си стихотворение, когато телефонът иззвъня. Помисли, че е Дерек и хукна към кухнята. Беше Каролин Бюканън.

— Извинявай за безпокойството, Лара, но адвокатът на Стийв Адамсън настоява за отговор на молбата им да се срещнеш със Стийв. Какво да отговоря?

— Като че ли още не съм решила...

— Знаеш, че не се налага да се срещаш с него.

— Може би ще бъде по-добре, ако все пак поговорим. И за мен, а и най-вече заради Мери Бет.

— Тогава ще ви уредя свиждане в затвора. За кой ден?

— Да речем в петък.

— Добре.

— В десет часа?

— Да.

Лара затвори телефона, изпълнена с колебание. Кой знае, една такава среща вероятно щеше да помогне на Мери Бет. Интересно как ли щеше да се държи Стийв.

И така, предстоеше ѝ да застане срещу него. Да беше Дерек тук... Никак не ѝ се ходеше сама. Ако го помолеше, може би щеше да се съгласи да я придружи. Но не искаше да го затруднява. Реши да се обади на Кал и да я помоли да отиде с нея.

— Разбира се, че ще дойда — отговори приятелката ѝ. — Само да оправя децата, да ги изчакам да се върнат от училище и съм на твое разположение.

— Няма да се бавим. Ще се върнем на време.

— А ти как си? Дерек обажда ли се? Какво става там?

Лара ѝ разказа всичко. Спомена и за опасенията, които я терзаеха — тежеше и мисълта, че и Дерек бе променил отношението си към нея. Кал я успокои.

— Това, че отделя време за жена си, не означава, че чувствата му към теб са се променили.

— Да, той сигурно все още ме обича, но мисля, че се е променил. Всеки ден е до жена си и гледа страданията ѝ. На Марк също не му е леко. Дерек вероятно има угризения.

— Лара, каква вина има той за болестта на жена си, а и за това, че на Марк му е тежко?

— Но и така не може да се разкъсва до безкрай.

— Навиваш се. Нищо не се е променило. Семейството му има нужда от него и той е там, за да помогне, не е ли така?

— Но дали ще се върне при мен?

— Ще се върне, защото те обича.

— Може би.

— Съмняваш ли се?

— Няма да се съгласиш с мен, но ми се струва, че той иска да остане там. Дали защото изпитва угризения, или защото има някакви колебания или съмнения, не знам... Но имам такова чувство.

Кал помълча, а после попита:

— Лара, да не би да изпитваш чувство на вина?

— Може и така да е. Но фактът си е факт. Ти какво мислиш?

— Това, в което съм напълно сигурна е, че Дерек те обичали скоро ще се върне при теб. Но дори да греша, ти си човек със силен характер и винаги си била независима. Смятам, че ще се справиш.

Лара съзнаваше, че приятелката ѝ е права. Напразно се тревожеше и най-разумното бе да изчака. Беше твърде рано да прави прибързани заключения. Може би е рано да се самосъжالياва. А всъщност на Марк и на Дерек им беше доста по-тежко. Егоистично би било да настоява Дерек да се върне. Дори би го нарекла проява на егоизъм...

— Ами ако Маргарет се оправи и се наложи Дерек да остане при нея, тогава какво? — замислено попита Кал.

— Бих го разбрала. Как мога да го укорявам за това, че се грижи за семейството си? Мъчно ми е, че не е при мен, но редното е да уважавам чувствата му към близките хора. Колкото и да ми тежи жертвата, която правя, е нищо в сравнение с тяхната мъка.

— Лара, щом мислиш така, защо тогава се тревожиш? Дерек само ще ти бъде благодарен. Пък и не забравяй за собствените си проблеми. Предстои ти срещата със Стийв. А и аз съм ти замислила още нещо!

— Какво нещо?

— Рожденият ден на Джоуди е в събота. Организирана съм голям купон, ще бъда много заета и имам нужда от твоята помощ. Помниш ли, че по-рано си ми помагала? Май ще се наложи и този път!

— Но разбира се, с удоволствие. Откога не съм била на детски рожден ден!

— Тогава вади официалната си шапка, лъскай новите чепици ѝ бъди готова!

— Разчитай на мен.

Двете приятелки се уговориха за часа на тръгване за съда и Лара затвори телефона. Чувстваше се малко по-добре. Кал Бианко беше най-добрата приятелка на света. Винаги знаеше как да помогне.

Лара спа лошо нощта преди срещата със Стийв. Сънува го — кошмарен сън, в който я заплашваше и преследваше. Сънува и Дерек, но някак неясно, сякаш беше далеч, далеч, и не можеше да я доближи, за да я дари със спокойствие и нежност. А тя така се нуждаеше от тях.

В петък сутринта се събуди в ужасно състояние. Взе душ, облече се и си направи закуска, без да спира да мисли за предстоящата среща.

Пред очите ѝ току изникваше сцената, в която Стийв за малко не я изнасили, ѝ цялото ѝ същество потръпваше от отвращение и ужас. Защо се съгласи да разговарят? Беше твърде късно да се откаже.

Имаше време до срещата ѝ с Кал и затова реши да се поддаде на изкушението да се обади на Дерек. Не го беше търсила, откакто замина за Бъркли. Не искаше да го притеснява и затова ѝ звънесе само той.

Бързо набра номера, за да не се разколебае. Вдигна Марк.

— О, здрасти — някак припряно рече той.

— Дерек там ли е?

— Не, в болницата при мама е. Аз имам училище и затова не отидох.

— А как е майка ти?

— По-добре е.

— Радвам се, Марк.

— Връща се към предишното положение. Ако то се смята за добро... Зависи от гледната точка.

Лара усещаше, че думите на Марк крият някакъв подтекст, но не искаше да задълбочават разговора.

— На Дерек вероятно му е олекнало. Много се беше разтревожил. Толкова се притесни, когато му се обади.

— Той се владее. За разлика от мен. Отначало реших, че ще бъде по-добре да изключат апарата на мама, защото това си е жива мъка. Но Дерек не се съгласи. Дори се ядоса, че мисля така. Сега смятам, че е бил прав. И че постъпи разумно.

— Мисля, че ще му бъде много приятно да чуе това. Ако не си му го казал, хубаво би било да го знае.

— Сигурно ще му го кажа.

— Е, да свършваме тогава. Трябва да тръгвам за съда. Имам свиждане със Стийв.

— Защо?

— Предполагам, че ще ме моли да се откажа от обвиненията си. Дълга история, Марк. Има някои проблеми за разрешаване. Какво да се прави.

— Разбирам.

— Всичко хубаво. Предай на Дерек, че съм го търсила. Дано майка ти бързо се оправи.

— Благодаря, Лара. Радвам се, че се обади. Дерек също ще се зарадва.

Тя затвори телефона и за малко не избухна в плач. Марк беше толкова мил. И все пак този разговор едва ли не прозвуча като прощално сбогом на връзката ѝ с Дерек. Кал сигурно щеше да се изсмее на подобно твърдение, но Лара усещаше промяната. Може би се беше превърнала в досадна грешка в неговия живот, грешка, от която Дерек се чудеше как да се отърве.

Лара пристигна у Кал тъкмо когато тя обличаше Тереза. Момиченцето непрекъснато мърдаше, докато майка му го обличаше. Лара я погали по главичката.

— И на теб ли не ти се идва, а миличко?

— Да не си се разколебала? — попита Кал.

— Не съвсем.

— Знаеш, че не е задължително да отидеш.

— Да... Но трябва.

Трите се качиха в джипа и Тереза седна кротко в скута на майка си. Разговаряха за различни неща. За статията, която Кал пишеше за „Сан Франциско Кроникъл“ и за рождения ден на Джоуди, който пък Тереза мислеше, че е неин.

На паркинга пред затвора Лара изключи мотора и попита Кал:

— Какво ще правите, докато разговарям със Стийв? Ако искаш, вземи колата и заведи Тереза до парка.

— Няма да се бавиш, нали?

— Сигурно не.

— Тогава ще те чакаме вътре. Не може да няма чакалня.

Влязоха в сградата и Кал тихо каза:

— Това е първият ми затвор.

Неспокойството на Лара премина в страх. Нямахше от какво толкова да се бои, но животните дори и в клетка са понякога страшни.

Служителят в приемната ѝ каза да почака и трите седнаха. Кал предвидливо носеше книжки за Тереза. Момиченцето отвори една и високо зарадва приказката по картинките.

Лара се чувстваше объркана, сякаш отново бе онова момиче, което се омъжи за Стийв. Не си представяше срещата им. Ако започнеше да я моли да оттегли обвиненията си, не знаеше как да

реагира... Въпреки посещението на Мери Бет омразата ѝ към него не бе намаляла. Наистина не знаеше как да постъпи.

— Ужасна история — въздъхна тя.

Кал я потупа по ръката.

— Ще се справиш, не се бой.

Лара си наложи да се успокои. Кал забавляваше Тереза, която не спираше да задава въпроси. Лара пое дълбоко дъх и се обърна към приятелката си.

— Много странно, но си мисля да поканя баща ми и Елън на вечеря. Какво ще кажеш?

— Защо не? Щом си захванала да разчистваш миналото си...

— Може би това е причината.

— Може би.

Тереза разказа приказката за Червената шапчица, като наблягаше на по-важните места и сочеше с пръстче картинките. Лара се усмихна на начина, по който описа вълка.

Служителят извика Лара. Тя се насили да се усмихне на Кал и го последва. Стигнаха до стаята в дъното на коридора. Тя бе разделена на две с масивен дървен плот, над който се издигаше дебела пластмасова прозрачна преграда чак до тавана. В стаята нямаше никой.

Лара се настани на дървения стол пред прозорчето към другата страна на преградата, което приличаше на някогашните прозорчета към касиерките в банките.

След две-три минути вратата отвъд преградата се отвори. Влезе Стийв, придружен от полицаи. Същото лице, което се явяваше в кошмарите ѝ, само изражението му бе по-сериозно, а не така арогантно. Огромното му тяло не изглеждаше чак толкова застрашително в затворническата униформа.

Стийв спря рязко и Лара застина, сякаш насреща ѝ неочаквано се появи някакъв хищник. Той като че ли се изненада, че я вижда. Но за разлика от нея съвсем не се смути. Стийв седна на стола срещу нея и я погледна в очите, сякаш не вярваше, че това наистина е тя. Лара го изгледа хладно, с нескрита омраза. Сърцето ѝ туптеше до пръсване. Това беше той, мъжът, който я нападна и за малко не я изнасили.

— Не вярвах, че ще дойдеш — обади се той с учудващо кротък глас.

— Дойдох единствено заради Мери Бет.

Лара усети надигащото се отвращение от насилието, което беше упражнил върху нея и от удара, който ѝ бе нанесъл на поляната.

Полицаят седеше до вратата. Стийв се наведе. Погледна я смирено и тъжно.

— Предполагам нямаш нищо против, ако ти се извиня.

Лара стисна треперещите си ръце.

— Това нищо няма да промени.

Стийв наведе глава.

— Не знам как да ти обясня, но бях убеден, че имам право да го сторя. Бях толкова бесен, че не разсъждавах. Сгреших. Това е.

— Защо поиска да разговаряме?

— Искях да ти се извиня. За теб може и нищо да не означава, но за мен това е много.

Сърцето на Лара не спираше да бие с всички сила. Тя съзря в очите му същото онова животно, което беше разтворило паст, за да я погълне.

— Това ли е всичко?

— Мери Бет ти каза за... — не довърши той.

— Каза ми, че е бременна. — Стийв кимна. — Жалко за момичето — рече Лара.

Стийв я погледна изненадано, сякаш не беше очаквал такава реакция.

— Знам, че ме мразиш. Но ние с нея сме все още женени. И ще имаме дете.

— Имам чувството, че искаш да ме попиташ нещо — припряно каза Лара.

— След като ме арестуваха, престанах да се интересувам от каквото и да било. Да ми бяха хвърлили един хубав бой, щеше да е най-добре. Звучи странно, но е факт.

Лара го разбираше. Точно това заслужаваше той.

— Нищо не ме вълнуваше, все ми беше тази какво ще се случи с мен. Но когато Мери Бет дойде и ми каза за бебето, всичко се промени.

Лара го погледна. Гледа го дълго и долови някаква промяна в изражението му — сякаш наистина бе трогнат от това, че жена му е бременна. Стийв не можеше да се преструва.

— Не че изпаднах в умиление — продължи той. — С Мери Бет си бяхме говорили и преди за деца. Или по-скоро тя искаше дете. Но аз

някак не можех да си го представя...

— Да не би да искаш да кажеш, че тъй като ще ставаш баща, аз ще трябва да проявя съчувствие и да забравя за случилото се? Да оттегля обвиненията си може би?

— Лара, сега, когато ще ставам баща, не искам да бъда осъден, ти разбираш това, нали? Какво друго мога да ти кажа?

Тя го погледна и си каза, че Стийв като че ли бе малко по-различен от преди. В него се долавяше нещо по-човешко и все пак това надали означаваше, че се е променил. А и имаше ли някакво значение?

— Никога няма да забравя това, което ми стори — заяви Лара, като се опитваше да не издаде емоциите си. — Мери Бет е забременяла, защото си оказал насилие, нали? Станало е случайно. Ами ако беше изнасилил мен и аз бях забременяла? Голям герой си, няма що! Не това е геройството, Стийв, геройство е да си достоен баща и съпруг.

— Дай ми възможност... — рече той.

Лара трепереше от гняв. Възмущението бе надделяло над първоначалния ѝ страх. Тя избухна.

— Сега се възползваш от нещастията на Мери Бет!

— Но тя не иска да се развеждаме. Обещах ѝ да се променя. Вече няма да вдигам скандали. Ще спра да пия.

— Стийв, нищо няма да постигнеш само с едното желание да се промениш. На теб ти е необходима професионална помощ.

Той кимна.

— Знам.

— Искаш да прехвърлиш проблема с Мери Бет и бебето и върху мен, така ли?

Лара знаеше отговора още преди да се съгласи да разговаря със Стийв, който не беше толкова сложен за разгадаване. Искаше да разбере доколко наистина е трогнат от бременността на жена си и доколко използваше ситуацията, за да помогне на себе си.

— Не, не искам това да бъде и твой проблем. Искам да ми дадеш възможност да се поправа.

— Така и мислех. Да ти кажа честно, изобщо не знам как да постъпя с тази твоя молба.

Стийв чакаше решението ѝ с тъжно изражение. Усещаше, че надали ще успее. Лара пое дъх и заяви:

— Не е редно да се възползваш от случая, за да постигнеш това, което си наумил.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ако те е грижа за Мери Бет и за бебето, сам трябва да намериш разрешение на проблема. Пускането ти от затвора не е разрешение!

— Но какво мога да направя, ако съм затворен тук? — викна Стийв с нескрита враждебност.

— Аз не мога да спра делото. Ти така или иначе ще бъдеш осъден, а аз няма да преча на съда с изказванията си.

— Значи искаш да ме обесят?

— Ти трябва да заплатиш за деянието си! Да не мислиш, че съм забравила?! Истината е, че те мразя. Може би някога ще ми дожалее за теб. В момента съжалявам Мери Бет. Но за постъпките си отговаряш само ти и никой друг. Ще постоиш в затвора и оттам ще излезеш или още по-озлобен, или ще се промениш за добро. Зависи от теб.

— Лара, ти можеш да ми помогнеш. Можеш.

— Ти заслужаваш наказанието си. А после бъдещето ще покаже. Стийв скри лице в ръцете си.

— Ако искаш да те моля, ще те помоля. Извинявай затова, което ти сторих. Извинявай.

Колкото и да искаше, Лара не усещаше нито капка съчувствие. Тя още трепереше от отвращение, не помагаше нито разделящата ги преграда, нито молбите на Стийв.

— Ако искаш да помогнеш сам на себе си, мисли за Мери Бет и бебето. Ти можеш да убедиш психолозите, социалните работници и прокурора, че си станал нов човек. Можеш да ги убедиш, че заслужаваш по-лека присъда, защото смяташ, че ще бъдеш добър гражданин, когато излезеш от затвора. Нищо чудно да те пуснат под гаранция или преди присъдата ти да изтече. Но всичко това зависи само от теб, Стийв. Не от мен.

Той я погледна в недоумение — даваше ли му някаква надежда, или убежденията му бяха напразни? Сълзи проблеснаха в очите му и той попита:

— Значи няма да ми помогнеш?

Лара кимна. Разбираше, че му е много тежко и за миг забрави за омразата и отвращението си. Той наведе глава и изведнъж заплака.

Ефектът бе поразителен. Лара изведнъж изпита усещането, че плаче тя, а не той...

След минута Стийв вдигна глава. Избърса очите и лицето с ръкава си. Приличаше на малко момче.

— Знаех си, че ще стане така — рече той. — После се усмихна и добави: — А може и да си права, Лара. Може би така е по-добре.

Не беше ядосан, нито пък отчаян. Видът му беше трогателен — Лара го виждаше за пръв път толкова примирен. Тя стана и тихо каза:

— Тръгвам си.

Той отново кимна.

Ала погледът му сякаш я прикова.

— Лара, прости ми — рече Стийв.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. До този миг беше чувствала само страх и гняв, а ето че изпита и съчувствие. Необяснимо защо. Тя прехапа устни.

— Прощавам ти.

Тръгна по коридора и сълзите се стичаха по лицето ѝ. Кал държеше Тереза в скута си. Тя погледна приятелката си и само каза:

— Добре ли си?

Лара кимна и Кал стана. Излязоха на огряната от слънчева светлина улица.

— Искате ли да ви почерпя хамбургери? — попита Лара с все още развълнуван глас.

— И пържени картофи! — изчурулика Тереза.

— Ама разбира се! — засмя се Лара. — Как така без пържени картофи?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато се връщаха в Мендосино, Кал сподели с Лара, че е много ядосана, защото Тони забравил за рождения ден на дъщеря си и планирал с дружинката си лов на патици през уикенда. Обещал ѝ да се прибере по-рано, но въпреки всичко Кал беше бясна.

— Тази вечер заминават. Защо не останеш да спиш вкъщи? — покани Кал Лара. — Ще си поприказваме, знаеш колко ми е приятно да си у нас.

— Кал, Тони едва ли е забравил за рождения ден. Пък и щом ще се върне по-рано, защо се ядосваш?

— Има и нещо друго — възмутено каза Кал. — Жал ми е за горките патици. Отвратително е да стреляш по тях. С Тони не можем да се разберем по този въпрос.

Лара се съгласи да остане у Кал — така щеше и да разведри приятелката си, която явно не беше в настроение. Пък и искаше да ѝ се отблагодари за това, че я придружи до затвора.

Тони се прибра един час след тях. Кал му беше сърдита. Лара за пръв път ги виждаше в такива отношения. Ловът на патици несъмнено беше голям проблем... Когато приятелите на Тони дойдоха да го вземат, Лара излезе с децата на верандата, за да им махнат за довиждане. Кал се правеше на заета в кухнята. На Лара ѝ стана мъчно за Тони, който махна от колата с доста тъжна усмивка.

Лара влезе в кухнята и Кал попита:

— Тръгна ли великият ловец?

— Да.

— Дано някое птиче му се изака на главата! — троснато рече Кал.

Лара прихна. Кал разбърка ястието в тенджерата и продължи да се възмущава:

— Как може един иначе добър човек да бъде толкова жесток към животните?

— Вероятно това е някакъв инстинкт.

— Ако е така, човечеството е обречено.

— Задачата на всяко поколение жени е да цивилизова мъжката половина.

— Точно така, ако не сме ние, жените, човечеството е загубено.

Малкият Тони нахлу в кухнята с насочена като пушка пръчка. Кал въздъхна и грабна пръчката от ръцете му.

— Тони, защо не отидеш да си почетеш онази хубава книжка, която получи като подарък за Коледа, а?

Момченцето я изгледа неодобрително и изхвърча от кухнята, надавайки викове и звуци, сякаш стреляше по невидимо ято патици.

— Ето това е. Колкото и да си приказваш — все тая. Дерек пада ли си по лова?

— Не, той е един вид природозащитник.

— Браво на него.

— Кал, Тони е чудесен съпруг и баща. Не бъди прекалено взискателна.

— Може и да си права, но сега не съм в настроение да проявявам благородство.

Лара седна на масата. Чувстваше се потисната, а и Дерек като че ли беше някъде далеч, далеч. Как стана така, че всичко между тях се промени? Беше толкова хубаво. Или се беше заблуждавала?

— Липсва ли ти Дерек? — попита Кал, сякаш четеше мислите ѝ!

— Май ми го пише на лицето — рече Лара.

Приятелката ѝ кимна.

— Някои се прибират от лов, други не... — Кал седна на масата и попита:

— Защо не отидеш до Бъркли?

Лара поклати глава.

— О, не. Ако искаше да отида, той щеше да ме покани, нали? Кой знае колко е притеснен.

— И ти си права.

— Ще се оправям както мога сама.

Двете се спогледаха и се усмигнаха.

— Ама че сме нещастни! — засмя се Кал.

Тереза дойде разплакала. Лара я вдигна и избърса сълзите ѝ. Притисна лице до главичката ѝ и промълви:

— Може би най-голямото ми нещастие е, че си нямам едно
такова детенце. Разбирам защо Мери Бет ме трогна...

Кал отиде до печката и я погледна през рамо.

— Разбирам, че сега ти е тежко, но ще видиш, че всичко ще се
оправи, Лара.

Кал, Лара и трите деца седнаха да вечерят. После Кал им прочете
приказката за Грозното патенце и Лара я изслуша с удоволствие.

Тереза си легна, а по-големите деца гледаха телевизия.
Телефонът иззвъня.

— Лара, би ли вдигнала? — извика Кал от банята. — Пера и
ръцете ми са мокри.

Лара вдигна слушалката.

— Точно това момиче, което търся! — Беше Дерек. — Цял ден
ти звъня и те няма. Реших, че си у Кал и познах.

— Дойдох да ѝ правя компания и да ѝ помогна. — Лара му
разказа за рождения ден и за лова на Тони.

— Значи не скучаеш.

— Опитвам се — каза тя, като се стараеше да не издава
вълнението си.

— Марк ми каза, че си се обаждала, и че си била в затвора при
Стийв. Защо не ми каза, щях да дойда с теб.

— Благодаря ти, Дерек, оправих се сама.

Последва тишина.

— Как мина?

— Не беше приятно, но след като си излях яда, му простих.

— Съжалявам, че не съм бил с теб.

— Кал дойде с мен.

Отново тишина.

— Лара, всичко наред ли е?

— Да. Защо?

— Не ми звучиш добре.

— Няма нищо, Дерек.

— Липсваш ми.

— И ти на мен.

Лара беше искрена и все пак тонът ѝ бе доста равен.

— Съжалявам, че се застоях тук. Маргарет е вече по-добре. Дори
лекарите се чудят. Тази сутрин дори ми се стори, че ме позна.

Лара не знаеше какво да каже.

— Марк не го показва, но е много радостен.

— Слава Богу, знам колко му беше тежко.

Дерек въздъхна.

— Е, отношенията ни не са такива, каквито бих искал да бъдат. Разговаряме нормално, но сме доста изнервени. Това ми тежи.

— Тази сутрин ми говори хубави неща за теб — рече тя. — Вероятно не показва чувствата си.

— Той ми разказа за разговора ви. Благодаря ти. За разбирането и съчувствието. Какво щях да правя без теб.

Лара се просълзи. Както винаги, Дерек беше толкова мил!

— Няма защо да ми благодариш — прошепна тя.

— Не мога да ти кажа точно кога ще се върна...

„За да ми кажеш сбогом може би, помисли си Лара.“

— Добре, Дерек.

— Липсваш ми и те обичам.

Сълзите се застичаха по бузите ѝ.

— Аз също.

Кал влезе в кухнята и завари Лара да плаче. Не я попита защо, щом разбра, че се е обадил Дерек, и че все още има проблеми със семейството си.

Марси замина за Сан Диего, за да прекара уикенда с родителите си. Дерек бе доволен от заминаването ѝ, за да може да остане насаме с Марк. В неделя го покани на вечеря в клуба на преподавателите.

Отидоха с колата до университета и спряха близо до клуба — приятна сграда от дърво и от стъкло под няколко стари големи дъба. Луната бе с ореол, което вещаеше промяна във времето.

Настаниха се в тихия ъгъл в дъното на ресторанта, близо до голямата камина. След вечерята пиха кафе. Дерек чувстваше, че Марк се кани да му каже нещо.

— Какво ще правиш сега, когато мама е по-добре? — каза най-сетне той.

— Трябва заедно да решим.

— И аз смятам така.

— Мислих много. Не може да оставим нещата да се развиват от само себе си. Няма да бъде честно нито към теб, нито към Лара, нито към майка ти.

— Е, и?

Дерек замълча и погледна сина си право в очите.

— Марк, реших следното: утре ще се обадя на адвоката ми, ще подам молба за развод и ще прехвърля официалното попечителство на Маргарет на теб. Ако разбира се искаш да поемеш тази отговорност.

Марк помълча и сетне каза:

— Значи това е решението ти.

— Да. Така ще бъде най-справедливо за всички нас.

Марк наведе глава и завъртя в ръце чашата си.

— Преди месец сигурно нямаше да го понеса, но сега чувствам едва ли не облекчение.

— Притеснявам се, че няма да ти бъде леко.

— В психологически смисъл наистина ще ми бъде тежко, но не се тревожи. Ще се справя.

— Не мисли, че те изоставям. Ти винаги ще бъдеш мой син. Винаги можеш да разчиташ на мен. Но ако сме разведени, не би било редно аз да бъда попечител на майка ти.

— Така е. Аз ще поема отговорността.

— Благодаря ти, Марк.

— Знаеш, че не съм против развода.

— Да, но трябваше да му дойде времето. Не е честно към Лара да продължавам да живея така. Освен това съм спокоен, че ти ще се справиш... с моите съвети и помощ, ако, разбира се, имаш нужда.

Марк кимна.

— Каза ли на Лара?

— Не. След като се срещна с адвоката, утре се връщам в Мендосино.

Марк продължаваше да върти чашата в ръце.

— Това полуизстинало кафе не е подходящо за тост, но тук надали сервират шампанско.

— Ще пийнем, когато се приберем вкъщи.

Марк вдигна замислено очи.

— Стигнахме и до този миг в живота...

— Не е настъпил краят на света.

— Да, но си мисля за мама. Мъчно ми е за нея.

— На мен също ми е мъчно. Да не мислиш, че ми беше лесно да взема това решение.

— О, не, съвсем не.

— Обичах майка ти и още я обичам. Но в живота ми се появи друг човек. Сега обичам Лара и то така, както съм обичал майка ти. Любовта на хората не се влияе от промените. Ако една любов е била истинска, с годините тя расте и постепенно придобива свой собствен живот. Чувствата ми към Лара не са случайни. Разбираш ме, нали?

— Да, няма нужда да ми обясняваш.

— Може би не възприемаш всичко, което ти споделям, но бих искал да знаеш как се чувствам.

Дерек подписа чека и двамата излязоха на лъкатушещата алея, осветена от уличните лампи. Есента се усещаше в хладния въздух.

— Дано Лара не ми се сърди — подхвърли Марк. — В началото не се държах много добре с нея. Кой знае как ме ненавижда.

— Съвсем не. Но и на нея не ѝ е леко. Коя жена обича да има връзка с женен мъж!

— При това с дете като мен.

— Предполагам, че те разбира.

— След като всичко приключи, някой ден ще дойдем с Марси на гости.

— Много ще се радвам. Лара също.

Дерек погледна Марк, когато стигнаха до колата. Сякаш огромен товар се бе смъкнал от плещите му. Разговорът за Лара отново бе събудил силните чувства, които изпитваше към нея. Как искаше да я види...

Всъщност нито за миг не беше спрял да мисли за нея, но и съзнаваше, че отношенията им не биха били нормални, докато не стигне до споразумение с Марк. Качиха се в колата. Дерек погледна Марк. Той беше вече мъж и въпреки това му се искаше да го закриля. Сложи ръка на рамото му и каза:

— Благодаря ти, момчето ми.

Марк се усмихна и отвърна:

— Благодаря ти и аз, татко.

Дерек зави по пътя, който водеше към къщата на Лара. Фаровете на колата осветиха калната пътека нагоре по склона. Откакто беше тръгнал, не спря да вали. Брегът и дърветата тънеха във влага, пътят бе осеян с дъждовни локви.

В неделя вечерта се обади на Лара, за да ѝ каже, че тръгва, но нея я нямаше. Позвъни на Кал, но и там я нямаше. Кал му каза, че Лара имала намерение да се поразходи с колата, за да се разведри и ако я види, ще ѝ предаде, че я е търсил.

Дерек приближи къщата и си отдъхна, защото вътре светеше. Каква бе изненадата му, когато забеляза, че отпред има паркирана непозната кола. Стар, добре поддържан, излъскан пикап, в който се отразяваше светлината от прозорците. Дерек се зачуди кой ли ѝ е дошъл на гости. Може би трябваше да я уведоми за пристигането си, а не да се появява така неочаквано. Ала желанието му да я види час по-скоро надделя, той паркира беемвето, вдигна яката на якето си и бързо се запъти към вратата под плющия дъжд.

Почука и чу как разговорът вътре секна. След малко вратата се отвори и на прага застана Лара — със синя плетена рокля и прибрана назад коса. Беше толкова красива, че сърцето му замря.

Лара възкликна:

— Дерек!

Той стоеше и я гледаше — по лицето му искряха капки, а косата му изглеждаше още по-тъмна и бляскава от дъжда. Той се усмихна и смутено попита:

— В неподходящ момент ли идвам?

Тя се засмя и го дръпна за ръката. Прегърна го, вдигна лице и той я целуна.

— Какво правиш тук? Нали беше в Бъркли.

— Обаждах ти се и вчера, и днес. Но те нямаше.

Дерек погледна към хола, но антрето не виждаше кои са гостите.

— Бях при баща ми. Спах там и ги поканих с Елън да ми гостуват.

— О, значи са тук?

— Да. Хайде, влизай.

Дерек се поколеба, но тя го побутна към хола. Ник и Елън седяха на малката маса с бяла покривка, свещи и цветя в сребърна ваза.

— Вижте кой дойде — радостно заяви Лара и стисна ръката на Дерек.

Николай Серенов стана. Беше със спортно сако и риза с разкопчана яка. Жена му, с рокля на фигури, погледна равнодушно Дерек.

— Добър вечер, професор Гордън — поздрави Николай. Заобиколи масата и му подаде ръка.

Дерек се здрависа.

— Добър вечер. Здравейте, госпожо Серенов — кимна той на Елън й добави: — Извинявайте, че пристигнах така неочаквано.

— Драго ни е да те видим — каза Николай и се усмихна сърдечно. Атмосферата беше значително по-дружелюбна, отколкото при посещението на Лара и Дерек във фермата.

— Тъкмо дойде ред на десерта — рече Лара и прегърна Дерек през кръста. — Ял ли си?

— Хапнах по пътя.

— Но ще опиташ ябълковия пай, нали?

Той й се усмихна щастливо.

— Разбира се.

Лара нямаше представа защо бе пристигнал така внезапно, нито пък какво е настроението му. Не знаеше какво да мисли. От начина, по който я целуна, личеше, че е щастлив да я види. Но дали беше наистина така?

— Ела тогава да ми помогнеш да го нарежем — усмихна се Лара и го дръпна за ръката.

Влязоха в кухнята, тя затвори вратата и той веднага я прегърна. Лара обаче сложи пръст на устните му и не позволи да я целуне.

— Мога ли да прекъсна прегръдките и целувките с няколко въпроса?

— Разбира се. Питай.

— Какво се е случило, че се върна?

Той докосна носа й с пръст.

— Обичам те.

Тя помълча и попита:

— И това ли е всичко?

Дерек сви рамене.

— Не можах да издържа повече без теб и се прибрах вкъщи.

Вкъщи?! Добре ли беше чула? Какво искаше да ѝ каже? Измъчваше я с мълчанието си.

— Ами Марк и Маргарет?

— Нали ти казах, че ще остана в Бъркли, докато уредя някои неща. Е, уредих ги. Тази сутрин изписаха Маргарет от реанимацията и я настаниха в отделението. Вчера с Марк проведохме откровен разговор. И се разбрахме.

Лара избърса капките по лицето му. Опита да се стегне, за да понесе онова, от което най-много се боеше.

— И всичко остава постарому...

Дерек обаче поклати глава и рече със сериозен глас:

— О, не. Няма връщане назад.

Тя се отдръпна и потърси погледа му с плаха надежда.

— И какво ще правим?

— Ще се оженим.

Лара премигна.

— Какво?

— Подадох молба за развод. Дълго се колебах, но последните няколко седмици ме убедиха, че за всички ще бъде по-добре, ако го сторя.

— Дерек...

— Ще трябва малко да изчакаме. След няколко седмици Марк навършва дващест и една години и той ще бъде официалния попечител на майка си. Момчето настоява за това. Струва ми се, че това ще бъде най-разумното разрешение.

Лара взе лицето му в ръце.

— Искаш да се ожениш за мен?

Дерек се усмихна.

— Защо, изненадваш ли се?

— Знам, че ме обичаш, но не очаквах такова предложение. И на ум не ми е идвало. Дори с Кал не съм говорила за това...

— Сега вече можеш да ѝ кажеш.

Дерек я прегърна през кръста и я притисна в обятията си.

— Сериозно ли говориш?

— Сериозно. Ще се омъжиш за мен, нали? Не съм бързал през целия път, за да чуя „не“!

Лара отметна назад глава и се засмя.

— Разбира се, че ще се омъжа за теб. Колкото може по-скоро.

Лара притвори очи и Дерек я целуна. Тя се отпусна в прегръдката му, опиянена от любовта, която изпитваше за пръв път в живота си. Очите ѝ се насълзиха. Погледна Дерек и видя влага и в неговите очи.

— Обичам те — прошепна той.

— И аз те обичам.

Отново се целунаха. По едно време Лара се отдръпна.

— Дерек! Баща ми и жена му са в хола! А ти току-що ми направи предложение.

Дерек погледна към хола.

— И какво от това? Ще спазваме старите традиции ли? — Лара се засмя. — Да не би да настояваш да ти поискам ръката!

— Не, но не е ли странно да ми правиш предложение, а баща ми да е в съседната стая?

Дерек се смути.

— Ами да им кажем тогава.

Сърцето на Лара затупка, сякаш искаше да изхвъркне. Тя кимна.

— Ако искаш...

— Щом ти искаш.

— Хайде тогава.

Тя го целуна по бузата, хвана ръката му и отвори вратата. Николай и Елън се обърнаха към тях и баща ѝ, се пошегува:

— Трудно ли се реже ябълковият пай, дъще?

— Паят ще почака няколко минути, татко — каза Лара. Щастливи сълзи се зарониха по страните ѝ. Тя ги избърса и добави: — С Дерек имаме да ви кажем нещо важно.

— О! — Усмивка засия на лицето на Николай Серенов. Усмивка, която криеше една очаквана радост.

— Дерек току-що ми предложи да се оженим!

Баща ѝ плесна с ръце, а Лара прегърна Дерек. Усети дъха му в косите си и тихия шепот: „Обичам те!“

Думите отекнаха в съзнанието ѝ. Дали щеше да ги чува толкова често и през годините, които ги очакваха...

ЕПИЛОГ

Лара отвори вратичката на фурната, погледна пуйката и пак я затвори. Вдъхна приятния мирис на печената птица и на ароматните подправки. Отвън се дочуваха отчетливите удари от брадва, които все така, още от първия път, когато ги бе чула, ѝ действаха успокоително.

Влезе в хола. Светлинките на коледната елха блещукаха в полумрака. Под елхата имаше купчини подаръци, които стигаха чак до средата на стаята. Едва ги бяха побрали в колата.

В другия край на хола бяха подредили огромната маса, която бяха наели за случая. Тя беше застлана с бяла покривка, а червените свещи чакаха да бъдат запалени при пристигането на гостите.

Лара погледна през прозореца към тъмносивото небе. Заслуша се в ударите на брадвата. А след миг забеляза няколко снежинки и очите ѝ заискриха от радост. Сняг! Надали щеше да натрупа. Тук, край брега, снегът обикновено не се задържаше. И все пак — Коледа със сняг! Имаше ли нещо по-романтично от това.

Лара се любуваше на гората и на прехвъркващите снежинки, които засипваха перилата. Като се усмихна щастливо, тя седна на близкия стол, без да откъсва очи от прекрасната гледка. На ъгловата масичка имаше купчинка картички и писма, които бяха получили от пощата в града.

Картичката най-отгоре беше от Мери Бет. Това беше второто писмо през четирите години след приключването на делото. Първата картичка пристигна предишната Коледа, но тазгодишната зарадва още повече Лара. Вътре имаше снимки на първото им дете Скот и на наскоро роденото бебе.

Към картичката имаше и писмо. Лара го прочете за втори път.

„Мила Лара,

Ето че измина още една година. Тази Коледа ще прекараме вкъщи. Мелиса се роди на 27-ми септември.

Изпращам ти снимки и на двете деца.

Тук, в Оретон, дърводобивът не е така развит както в Калифорния, но засега се оправяме. Стийв работи много и всички го ценят. Дори си купихме малка къща. Можеш ли да повярваш!

Толкова се зарадвах на писмото ти! Колко много радости накуп — магистърска титла, бебе и снаха в единствен месец! Юни е бил страхотен месец за всички вас, нали? Поздравявам и Дерек за постоянното назначение за професор в университета.

Миналата година ти обясних защо реших да ти пиша след всичко, което се случи, и сега няма да се повтарям. Разговарях със Стийв и той споделя моето мнение, че именно през тези празнични дни ние трябва да си прощаваме и да се обичаме повече от всякога. Отначало не ми беше лесно да възприема постъпката ти за правилна, но сега и аз, и Стийв смятаме, че ти постъпи така, както трябваше. Държа да го знаеш.

Лара, искам да те уверя, че в нашето семейство цари мир и любов. Между всички ни.

Мери Бет.“

Лара избърса една прокраднала се сълза и пхна писмото в плика. Погледна през прозореца и видя, че верандата е вече побеляла от снежец. Стана и се върна в кухнята, за да се заеме с готвенето на зеленчуците.

Беше до масата и подреждаше вилиците, когато Дерек влезе с наръч дърва. С него нахлу студеният въздух, но той бързо затвори вратата с крак. Обърна се към Лара с усмивка и каза:

— Напомняй ми да сека дърва през лятото. Знаеш ли колко е студено!

— Но пък е толкова красиво, когато вали — рече Лара, хвана го за ръката и го поведе към плъзгащата се стъклена врата. — Погледни навън!

— Че е красиво, красиво е, но да гледаш отвътре, а не да цепиш дърва. Трябваше вчера да ги нацепя, преди да отидем у Кал.

Дерек прегърна Лара. Тя потръпна от допира на студеното му яке.

— Дано Марк и Марси нямат затруднения по пътя.

— Те са млади, при това са спортисти, карат ски, този лек снежец няма да ги затрудни. — Дерек я целуна по бузата.

— Вече трябваше да са пристигнали.

— Марк спомена по телефона, че ще се отбият на гробището, за да сложи цветя на гроба на Маргарет. Като миналата година. Вероятно иска да спази традицията, да почете майка си. Веднъж ми каза, че най-много тъгува за нея, когато дойдат празниците.

— Марк е много чувствителен. Вероятно е наследствено. Или го е научил от теб.

Дерек се усмихна.

— Ще ми се да прилича на мен за всичко хубаво.

Тя го щипна по брадичката.

— Такъв си ти!

— Като сме започнали да се притесняваме, защо изобщо не чувам дъщеря ми?

— А защо е твоя дъщеря, когато спи и играе, а моя през останалото време?

— Интересни наблюдения.

Лара стана.

— Трябва да я събудя. Инак ще будува цяла нощ.

— Ще насека още малко дърва и ще запаля камината. Трябва да е топло, когато пристигнат децата и родителите ти.

Дерек излезе на двора, а Лара се качи на горния етаж, за да събуди детето. Александра обаче не спеше. Тя имаше синьо-зелените очи на Лара и тъмната коса на Дерек. Той я наричаше малката кралица на красотата.

След като я преоблече, Лара я взе на ръце и двете слязоха долу, за да се любуват на елхата. Детето не можеше да ѝ се нарадва. Дерек тъкмо бе запалил камината и гледаше с възхищение майката и дъщерята.

После протегна ръце, взе Александра и я целуна. Тя се отдръпна от студената му буза, но после се сгуши в скута му пред игривите пламъци на камината. Лара изпитваше и радост, и гордост, когато ги виждаше прегърнати заедно.

Тя седна на близкия стол, а Дерек и Александра се преместиха и той облегна глава на коленете ѝ. Лара го погали. Александра не спираше да размахва ръчички и да ги протяга към камината, но Дерек я държеше здраво.

Лара пъхна пръсти под ризата на яката му и го погали.

— Винаги когато седим пред камината се чудя как съм живяла толкова години сама. Дори вече не си спомням какво е било, преди да се запозная с теб.

— Ами леглото ти е било студено и не си сменяла нощем пелени. Тя се засмя.

— Е, когато имаш топло легло, след като смениш пелените, всичко се забравя!

Той я погледна.

— Само топлото легло ли те привлича?

Лара се наведе и го целуна.

— Познай!

В този миг чува шум от кола.

— Гостите! — каза Дерек и стана.

Лара взе Александра, а откъм вратата се разнесоха песни.

— Кой пее? — попита Дерек и погледна Лара.

Когато застанаха на кухненския прозорец, видяха Марк и Марси, които пееха коледни песни със свещи в ръце. Лара приближи Александра до прозореца, за да ги види по-добре. Очите ѝ се ококориха от почуда, а Марк и Марси се засмяха и ѝ магнаха.

След малко се появи и колата на Николай.

— О, идват баба и дядо! — възкликна Лара.

Александра запляска с пълните си ръчички.

Всички се засмяха. Дерек прегърна Лара и прошепна:

— Всички са си вкъщи за Коледа.

Тя засия в усмивка.

— Обичам те, скъпа — тихо рече Дерек. — Честита Коледа!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.